
Piros
Könyvtár

18.

Gerstácker
Rabszolga
lány

1

1

1

1

15804

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

~~L. clag. g.~~
~~558 y~~

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A

RABSZOLGA - LÁNY.

AMERIKAI REGÉNY.

IRTA

GERSTÄCKER FRIGYES.

Budapest, 1879.

A „Budapest“ kiadóhivatala.

15804/18
~~24497~~

Budapest, 1879. Nyomatott Vodianer F.-nél.

I. FEJEZET.

A kikötés.

Az 185* év június havában a széles és hatalmas Mississippifolyamon rendkívül nagy számban sűrögtek a hajók és csónakok, melyek a terményeket északról a délen fekvő városokba, különösen New-Orleansba, Louisiana fővárosába szállították.

A nyár meleg napjaival már beköszöntött s a hajók lefelé igyekeztek a folyamon, hogy a délre fekvő városokat még az egészségtelen évszak beállta előtt elérhessék és el is hagyhassák. E hajók tulajdonosai részint üzérkedők az északi tartományokból, kik a farmerektől*) vagy kereskedőktől árukat és terményeket vásároltak össze és azokkal hajóikat megrakva, levitték néhány száz mértföldnyire is a Mississippifolyamon; részint maguk a farmerek, kik a szomszédos ültetvényeken nem tudták elég jó áron természetményeiket eladni, s maguk állítván össze ilyen

*) Amerikai gyarmatosok.

járműveket, azokon leszállítják a terményeket a déli tartományokba.

A farmerek rendszeren csak azt rakják hajóikra, amit saját ültetvényeiken termesztettek: kukoriczát, dohányt, burgonyát, almát, füstölt húst, whiskeyt (kukoriczából égetett pálinka), szárított gyümölcsöt, vöröshagymát, sőt némelykor szarvasmarhákat, disznókat és juhokat is.

Az üzérkedők ellenben nem elégesznek meg ezen árukkal, hanem rendszeren kartont, gyapju- és selyemkendőket, takarókat, szalma kalapokat, lőport és ólmot, sőt nem ritkán titokban fegyvereket is vásároltak össze, hogy azokat délen a négereknek eladják. El van ugyan tiltva a rabszolgáknak fegyvereket vagy whiskeyt eladni, de a tiltott üzérkedés csak mindig a legjövedelmezőbb kereset marad s ezt az északi kereskedők jól tudják.

Amit a négereknek nem szabad megvenni, azért adnak cserébe malaczozt, tyukokat, tojást s több effélét.

Ilyen üzér-hajó, melynek orrában a többi hajóktól való megkülönböztetésül piros-zöld zászló van kitűzve, érkezett estefelé egyik nagyobb ültetvény közelébe s a kormányos kiáltása fölébreszté a fődélzeten alvó hajósokat. Amíg az ily fajta hajók a víz folyását követve lefelé haladnak, a hajósoknak a fődélzeten nem sok dolguk van. Csak némelykor kell

egy-egy szigetet kikerülniök, vagy talán még ritkábban a közeledő gőzösök elöl kitérni. Különben a hajózás a Missisippi folyamon nem igen jár akadályokkal s csak este, ha ki akar nak kötni, van egy kis dolguk a nehézkes hajót széles orrával a part felé biztos helyre kormányozni.

Ez történt most is. A jobb parton nagy kiterjedésű ültetvény volt látható, mely fehérre meszelt lakházával, s apró négerkunyhóival gyümölcsessel terhelt narancsfák s diófák árnyában terült el, s a yankee*), ki a kormánynál állt, csakhamar szemelt ki egy helyet, mely különféle czéljaira alkalmasnak látszott.

A hajó legénysége egyszerre az evezőknél termett, s hozzáláttak az evezéshez, mert tudták, hogy két-három napnál előbb innen el nem indulnak s azalatt a parton a hajózás fáradalmaikat kipihenhetik.

— Az ördögbe, Bill — mondá egy szökehadju, jó arczu szálas legény, — nézd milyen szép ez a vidék itt a part mentében. Nézd csak ott túl a narancsfákat — egész erdő; ha csak oda nézek is, a nyálam folyik utána.

— Bah, — dörmögé Bill, — én nem becsülöm ezt a nyálánkságot olyan sokra, többet ér egy pohár whiskey vagy egy jóra való

*) Amerikai bevándorló.

ohio-alma, mint Louisiana összes narancsfái. Általában nem igen jól érzem magamat ide-
lenn a gyapjasfejűek *) között s szeretném ha
már utban volnánk megint hazafelé. Vigye az
ördög ezt a hajózást, amikor kedve tartja.

— Rajta, rajta, emberek — lássatok
jobban a munkához mindketten Jack és
Bill! — kiálta le hozzájuk a hajó tulajdo-
nosa, ki szerette, ha emberei „kapitány“-nak
czimezték, — mert különben nem tudunk a
kijelölt helyen kikötni s ha aztán a hajót a
viz ellenében kell majd felhúznótok, az a ti
dolgotok.

Poleridge, a hajó tulajdonosa, időtől bar-
nult arczu alak volt, vasszigort kifejező voná-
sokkal s apró, barátságos szemekkel. Születé-
sére nézve yankee volt s majdnem egész éle-
tében kalandozott az északamerikai tartomá-
nyokban, végre Ohio államot vélte legalkal-
masabbnak arra, hogy ott — legalább egy
időre — letelepedjék.

A helyet, hova hajóját kormányozta,
Poleridge jól ismerte. Hányszor volt már itt
s kereskedett mindennel, a mi nyereséget
ígért — a négerektől a tojásokig.

Ismerte az ültetvényeket is — kevés
kivétellel — melyek a Mississippi folyam men-
tén feküdtek s ha magukkal az ültetvényesek-

*) Négerek.

kel nem közlekedett is, annál több dolga volt a „fölügyelők“-kel meg a — négerekkel.

Hogy mily veszélynek teszi ki magát ezen üzérkedés által, azt nagyon jól tudta, de épen azért nem félt, mert tudta s a törvényes és nem törvényes üzérkedést itt is olyan nyugodtan végezte, mintha otthon volna saját ültetvényén s kukoriczát venne vagy adna el szomszédjának.

Azon ültetvényen, melyhez a hajó most lassan közeledett, már évek óta nem volt, de gyakorlott szemei mégis megtalálták már messziről azon helyet, mely a kikötésre legalkalmasabbnak mutatkozott s habár embe-
reinek az nem is volt a legkényelmesebb, tudta ő nagyon jól, mit tett és — mit akar.

— Az ördögbe, kapitány, — kiáltá Bill, — ereszsze a hajót egy kissé lefelé. Ott túl az ellenáramban csak jobb helyünk volna, mint itt, a magas part alatt.

— Igazad lehetne, fiam, — nevetett az öreg, — hanem nem akarnék épen oda föl-
jutni. — Rajta legények, rajta, — huzzátok meg jól az evezőket, mert istenemre! fennakadunk, akkor dolgozhattok fél éjjel, hogy megszabadulhassunk.

Valóban nem is igen volt idő a beszélgetésre, mert a mint a hajó kanyarodni kezdett, ugyan meg kellett feszíteni erejüket, hogy a veszélyes helyet elkerüljék. Bill legiakább

belátta ezt s hozzá is látott teljes erejéből az evezéshez. Ez azonban nem akadályozta őt abban, hogy ezalatt hatalmas káromkodásokat zudítson minden ügyetlen emberre Ádám apánktól kezdve egész Poleridge Jonathanig.

Poleridge hallotta ugyan ezt a kormányon, de nem sokat törődött vele. Ha emberei a hajón elvégezték dolgukat, beszélhetek ő miatta, amit akartak — hogy azonban megtegyék kötelességüket, arról tudott gondoskodni.

Nagy erőlködés után sikerült is nekik azt a helyet elérni, melyet az „öreg“ a kikötésre kiszemelt. Az evezőkkel azonban mindamellett nem boldogulhattak volna, — mert az áram ott épen erős volt — ha Bill vakmerően a döntő pillanatban a fődélzetten megerősített kötéltekercscsel egy, a folyóból kiálló fatörzsrre nem ugrik. Az egyensúlyt azonban elvesztette s a másik oldalon a vízbe zuhant; a csök alatt azonban átbujt s az alatti kötelet is áthuzta. — A következő pillanatban a hajó már szilárdan állt s most már nem volt azt nehéz a partra dobott kötéllel oda vontatni, ahová az „öreg“ akarta.

Poleridge Bill merész ugrását látta, anélkül, hogy szólt, vagy arcza ijedtségét árulta volna el. A kormánynyal segített a hajón amennyire lehetett s fennhangon osztogatta

parancsait. Az evezőket bevonták s Bill vize-
sen és iszaptól bevont ruházattal kapaszkodott föl a fődélzetre.

— Ez hát szörnyü okosan volt téve, —
mondá Bill káromkodva, midőn a fődélzetre
ért, — s ha nem ez a legalkalmatlanabb hely
a kikötésre az egész Missisippin, akkor ne
igyak mást viznél egész életemben.

— Igazad van, Bill, — mondá az öreg
nevetve; — ha nem ugrottál volna olyan ügye-
sen a fődélzetre, még rossz vége lehetett volna
a dolognak. Magam sem hittem, hogy az áram
itt oly sebes legyen. De hogy mégis jó helyre
kötöttünk ki, azt be fogod látni. Most azon-
ban, mivel tudom, hogy a vizet nem szereted,
huzz magadra száraz ruhát, aztán menj le a
hajószobába, vedd a kőkorsót és „segits ma-
gadon“ — a czukor is ott van mellette; a
keveréket, ugy hiszem, magad is össze tudod
csinálni. A korsókat azután hozd föl ma-
gaddal, ha készen vagy odalenn, mert a töb-
bieknek sem fog ártani néhány korty ital.

— Magam is azt hiszem, — mormogá
Bill jobbkedvüen s aztán Jackkal a hajó orra
felé ment, hol lakhelyük volt s eközben így
folytatá beszédét: — Némelykor van a vas-
fejü öregnek egy kis sütnivalója s különben is
derekasan el tud bánni a hajóval. Most az
egyszer azonban szörnyü kíváncsi vagyok, mi-
nek hozott bennünket ide a sok fa közé, ahon-

nan ördögös munka lesz ismét épen kivergődni. Én miattam különben jó lehet az így is, annyi azonban szent, hogy nem ugrom többé le a födélzetről s mihelyt e rozszant járművet kiürítettük, fel ülök valamelyik gőzhajóra és haza utazom. Az ördög vigye a Mississippit.

— Ne bántsd az öreget, — mondá Jack nevetve, — tudja ő nagyon jól, mit tesz s ezt a bolondos helyet sem hiába választotta.

Az igaz, hogy csak ez a második ut, melyet hajóján teszek, annyit azonban eddig tapasztaltam, hogy nem szeret nyílt kikötőben kötni ki. Látođ azt a narancs-erdőt, mely itt mindjárt fölöttünk kezdődve, egész a kocsi-utig terjed? Épen nem csodálom, hogy minden áron itt akart kikötni, a négerek tanjáához itt sokkal közelebb vagyunk, mint az uraság házához, mely innen nem is látható.

— Igazad van, pajtás — mondá Bill — hanem hogy átkozott makacs feje van, az is igaz s ha — — hohó! már látogatókat kapunk — szakitá meg beszédjét, midőn néhány gyapjasfejü tünt föl a töltés mögött, — hogyan leskelődnek a gazemberek, ha whiskeyt sejtének valahol.

A két néger, kik a töltésen mutatkoztak, a következő pillanatban ismét eltűntek a Mississippifolyam partján húzódó töltés mögött,

honnán körülbelül tíz percz múlva egy lovas közeledett az országuton a töltéshez, s midőn a partnál álló hajót észrevette, leszállt lováról. Nemsokára fölért a töltésre, a hol kezét zsebébe dugva megállott s a jármüvet egy darabig hallgatva szemlélte.

Az ültetvény felügyelője volt; körülbelül 30—34 éves lehetett, rut. élesen markirozott vonásokkal, melyek legalább is tíz évvel idősebbnek tüntették őt föl. Apró, határozatlan színü szemei téveteg tekintettek ide-oda és soh'sem függtek azon, kivel beszélt.

Ruházata olyan volt, minőt az e fajta emberek viselnek: bő nadrág, könnyü, feltünő szinezetü koczkás kabát, bal csizmáján sarkantyú s tarka karton inge kék selyem kendővel volt összekötve. Fejét széles karimájú szalmakalap fődte s jobb kezében sulyos, marhabőrből font ostort tartott.

Poleridge ezalatt a hajószobában bevégezte „öltözködését“, mi abból állott, hogy tiszta inget, harisnyát váltott és csizmát húzott, mert a fődélzetben a hajós nép a melegebb éghajlat alatt mezitláb járt. Kezeit zsebébe dugva lassan jött föl épen akkor a fődélzetre, midőn a felügyelő a hajót nézegette. — A felügyelőt már akkor észrevette ugyan, midőn az a töltésre ért, de úgy tett, mintha a fődélzetben volna elfoglalva s az idegent a parton nem venné észre.

A hajónak még egy lakója jött most fölszinre s ez nem volt más, mint Poleridgené, a „kapitány“ felesége, kinek meglehetősen vörös arcza s félrecsapott fejkötője volt. Kitekin-
tett a patra, de onnan, a hol állott, nem látha-
tott mást, mint a füvel benőtt magas töltést.
A kilátással tehát meg nem elégedve, meg-
fordult, s egy kis barna kuttyát, mely mel-
lette nyihogott, a fördélzetre emelve ismét
eltűnt — a honnan jött — a hajó mé-
lyében.

Az „öreg“ nem is tekintett reá vissza ;
megvizsgálta a köteleket, vajjon eléggé meg-
vannak-e erősítve, félrerugott egy vászonte-
kerceset, mely láb alatt volt, s azután megállva
a hajó szélén, a vízbe bámult.

— Hej, hajósok ! — kiáltá a parton álló
férfi az „öreg“-re, — nem tudtatok különb
helyet találni a kikötésre ? — Ki tudjon oda
lemászni hozzátok ?

— Hohó ! — mondá a yankee lassan a
hang felé fordulva — ki mondta azt, hogy va-
lakinek le kell ide hozzánk másznia ?

— Hm, — mormogá a fölügyelő, a rövid
feleleten kissé elcsodálkozva — hát nem üzér
hajó ez itt lenn ?

— Üzérhajó mindenesetre, — felelé a
yankee, szájából a bagólevet messzire köpve a
fördélzeten, — de kevés eladni valója van,

amit ti használhatnátok s bevásárlással is úgy látszik itt nálatok vékonyan áll a dolog.

— Van whiskey a hajótokon? — kérde a felügyelő.

— Whiskey? — Nincs! — mondá Poleridge nyugodtan, — talán lehetne itt közelében kapni? Mindössze csak annyim van, amennyi nekem szükséges, pedig szeretnék embereim számára is szerezni.

A felügyelő egyik szemével a hajóst vizsgálta, míg a másikkal a legénységre kancsalitott. Poleridge szavainak — úgy látszott — nem akart hitelt adni. Az „öreg“ azonban oly nyugodtan és egykedvűen állt a fődélzeten, hogy a felügyelő gyanuja tűnni kezdett.

— Kijöttök a partra? — kérde hosszú szünet után.

— Ki kellend mennünk, mert nincsen főzni való fa a hajómon. Van-e odafenn jó száraz fa?

— Itt bizony kevés van, hacsak nem resteltek egy darab utat a mocsárhoz megtenni. — De hiszen itt úgy is csupa fa között vagytok. Vágjatok innen fát.

— Nedvesnek látszik, — okoskodék a yankee, a partról félig-meddig a vízbe dőlt fákat nézegetve — nem szolgálhatna meg négeritek közül valamelyik néhány centet a munkaidőn kívül?

— Hm, az lehetne — meddig maradtok itt a hajóval?

— Ha nincs itt számomra dolog és kilátás, akkor már holnap tovább megyek. De fölkapaszkodom egy kissé a partra, — egy pár tuczat narancsot, azt hiszem, csak lehet odafenn kapni.

— Majd veretek le egypárt embereimmel, — mondá a felügyelő, mialatt a yankee egy, a töltésből kiálló gyökérbe kapaszkodott s ennek segélyével a partra vetette magát.

— Van jó dohány a hajón? — kérdé a felügyelő, midőn Poleridge mellette állt, s kezeit ismét zsebeibe mélyeszté.

— Gondolom, — dörmögé az öreg — valódi édes kentucky, de nem sok. — Csak egy pár ládával volt, melyet Bicksburgban kiraktam. Az emberek majd lehuztak érte s amit megtartottam — azt tulajdonképen magam akartam felhasználni.

— Hm, — kivéve ha jó pénzt kapnál érte.

— Azt mindig kivéve, — mondá Poleridge nyugodtan. Az adásból és vevésből élek s aki valami nyereségben juttat, az emberem.

— És készpénzért is szoktál vásárolni? kérdé a felügyelő, miközben lovát a kantárnál fogva vezetve az „öreggel“ a töltésen az ugynevezett levée *)-re ballagott föl.

*) A levée a Missisippi partján néhány száz mértföldnyire emelt töltés, melynek feladata a med-

Poleridge elértette azonnal, mit jelent a kérdés. A felügyelőt már régebb idő óta ismerte, de esze ágában sem volt minden üzletét azonnal csak úgy futtában elvégezni. Mindenekelőtt időt akart nyerni, hogy három vagy négy napig maradhasson ; azért volt érdekében a felügyelőt foglalkoztatni.

Terve abban állott, hogy a négerekkel titokban whiskey-kereskedést fog üzni s ez csak akkor volna jövedelmező reá nézve, ha a négereknek idejük jutna. Nekik ritkán van, vagy soha sincs pénzük, de e helyett ellopnak mindent, amit a szomszédos ültetvényeken találnak. Fölkeresik azon helyeket, ahol tyukokat, malaczkokat s több effélét lophatnak. Ha jutalmuk whyskey, nem kimélnék semmi fáradságot.

Egy—két nap alatt azonban nem lehetett az üzletet velök elvégezni, mert több időre volt szükségök a szomszédos ültetvények bekalandozására. Csak ha négy-öt napig maradt az ültetvény közelében, remélhette Poleridge, hogy ott töltött ideje meg lesz fizetve. Ezen idő eltelte után azonban tanácsos is volt rá nézve hajójával odább állani, mert ha egyik vagy

réből gyakran kiöntő folyamnak gátat vetni. Louisiánában különösen szorosán a part mentében halad és széles, kényelmes kocsit választja el az ültetvényektől.

másik tolvajlás napfényre került, kellemetlen dolgokba elegyedhetett volna.

— Kézpénzért? — ismétlé Poleridge a kérdést, mintha előbb meg akarná fontolni a dolgot, — kézpénzért nem örömet, ha csak valami nagyobb nyereség nem volna kilátásban. Legszívesebben cserekereskedést üzök, mert az oly árukat és terményeket, melyeket északon jól eladhatok, többre becsülöm mint a kézpénzt.

— Azt kérdeztem, hogy adsz-e kész pénzt terményekért is, — mondá a felügyelő — csak értesz angolul?

— Egy kicsit értek; — a nyers terményért igen — mindenesetre, ha jól meg tudunk egyezni s én jó üzletet csinálhatok.

— Veszél gyapotot is?

— Nem örömet. Mi nem versenyezhetünk a gőzhajókkal s olyan olcsón ritkán juthatunk hozzá, hogy a nagy kiadást fedezhetnők.

— Hátha i g e n olcsón kapnátok meg?

— Az persze már más volna — mondá az „öreg“ szemeivel hunyorgatva. — Van nektek talán odafenn? — Nos hát mondok valamit — szakítá meg beszédjét, midőn látta, hogy a felügyelő vonakodik a dologra térni. — Ha azt gondolod, hogy lehetne jó üzletet csinálni, akkor holnap is itt maradok hajómmal. Ugy is szeretnék egy kis „fát berakatni“ —

mint a gőzhajókon mondják, azaz a környék-
ből többféle fris portékát szeretnék bevásá-
rolni, s ha mindezt itt megkaphatnám, épen
kedvemre lenné. Négereitek nem természetnek
görögdinnyét, fügét s több effélét?

— Többet mint kellene — dörmögé a
felügyelő. — A helyett, hogy a munka után
lefeküdnének s kinyugodnák a nap fáradalmait,
addig ásnak, kapálnak kis kertjeikben, míg a
korbácscsal az ágyba nem hajtom őket. Ezek-
nek vannak ilyféle terményeik — de ne adj
ám barátom whiskey-t érte — ugy hiszem,
ismered a büntetést, melylyel a whiskey eladá-
sát fenyítik?

— Whiskey? — Bolondság, — mondá
Poleridge nevetve, — örülnék, ha magamnak
volna; az egyedüli szeszes ital, mely a hajó-
mon van, az almabor. Ha szereted, szolgálha-
tok vele.

— Köszönöm, barátom, — mondá a fel-
ügyelő fejét tagadólag rázva, — de még
egyet szeretnék mondani, ha holnap még itt
maradsz. Ne bocsátkozzál a négerekkel, ha ta-
lálkozol velük, hosszabb beszélgetésbe. Az
uraság nem szereti és — én sem. A gazembe-
rek már ugy is igen elbizakodottak s ugyan-
csak a korlátok közt kell őket tartani.

— Sok bajotok van a feketékkal? —
kérdé Poleridge.

— Bajaink? — mondá a felügyelő gunyo-

san nevetve, miközben ostorával néhányszor suhintott a levegőben. — az volna elég, de ránczba szedjük őket és ne merészeljen moczcanni egyik is, mert jaj neki. Egy idő óta valami jámbor fajta csőcselék kalandozik itt délen és oly bolond eszméket vert a négerek fejébe, hogy elég dolog, azokat belőlük kikorbácsolni. Egy időben azt is beszéltek, hogy összeesküvés van köztük s hogy a mocsárok közt fegyvereik vannak elrejtve, ez azonban mind lári-fári, s mihelyt néhányat a nyugtalanabbak közül jól megkorbácsoltunk s a többieknek példa gyanánt fölakasztottuk, azóta okosabbak lettek, s elfeledték azokat a bolondos gondolatokat.

— Hm, — mondá Poleridge és jobb kezével simára borotvált állát végig huzogatta. Nem nagyon örült annak, amit hallott, mert ahol az ily dolgok előfordultak, ott rendesen nagyon vigyáztak a négerekre. Minél nagyobb a nyomás, annál nagyobb az ellenállás és Poleridge nem volt az az ember, a ki tervéről egy könnyen lemond, különösen ha saját haszna rejlik annak hátterében.

— Hát miféle eladni valód van tulajdonképen? — kérdé ismét a felügyelő. — Szabad-e áruidat megnézni?

— Minden bizonynyal — csakhogy ma este már késő van — mondá Poleridge, — de holnap reggel bevezethetlek hajómra s valamit

csak fogunk találni, a mivel üzletet csinálhatunk. Mindenből van egy kicsi hajómon.

— Csak whiskey ne legyen.

— Elvem azt nem tartani — felelé nyugodtan a hajó tulajdonosa — Magam is a mértékletesség embere vagyok és véteknek tartom ezen méreg elterjesztését. De ez nem tart vissza attól, hogy embereimnek ne adjak belőle, mert sokkal frisebben dolgoznak, ha egy-két korty ebből a haszontalan italból a gyomrukban van. A felelősséget vegyék ők magukra; nekem semmi közöm hozzá.

— Keresztényies gondolkodás, — mondá a felügyelő nevetve — a lónak is pálinkát adnak, hogy jobban fusson.

— Miért ne adnék? — dörmögé Poleridge. — De ha neked is úgy tetszik, küldj le terményeitekből valamit. Mennyi dohányt akarsz venni?

— Holnap reggel lejövök a hajóra és megnézem, — felelé a felügyelő, azután fölvetette magát lovára s az ültetvények felé akart lovagolni. Az uton az uraság háza felől négy lovas, két férfi és két nő, vágatott föl a széles uton s a gyors lábu ponnyk alig érintették a földet, amint tovavágtattak.

A felügyelőnek alig maradt annyi ideje, hogy gyorsan félre állhatott s tiszteletteljesen emelte meg kalapját.

Poleridge állva maradt a töltésen, kezeit

zsebjébe tolva. A lovasok alig biczczentettek fejükkal a felügyelő köszöntésére — az idegent pedig észre sem látszottak venni.

— Az uraság volt ez? — kérde Poleridge, midőn mellettük már elvágattak s a mögöttük felszálló porfelhőben eltűntek.

— Az, aki elől volt, Beauchamps ur két leányával és egy new-orleansi vendégével.

— Az ördögbe, de felfuvalkodottak.

— Van is okuk rá — ha kettőnknek egy évre volna annyiunk, amennyit ez egy hónap alatt el költ!

Az „öreg“ valamit fogai közt morogva, elfordult és lassan a töltésre ballagott, hogy a vidéken egy kissé körülnézzen.

Fél óra múlva egy öreg néger egy kosár narancsot és fügét hozott a partra. Poleridge maga vette el tőle, miközben pénzt csusztatott a néger markába, de anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

Fönn a töltésen ismét megjelent a felügyelő, ki a földekről tért vissza s kémkedve nézett le a hajóra.

Később ismét egy kis néger suhancz érkezett s egy csomó tüzelőfát hozott, melyet a nélkül, hogy a hajóra mászott volna, a partról dobálta le.

Mire az „öreg“ pénzt akart érte neki adni, már eltűnt a töltés mögött.

Odabenn az ültetvényen megszólalt a né-

ger harang, mely a rabszolgáknak a munkaszünetet jelentette.

Az erdő mögött, mely a legközelebbi földet határolta és a mocsár kezdetét jelezte, a nap épen lenyugodni készült.

Az alkonyat Amerikában csak rövid ideig tart s nemsokára a nap lenyugta után nagy csapatokban röpködtek a vadkacsák az átlátzó köddel borított folyam fölött. A széles, rohanó vizen a karakatoná*) hallatta egyhangu énekét és a szomszédos narancserdő sűrűjében a gunyoló rigó, az amerikai fülemüle, füttyölte halkán panaszos, kedves dalát.

II. FEJEZET.

Az éjjeli látogatás.

Az éj beállt. Csak a csillagok fénylettek az égbolton, de még csak vissza sem tükröződhetek a folyam tükrén, mely fölött a nap lementé óta a köd még sűrűbben ereszkedett alá.

Poleridge hajója is oly elrejtve állt a körülbelül hat láb magas part alatt, hogy még a töltésről is alig lehetett észrevenni, a töltés pedig tökéletesen elfödte a hajót azok szemei elől, kik az uton föl és alá jártak.

A hajósok körülbelül egy óráig voltak a

*) Vizi madár.

töltésen, s ott nem törődve azzal, vajjon meg van-e engedve vagy nem, narancsot, fügét és gránátalmát szedtek s csak az est beálltakor tértek vissza a hajóra.

Az „öreg“ azonban sétája óta, melyet a töltésen tett, nem hagyta el többé a hajót.

Igy telt el az idő; a hajósok egyenkint vonultak vissza a hajószobába és mosquitó elleni halóik alá.

A mosquitók alkonyat után annyira ellepték a födélzetet, hogy alig lehetett ott megmaradni. Az öreg Poleridge türelmesen ült kutyájával, a kis Tekkellel a hajó orrában, rövidszáru pipájából hatalmas füstfelhőket bocsátva. Csak néha-néha vette ki „makráját“ szájából, midőn a part felől vélt neszt hallani s ilyenkor óvatosan nézett körül. Ugy látszott, hogy várt valakit.

Körülbelül egy óráig ülhetett így magányosan a födélzeten s éppen negyedszer tömte meg pipáját a finomra vágott jó dohánnyal, midőn a partról, éppen vele szemben, gyöngenesz volt hallható; Tekkel morogni kezdett.

Poleridge fejét a nesz felé fordította, de különben nem mozdult helyéről. Egy sötét alak csuszott le óvatosan a partról s a deszkára lépett, mely a hajóról a partra vezetett.

— Hohó, — dörmögé az öreg, ki jön ilyen későn a hajóra?

— Pszt, pszt — csititá őt a jövevény.

Poleridge mosolygott, nem szólt többet s türelmesen várt, míg a késő vendég a sötétben nagy ügygyel bajjal a hajóra mászott.

— Ki az? — kérde újra Poleridge, de most már elfojtott hangon, miközben mormogó kutyáját lecsendesítette s a sötétben az érkezettnek fekete arczát igyekezett fölismerni.

A néger azonban a földélzeten nem igen akart magyarázatokba bocsátkozni. Még ily sötét éjjel sem hitte magát a part közelében a fedélzeten biztonságban. A körülbelül kilencz láb magas töltés mögött s a gyepen könnyen és nesztelenül a parthoz csuszhatott volna valamely kíváncsi ember s ennek a néger nem szerette volna magát kitenni.

— Menjünk le, — susogá félénk tekintet vetve a part felé, s a fedélzetről néhány lépcsőn a hajószobába csuszott.

Poleridge még egy darabig a földélzeten maradt azon helyzetben, amint előbb ült, mert onnan a part felé nézve, a magas töltés képezte a láthatárt, a melyen minden legkisebb mozdulatot vagy alakot észrevehetett.

Csak midőn minden csöndesen maradt, kelt föl helyéről, még egyszer körülnézett s azután a mellette ülő kutyának így szólt:

— Vigyázz Tekkel — jól vigyázz, — s

ezzel a lépcsőkön, hol a néger eltűnt, ő is a hajószobába ment le.

Midőn leért, nem törődve vendégével, mindenekelőtt a szekrénytől gyufát vett elő, meggyújtotta a lámpást, mely az asztalon állott s csak azután tekintett körül a néger után, ki széles kalapját kezében tartva, az ajtóhoz támaszkodott. Még mindig nem ismerte őt meg, míg a lámpát kezeivel úgy el nem fődte, hogy a fény nem bántotta szemeit s a világosság éppen a néger alakjára esett.

— Hohó, Salomo, — üdvözlé őt barátságosan, — még mindig ilyen későn teszed látogatásaidat? — nos, hogy folyt mindez ideig dolgod?

— Köszönöm, massa, *) köszönöm, — mondá a néger, — bizony rosszul — nem jöhettem előbb; Hoof ur mindig a kunyhók körül leselkedett.

— Hoof ur? — ki az?

— A felügyelő — valóságos ördög. Valányszor itt egy hajó kiköt, úgy vigyáz, hogy a szegény négernek épen sehogyan se lehessen öröme. De sok rosz buckra **) van a világon, Poleridge ur!

— Igazad van, ficzkó, s a ti Hoof uratok épen nem látszik a jobbak közül valónak. Mit hoztál?

*) Uram.

**) Felér ember.

— Ma este semmit, — suttogá a néger körülnézve, — de — nem jöhet le valaki a partról a hajóra?

— Ne félj Salomo, — bátoritá őt Pole-
rigde, kutyám odafönn van a födélzeten, s
mihelyt valami kis neszt hall, azonnal lármát
csap.

— Jól van, massa. Ma este semmit sem
hoztam — mondá a néger valamivel nyugod-
tabban — de reggel felé két fiam és még há-
rom vagy négy más néger majd hoznak min-
denfélét — a massa is elhozta az ígért whis-
keyt?

— Többet mint a mit meg tudtok inni,
Salomo, benn a raktárban harmincz egynéhány
hordó hever telve a legfinomabb, valódi mo-
nongahtlival; elég lesz?

A néger meglegedetten integetett.

— Jól van, massa — mondá nevetve —
igen sok jó, — Salomo és Sambo majd hoznak
korsókat és hordókat.

— Hordókat? — hohó, ficzkó, csak nem
hiszed, hogy ezt a jó whiskeyt csak ugy bo-
londjában odaadom? — A whiskey nálunk éj-
szakon legalább 50 centtel drágább lett s ha
nem tudtok elég értékes dolgokat érte adni,
inkább megtartom hajómon.

— Értékes dolgokat? — ismétlé Salomo
csodálkozva, — massa tudja, hogy hozunk
tyukokat, tojást, kókusz-diót, burgonyát.

— Tudom, tudom — de különösen malaczokra volna szükségem, azokat jól el tudnám adni.

— A malaczok visítanak — mondá Salomo.

— Visítanak, — az ördögbe — mondá Poleridge nevetve, — majd elbántok ti velük, hogy nem fognak lármát ütni.

— Veszélyes dolog, massa, — dörmögé Salome, — a malacz rossz állat, mindig visít akár a fülénél, akár a farkánál fogja meg a néger, és Hoof ur mindjárt jön, ha malaczt hall visítani.

— Hol fekszik a felügyelő?

— Messze innen, épen a négerkunyhók előtt a kis erkélyes házban.

— No, látod ficzkó, gondoltam, hogy ott lakik, azért jöttem ide föl, mert mindennel, a mit hajómra hoztok, a narancserdőn jöhettek keresztül. — Ne feledd el tehát a malaczokat. Reggel felé majd ébren leszek s majd átadok mindent, a mit akartok, van-e készpénzetek?

— Készpénz? — igen, massa, de nem sok; Szipnek van — és Lucynak — Lucynak sok van, — de Lucy rossz leány — igen rossz.

— Azzal nem sokat törődöm — mondá Poleridge, — küldd ide azokat a lányokat, kiknek pénzük van, holnap délután, s mond meg nekik, hogy hoztam pompás kendőket, szala-

gokat és mindenféle csinos apróságokat. Talán eljöhetnek még holnap este is a munkaszünet után.

— A munkaszünet után nem lehet — mondá Salomo. — Hoof ur nem bocsát ki senkit sem, különösen a lányok közül nem — délből könnyebben lehet, de akkor is gyorsan kell végezni; s csak egy óra nyugvási idő van. De most már nekem is mennem kell — hát — jó a whiskey massa? — mondja a néger rava-szul mosolyogva.

— Szeretnéd már megkóstolni, Salomo? — kérdi Poleridge nevetve, — jól van, adok, de amit mondtam, azt jól elvégezd ám!

— Jól van, massa, meg lesz — mondá a néger — mialatt a yankee egy mellette álló korsót vett kezébe, s egy bádoggpoharat félig megtöltött belőle whiskeyvel.

A néger nyelvével csettentve épen szájához akarta a poharat emelni, midőn a kutya a földélzeten ugatni kezdett.

Ijedten tette le a whiskeyt és aggodalmas arczczal nézett a yankeera, ki figyelmesen hallgatódzott a földélzet felé.

A kutya elhallgatott egy kis időre.

— Idd ki először whiskeydet, Salomo — mondá Poleridge, — aztán majd megnézzük, mi baja van Tekkelnek odafönn.

— Ha Hoof ur jönne, — mondá a néger

aggodalmasan, — megölné a szegény négert, ha éjjel idegen hajón találná.

Egy darabig hallgatódzott, azután midőn újabb zajt nem hallott, felhajtotta a pohár tartalmát.

Poleridgenek is érdekében volt, hogy a négert hajóján ne lepjék meg. Ha már elvégezte a négerekkel üzletét és megkapta tőlük azt, amit lehetett, akkor már nem törődött vele, ha a felügyelő megtudta is, hogy tiltott dolgokat adott el nekik. Ha nem csipték rajta, nem foghatta rá senki s mire az ügy törvényes elintézésre került volna, akkorra behuzta szépen a köteleket a partról s reggelre már üthették nyomát.

Néhány szóval figyelmeztette tehát Salomót, hogy maradjon nyugodtan odalenn, míg ő fönn körülnéz; azután fölment a födélzetre, s a hajó orrához csuszva onnan nézett körül.

A kutya ezalatt ismét nyugtalankodni kezdett de nem ugatott többé. Valamit okvetlenül észre kellett a parton vennie.

Poleridge néhány szóval lecsitítván a kutyát, visszatért a hajószobába és tanácsolta Salomonak, hogy várjon egy darabig, — ne menjen még ki a partra. Ez azonban minden áron el akart menni, mivel, mint mondá, a lopott jószágoknak még napkelte előtt a hajóra kell jutniok, mert csak így lehet rá bizton

számítani, hogy a felügyelő nem fogja észrevenni.

— Ha most kinn van is a parton — mondta a néger nevetve, — nem tesz semmit. Salomo van olyan okos, mint a buckra. Sokáig állhat ott, míg Salomot megtalálja.

— Mit akarsz tenni, Salomo? — kérde Poleridge csodálkozva, midőn a néger az asztalhoz lépett s a lámpát elfujta. — Az ördög bűt beléd?

— A partra akarok menni, massa, — vi-gyorgott a néger, — good bye. Napkelte előtt Salomo megint itt lesz.

E szavak után mint a kigyó, fölcuszott a lépcsőkön, s a födélzeten végig a hajó farához huzódott, ott óvatosan fölemelkedett, átvetette magát az alacsony korláton és lassan a vízbe bocsátkozott. Oly nesztelenül tűnt el a hullámok között, hogy a mellette álló yankee sem hallott semmi loccsanást s habár a korláton kihajolva utána nézett is, nem vehetett semmit észre. A víz alatt uszott az lefelé.

Ha volt is valaki a parton, nehezen vett valami gyanusat észre, mert egész éjjel nem mutatkozott és Poleridge most már maga is fölkeresé fekhelyét, hogy hajnalban idejében fölkelhessen.

Az e fajta üzérkedést már jól ismerte, azért is hozta föl hajóját a négertanyák közelébe, hogy a parton levő narancserdőn alkal-

mat szolgáltatson a négereknek észrevétlenül hajóra jöhetni — s ezt az alkalmat a négerek fel is használták.

Reggel felé hoztak mindenfélét, részint amit némely alkalommal megtakarítottak és félreraktak, részint pedig amit hamarjában a szomszédos ültetményeken lopni tudtak.

A fölfedezettétől, hacsak tetten nem érettek, nem kellett félniök, mert mindazt, ami ellenök bizonyíthatna, a buckra magával vitte.

Három órakor hajnalban éppen a legalkalmasabb idő volt erre. Négy órakor már munkára szólította a négereket a harang s habár akkor még a felügyelő nem törődött sokat velük, mégis ki voltak azon veszélynek téve, hogy valamelyik „négerhajtó“ — kik rendszerintén négerek voltak — észreveszi s elárulja őket. Elnézést ezektől nem remélhettek, és bármily irgalmatlan volt is „massa Hoof“, kegyetlenségben a négerhajtók fölülmulták.

Az üzérkedést a hajón Poleridge feleségével végezte, mert mindenesetre legalább két szemre volt szükség a négerek ügyes kezeinek járatát figyelemmel kíséreni. Poleridge asszony éppen alkalmas személyiség volt az ily üzletre s nem tanácsoltam volna egyiknek sem a fekete ficzkók közül, hogy csak gyanus kézmozdulatot is tegyenek az ott fekvő tárgyak felé. Pedig ugyan bagoly szemekre volt ám szüksége, hogy a homályban, mely az alacsony szo-

bában uralgott, mindent észrevehessen; ha valamely edényt megtöltött, sohasem öntött ki egy cseppet sem, pedig szemei a töltés közben mindig másfelé jártak, sovány tyukokat vagy kacsákat sem volt szabad egyiknek sem hozni, hacsak árát is felényire le nem szállította, s e közben sohasem beszélt hangosan. Az egész üzlet suttogó hangon folyt s a hajós-legények, kik a hajó másik részében aludtak, hallhatták ugyan a hangokat, de nem értették, mit beszéltek.

De nem is igen törődtek vele. Azt tudták, hogy az „öreg“ titkos kereskedést üz a négekkel s hogy jól érti. Ők azalatt, míg a hajó valamelyik ültetvény előtt állott, heverhettek s az „öreg“ ily alkalommal a whiskeyt sem sajnálta tőlük.

A négek azonban ismervén a veszélyt, úgy biztosították magukat a meglepetés ellen, hogy nem a hajó körül, hanem a felügyelő háza előtt, hol a „négerhajtók“ is aludtak, állítottak fel öröket. Mihelyt ott valaki mozgott, közösen megállapított jellel adták azt az örök tudtukra s ők még elérhették a narancserdőt, mielőtt felügyelőik valamelyike a legyorsabb lovon is fő vágathatott a töltésre.

Habár a felügyelő gyanus szemekkel vizsgálta is a hajót s alapos gyanuja volt is, hogy Poleridge esküdözése daczára whiskey van rajta, bizott a félelemben, melylyel a rabszol-

gák irányában viseltettek. Este még egyszer megtiltotta nekik szigorú büntetés terhe alatt a hajóra menést, hacsak nem küldik őket s azt hitte, hogy a négerék közül senkisé is fog megérkezni parancsával dacolni s hogy reggel aludtak, mint a borz.

Ebben azonban nagyon csalódott, mert a ficzkók föl tudtak kelni, ha akartak. S most különösen törekedniök kellett magukat hosszabb időre whiskeyvel és dohánynyal ellátni, mert nem mindig fordult az elő, hogy miattok hajók kötöttek ki s azon veszélynek tegyék ki magukat, hogy megbüntessék őket.

Előczipeltek minden edényt, korsókat, hordókat, bádogedényeket s mindent amit a sietésben összeszedhettek és sűrögtek-forogtak a hajón. mint a méhek, míg Salomo, egyike a legtevékenyebbeknek jelt adott a távozásra.

A hajnali csillag éppen akkor tűnt föl az erdő fölött s éppen annyi idejük volt, hogy házaikba juthattak s a becserélt tárgyakat elrejtették, mielőtt a „négerhajtók“ valamelyike fölébredt s a gyűlöletes harang megszólalt. Egy órával később már mindnyájan a munkához fogtak.

Poleridgenek és élete párjának is volt ezalatt elég dolga a becserélt szárnyas és szárnyatlan állatokat úgy biztonságba helyezni, hogy utban ne legyenek. Ha elhagyták a kikötőt, a yankee fölvitte az állatokat a földélezetre,

de most még nem tehette ezt, nehogy a felügyelő figyelmét fölköltse.

Midőn a hajóslegények reggel fölkeltek, már minden rendben volt, sőt még a reggeli is el volt számukra készítve. Reggeli után tudtukra adta a kapitány, hogy kényök-kedvök szerint kószálhatnak a parton, mivel még egy napig maradni fog.

Ezt örömmel hallották a legények s nem mondatták még egyszer, hanem vették puskájukat s kimentek az ültetvény mögött elterülő erdőbe, hogy golyóikat a mocsárookban tartózkodó alligatorokkal megismertessék.

Csak Jack maradt a hajón, hogy ruháját egy kissé rendbe hozza. Erre a hajószobában talált helyet, hol az égető napsugaraknak nem volt annyira kitéve. E helyet ugyan Poleridge, s különösen élete párja tartotta fönn magának, de Jack csendes és becsületes ficzkó volt s épen ezért kedvence levén Poleridge asszonyának, sokat tehetett olyat, mi a többieknek nem igen volt megengedve.

Jack vágott neki apró fát a tűzre, kijavította a tűzhelyet, ha valami hibája volt s azonkívül néki volt legnagyobb szerencséje a vadászaton. Ha valahol kikötöttek, ritkán ment az erdőbe, hogy vad pulykát, szarvast, vagy más egyebet a hajóra ne vitt volna.

Azonkívül sohasem feleselt az „öreg“-gel

— ez oly tulajdonsága volt, melyért szerfelett becsülte őt.

Jack tehát egész kényelmesen ült a hajószobában, míg az „öreg“ odafenn a födélzetén vendégeivel járkált föl s alá. Ugyanis az ültetvény fölügyelője jött a hajóra, hogy az „öreg“-gel egy kis üzleti dolgot végezzen. A beszélgetés folyamán aztán kitünt, hogy a derék fölügyelőnek saját házában körülbelül egy mértföldnyire az ültetvényen alul meglehetősen csinos készlete volt „saját természetményeiből,“ a mint ő szokta nevezni, a mi tulajdonkép nem volt más, mint urától lopott holmik halmaza, melyekért most Poleridgetől a lehető legmagasabb árt igyekezett kicsikarni.

Egyikök sem tudta, hogy Jack a hajón van, különben előtte nem is igen voltak tartózkodók. Az ily hajósok nem sokat törődnek azzal, mit művel „kapitány“-uk a parton. Ha jó üzleteket tud végezni, annál kedvezőbb rájuk nézve, mert az „öreg“ ilyenkor nem fukarkodik a whiskeyvel. Azonkívül fizetésüket havonként kapják; a tétlenül eltöltött napok tehát, melyeken a parton kalandoznak, épügy beszámíttatnak az „öreg“ által, mint a többi napok, ezek tehát rájuk nézve tiszta nyereség tárgyát képezik.

Jack el volt ugyan munkájával foglalva s nem sokat törődött a fölötte folytatott beszélgetéssel, de nem kerülhette el, hogy annak

legnagyobb részét meg ne hallgassa s közbe-közbe fejét rázogatta, hogy mily sok gonosz ember van a világon.

— Itt ugyan jó lehet ültetvényesnek lenni, — dörmögé maga elé, — az apraját ellopják a négerek, a nagyját meg a fölügyelők s a mi megmarad, azzal boldoguljon az uraság. Vigye az ördög ezeket a tolvaj népeket emberkereskedésükkel együtt. Mégis csak többre becsülöm a mi valóban szabad boldog országunk északi államait. Itt a vérengző délen vagy kutyának, vagy lélekkufárnak kell lenni, bizony pedig egyikhez sincsen igen nagy kedvem.

— Mihez nem volna igen nagy kedved, Jack? — kérdé Poleridge asszony, ki a legény utolsó szavait meghallotta s most feléje közeledett.

— Ezt a kabátot újra megfoltozni, ha még egyszer elszakadna, — mondá Jack szárazan, miközben fölállott helyéről s a kiigazított kabátot helyrerázogatta. Az asszonynak nem kellett tudni azt, hogyan vélekedik ő az odafenn folyó üzletről s hogy általában figyelt is rá.

— Nem fogsz a partra menni, Jack?

— Dehogy nem, kapitányné asszonyom, — mondá Jack nevetve, — de rongyosan csak nem mutathattam magamat azok előtt odaát. Valóban szégyenlenem kellett volna magamat a négerek előtt, kik legalább nem viselnek

rongyos kabátot. Ugy-e le kell vetniök öltözetüket, mikor megkorbácsolják őket?

— Pszt, Jack — mondá az asszony s fenyegetőleg emelte föl ujját — od' kinn a parton szerfelett óvatos légy ilyféle megjegyzésekkel, mert itt a rabszolgák országában csak a száját nyissa föl az északi ember az ilyen dolgok fölött, azonnal rárohannak s kimondják rá a „rabszolga-felszabadító“ nevet. New-Orleansban szemtanuja voltam egy ilyen jelenetnek s azt mondom, hogy inkább legyen egy tuczat éhes farkas a nyomomban, mint a louisianai fehérek, kik ily „felszabadítóra“ vadásznak.

— El tudom képzelni. De még Amerikában vagyunk s azt hiszem, hogy a fehér embernek és az Egyesült-Államok polgárának szabad ugy beszélnie, amint szive érez.

— Mindenről beszélhetsz, — mondá az asszony gyorsan, — csak az istenre kérlek, arról ne, ami rabszolga viszonyokra vonatkozik. Az utolsó években az elkeseredés az észak ellen itt igen nagy mérvben növekedett és ezért ideleonn délen nem ok nélkül félnek, hogy a négerek a sok beszéd által utóvégre is fellázittatnak ellenük. Itt-ott már födőztek is föl összeesküvéseket a négerek között s mikor mi tavál ideleonn jártunk, egyik délután tul a másik parton egyszerre hét darabot akasztottak föl.

Egy fehérét is megfogtak, aki ez alkalommal a korcsmában úgy nyilatkozott, hogy gyalázatos kegyetlenség az, a mit a négerekkel tesznek, pedig azok is csak olyan emberek, mint mi vagyunk; istenem, mit tettek azzal a szegény emberrel! Először kivonszolták a korcsmából és úgy megkorbácsolták, hogy alig tudott a lábán állani, azután levetkőztették, bekenték egész testét kátránnyal és belehentergették egy csomó toll közé. Ily állapotban kellett a szerencsétlennek az erdőbe menekülni, mert még föl is akarták akasztani.

— Az nem is volt amerikai, — mondá Jack, kinek a haragtól elfutotta arczát a vér.

— Nem volt amerikai? — mondá az aszszony; — de igen is az volt, még pedig azon államból, ahol te születél, Illinoisból. — Bizony Jack, te még nem ismered a déli lakosokat, mert ha nem csalódom, először vagy itt Dél-Amerikában. *) Azért különösen figyelmeztetek, hogy óvatos légy. Ne törődjél semmit azzal amit láatsz, változtatni úgy sem tudsz rajta, s különösen, ne beszélj a négerekkel a rabszolgaságról. Én csak javadat akarom, azt elhiheted. Csak egy könnyelműen kiszalajtott

*) Az északi hajósok a déli államokat, különösen Louisiánát igen gyakran nevezik „Dél-Amerikának“.

szó a négerekhez — s vesztedet okozhatja, ha valamelyik fehér fülébe jutna.

— Csodálatos egy ország ez, — mondá Jack kedvetlenül. — Annyi igaz, hogy nem szeretnék benne élni s örülök, ha megint hidegebb földön lehetek. De nem bánom, ha a négerök türelmesen hagyják itt magukat ütlegetetni, ugy kell nekik s nem érdemelnek jobb sorsot. De idővel azt hiszem, okosabbakká lesznek, s akkor sokkal jobb szeretnék itt fekete, mint fehér bőrben lenni.

E szavak után magára vette kabátját, fejébe nyomta kissé megviselt szalmakalapját, nyakába akasztotta golyótáskáját, puskáját vállára vetette s lassan a part felé ballagott, hogy az egész napot nyugalomban és kényelemben tölthesse el.

Tekkel, Poleridge kutyáját, melyet Jack különösen kedvelt, más foglalkozás hiányában mögötte czammogott.

III. FEJEZET.

Az alligátorok *) között.

Gyönyörű szép reggel volt. A nap ugyan egy kissé égezően sütött, de a kis narancserdő, mely egészen a kocsitig terjedt, üdítő árnyat nyújtott s a virágok kábitó illata betölté a le-

*) A gyilféle hüllőcsalád egy neme.

vegőt, míg mellette az érett gyümölcsök kicsillogtak a fák zöld lombja közül s a leszakításra kínálkoztak.

Jack leszakított néhány narancsot, leheveredett a fa alá s rendkívüli élvezettel szopogatta a gyümölcs frissítő nedvét. Odafenn az Ohio melletti tartományokban evett ugyan már elég narancsot, de úgy tetszett neki, mint-ha egy sem izlett volna neki úgy, mint a melyeket most a fáról szakaszthatott le.

De ezt is csakhamar megunt a különös vágyat érzett, ezen vidék erdőségét bejárni.

A valódi vadászra nézve ugyanis semmi sem bir oly csodálatos ingerrel, mint valamely ismeretlen erdőt először bejárhatni, a melyben még hozzá azt is remélhette, hogy valami különös vadakat is fog találni. Hallotta ugyan, hogy a szarvasok ideleenn igen gyéren mutatkoznak s hogy nem nagyon érdemes utánuk a mocsárookban járkálni. Volt azonban e helyett elég alligator s több másféle állat is, melyek láthatásának már előre örült. Szándéka volt a mocsárokat közelebből megnézni, mert hát ideje volt rá elég.

Keskeny, mindkét oldalról sövény által határolt ut vezetett le a mocsárokhöz. Jack, miután Tekkelt átemelte a sövényen, gondolatokba mélyedve ballagott az uton végig.

Poleridge asszonynak csakugyan igaza volt; Jack valóban most volt először „Dél-

Amerikában“ és minden egészen más világnak tünt fel előtte. A fákról csodálatos füzérekben lecsüngő mohot, az ugynevezett „spanyol-szakált“ már látott ugyan fölebb is a folyam mellett; ugyszintén a csodálatos alaku karsu cyprusok gúla-alaku gyökereikkel sem voltak előtte ismeretlenek.

A terjedelmes, árnyék nélküli gyapotföldek azonban, melyeken szélylyel-szanaszét négercsoportok dolgoztak, ily terjedelemben még újak voltak előtte, és az óriási nagy, minden fatörzsöktől megtisztított és termékenyekké átalakított földek érdekelték őt.

— Ez persze nem nagy mesterség, — mormogá magában, miközben szemeit jobbra is balra is megjártatta, — ha néhány száz szegény négert akarnánk így dolgoztatni anélkül, hogy csak egy cent bért adnánk is nekik, tudom nekünk is lennének ilyen kukoriczaföldeink. Szeretném azonban egyszer látni, hogy néznének ki ezen földek, ha a fehér naplopóknak maguknak kellene megművelni. Vigyen el az ördög, ha csak egy csomag gyapotot is tudnának vásárra szállítani. És milyen talajuk van, gyönyörű föld, melyben az eke magától megy s még hozzá verejtéssel és vérrel trágyázzák, akkor elhiszem, hogy gazdagon terem! De nem hihetem azt, hogy embernek öröme telhetnék ily föld termésében — én legalább nem fertőztetném be kezeimét vele.

A nap az árnytalan utra majdnem függélyesen ereszté sugarait és a legény megkettőzteté lépteit, hogy az erdő hűvös árnyát mielőbb elérhesse. Eleinte oly közelnek hitte, hogy lépésekkel vélte a távolságot kimérhetni, mégis mire odaért, jó félóra eltelt.

Mikor az utolsó gyapotföldhöz ért, nem nagyon széles, apró, szétszórt bokrokkal benőtt rét terült el előtte, mely után jobb felől egy tóhoz hasonló, vízzel telt mocsár volt látható, míg a háttért sűrű sötét erdő foglalta el.

A bokrok hemzsegtek a különféle éneklőktől. Jack azonban nem állt meg köztük, hanem amily gyorsan csak lehetett, a legközelebbi erdősarok felé sietett, melynek szélső fái egészen a vizig jöttek, ott akarta magát kipihenni és lehüteni. A nagy hőségben puskája csöve is olyan forró lett, hogy keze nem állotta ki rajta.

Tekkel is szörnyen el volt fáradva s oly melege volt, hogy a nyelvét lógatta. A kis eb rövid lábaival a hajón a nyugalmas élethez volt szokva s valószínűleg megbánta már, hogy a hosszulábu hajóssal ilyen nagy ut megtevésére vállalkozott. Az utóbbi időben ugyanis igen gyakran megállt s viszanézett, mintha azt fontolgatná, hogy nem volna-e jobb még most is megfordulni. De ugy látszott, hogy az ut visszafelé egyedül unalmasnak tünt fel előtte;

azonkívül előtte volt az erdő s talán vizet is sejtett ott, elég az hozzá, hogy végre is követte gazdáját.

Jack lefeküdt egy óriási cзыprus alá, Tekkel pedig ezalatt megfürdött, mely, ugy látszott, igen jól esett neki. Eközben folyton a mocsár felé szimatolt s mikor a partra jött, föl s alá futkosott s a tulsó part felé szaglászott a honnan valószínűleg jó vadszag bántotta az orrát.

Tekkel kitünő kutya volt a vadászaton, különösen a nyomozásnál és sohasem vezette szimatolásával gazdáját tévutra. Jack tehát figyelmesen körültekintett, hogy nem lát-e valami prédát, de semmi sem mozdult, még alligátort sem látott, pedig ezektől hemzsegték az ilyen mocsárok. Csak körülbelől két-háromszáz lépésnyire vett észre a sekély víz fölött több helyen kimagasló, kupalaku majdnem rózsaszínü tárgyakat, melyekről nem tudta elgondolni, mik lehetnek. Vajjon valamely vizi-növény levelei voltak-e azok, melyek ugy kimagaslottak? — Megint körülnézett alligátorok után, de egyet sem látott, — — egyszerre nagy loccsanást hallott a vízben.

Jack fölijedt és Tekkel, mely épen azon irányba nézett, el kezdett ugatni. De ugyanazon pillanatban föl is ugrott a fiatal hajós helyéről, mert mintegy varázsütésre az egész mocsár alligátoroktól hemzsegett. A rózsá-

szinü kupok, melyeket növényleveleknek tartott, csapkodva jöttek a mélyebb vízre s száz meg száz keskeny emelkedés, melyekről kezdetben azt hitte, hogy fölhányt földrétegek, vagy korhadt megperzselt fadarabok, most mind megelevenedtek s nesztelenül siklottak a vizen feléje.

Tekkel figyelmét sem kerülte ki ezen a vízben történt változás. Alig látta meg, hogy ott minden mozogni kezd, elkezdett feléjük ugatni és Jack észrevette e pillanatban, hogy a barna, hosszú szörnyetegek a kutya ugatására csak annál gyorsabban feléje tartottak.

— Épen jókor jöttök, ficzkók — mormogá magában nevetve, miközben puskáját arczához emelte és a kakast fölhuzta — és milyen nagy társaság. Akárhová néz az ember, úgy jönnek a szörnyetegek, mintha huzná őket valaki; no várjatok, majd fogadlak én úgy benneteket, hogy tudom, csiklandik a bőrötök bele.

A mocsár itt — mint már említve volt — kiszélesbült egészen a gyapotföldek mögé, melyek a folyam melletti szárazföldet egészen elfoglalták. Beljebb az erdőben azonban még inkább szélesedni látszott a víz, s hogy az összeköttetés a mögötte ismét elterülő szárazfölddel fentartassék, sima és meglehetősen keskeny töltést emeltek keresztül. E töltés mellett három vagy négy vén ficzkó uszott Jack felé, de a kutyát nem hallván többé ugatni, megálltak

s azután a tulsó oldalon a mocsár közepén álló cyprusok felé tartottak. Mások azonban ismét a tulsó oldalról átusztak s az egyik közülök még a töltésre is fölkuoszt, s ott a napon sütkérezett, teste felső részét a szárazon nyugtatva, míg hosszú farkát a vízbe lóggatta.

Néhány szorosan a töltés mellett álló bokor Jacknak épen alkalmas helyet nyújtott az elrejtőzködésre, s mellettük észrevétlenül közeledhetett az alligátorhoz, míg lőtávolba ért. Sokat hallott északon ezen állatok pánczélos bőréről, melyen a golyó sem hatolhat keresztül s ezért oly közel akart hozzá jutni, hogy a ficzkónak golyóval a szemébe lóhessen; tudta, hogy harmincz-negyven lépésnyiről nem fog hibázni.

Intett a kutyának, hogy mögötte maradjon; Tekkel jól tudta, mit jelentsen ez, s hátul maradt, míg Jack óvatosan az alligátort folyton szem előtt tartva, közeledett.

Az alligátor, amennyire a bokrok közül észrevehette, teljesen nyugodtan feküdt s nem sejtette a veszélyt, melyben forgott s talán nem is törődött vele. Tőle nem messze a töltés mellett még néhány sütkérezett, melyek Jack közeledtére bellebb usztak. Némelyik alig husz lépésnyire bevárta és Jack tőle elfordított fejüket kényelmesen czélba vehette volna. De mivel félve, hogy golyója fejükről lepattanhatna, bántatlanul hagyta őket távozni, hogy szeren-

cséjét a szárazon fekvő alligátoron kísérje meg, melyhez már kényelmes lőtávolságra jutott.

Figyelmét azonban annyira a remélt zsákmány felé fordította, hogy semmi mással nem törődött. Most azonban, midőn célzott, a puskacsöve irányában valami fehérét látott lebegni s csakhamar egy fehér ruhába öltözött lány tűnt szemébe, ki a keskeny töltésen épen az alligátor felé tartott. Alig lehetett még negyven lépésnyire tőle s úgy látszék, nem is vette észre, mert e vadállatok mikor csendesen, mozdulatlanul a napon sütkéreztek, olyanok voltak, mint egy darab száraz főtörzs.

Jack lőni akart, de attól félt, hogy a golyó lepattanhat az állat páncéljáról s a lányt találhatná. Sajátságos aggasztó érzés szállta meg, midőn látta, hogy a leány gondtalanul közeledik a borzasztó veszély felé. Egy darabig habozott, mit tegyen, de nem volt elveszteni való idő.

A fiatal lány kis, hosszú szőrű barna ebet tartott karjain s azzal enyelegve csak annyira nézett lábai elé, hogy a töltésről le ne térjen. Alig lehetett már tíz lépésnyire az alligátortól és ha most Jack előugrik s rákiált, mi sem valószínűbb, mint hogy a lesben álló alligátor üldözni fogja menekülő áldozatát s ez esetben nem lehetett volna többé segítségére, azért tehát rábizva magát fegyverére, föl emelte csö-

vét, amennyire lehetett az alligator füle alá célzott, hogy agyvelejébe találjon — s lőtt.

Az óriási állat a lövésre a töltésen keresztül a vízbe csapódott; a leányka azonban, ki csak most vette észre a lábai előtt levő szörnyeteget, e fölfedezés és a lövés által megijesztve, elejté a kutyát s még épen kellő időben ugrott vissza, hogy az állat keresztül csapódó farkát elkerülje — ha csak egy lépést tett volna még előre, épen elérte volna.

Ő ugyan kikerülte az ütést, de a szegény ebecskét a vízbe söpörte s midőn az fájdalomában eljajdult, még egyszer megfordult a hátlára sebzett alligátor, megragadta tátongó szájával s eltünt vele a fölötte összechapódó habok között.

Jack, ki nem sokat törődött a kutyával, örömkialtást hallatott és a leány felé ugrott, ki minden tagjában reszketve, mozdulatlanul állott a töltésen.

Fiatal, alig tizenhét éves gyönyörű szép leány volt, sötét fekete hajával élénk ellentétet képezett gyengéd, most majdnem márványfehér arcza és kék szemei.

Ruházata egyszerű volt ugyan, de egész alakja finom, gyengéd s lázasan reszketett, midőn a fiatal ember karjai átölelve támogatták.

— Ne féljen többé, kisasszony — mondá Jack s őszinte arczát pir borította el, — azt

hiszem a szörnyeteg megkapta a magáét s elment az étvágya. Golyóm jól talált; nézze csak a véres barázdát ott a vizen a merre haladt, hogyan csillog. Ugy-e nem vette észre az állatot maga előtt feküdni? Az átkozottak valóban hajszálíg hasonlítanak a korhadt főtörzsekhez.

— Köszönettel tartozom önnek, — suttogá a lányka, mialatt a vér, mely előbb arczából eltűnt, újra visszaözönlött s arczát és nyakát majdnem biborpirosra festette, — valóban nem láttam — de — édes istenem, Joly, szegény Joly elveszett, — óh én szegény, szerencsétlen teremtés, mi fog most velem történni!

— A szegény kis állatot az átkozott sátnáfaj bizony elragadta, — mondá a hajós egy kissé megzavarodva, mert furcsának tetszett előtte, hogy a fiatal hölgy, ki maga alig az imént menekült meg a haláltól, annyira siránkozik egy kutya elvesztése fölött, — de azon már nem lehet változtatni és hála istennek, hogy az egész ily szerencsésen végződött — nagyon megijedt, ugy-e?

— Istenem, igen, — különben nem ejtettem volna el a kutyát, — sóhajtá a leány, miközben lassan kiszabadítá magát a hajós még mindig támogató karjai közül, — sehogysen lehetne már azt a szegény állatot megmenteni?

— Megmenteni? — bajosan, — mondá Jack, kinek e gondoskodás, mely folyton az elveszett kutyával foglalkozott, épen nem tett. — Ha az a sátánfaj nem is nyelte el utolsó falat gyanánt, összetörött annak minden csontja s most lenn fekszik valahol a mocsár fenekén s jó falat lesz valamelyiknek a rokonságból.

A fiatal lány arcát egy pillanatra kerzeibe rejté s midőn újra felegyenesedett, Jack könyeket látott arczáin végig gördülni.

— Szent isten, — mondá Jack jószívüen — nem hittem volna, hogy a kis kutya elvesztét annyira szívére vegye. Ha Tekkel is az enyém volna, mindjárt odaadnám már csak azért is, hogy megint nyájas arcot mutasson, de a gazdámé, az meg drága pénzen sem adná oda.

— Elveszett, elveszett, — jajgatott a lányka, lecsüggeszté fejét s lassan el akart haladni a töltésen Jack előtt.

— Nem szabad elkisérnem, kisasszony, — mondá a hajós — még egész sereg uszkál itt e sátánfajból és nem tudom — —

— Köszönöm, — mondá a leány elutasítólag, — szivemből köszöröm önnek — a jószágért is, melyet irányomban tanusított, de — egyedül kell mennem — nem szabad ajánlatát elfogadnom, — tevé utána gyorsan, midőn Jack oly mozdulatot tett, mintha ajánlatát még egyszer akarná ismételni, — isten önnel!

— s gyorsan haladt tova a keskeny töltésen, mintha félt volna, hogy az idegen mégis követhetné, átsietett a réten s a szétszórva álló bokrok mögött csakhamar eltűnt az utána bámuló Jack szemei elől.

Jack valóban, amíg csak a fehér ruhát a bokrok közt ki-ki csillámlani látta, nem fordíthatta el onnan szemeit; azután, fejét hajtogatva leütötte puskája agyát a földre s a közben magában dörmögé:

— Csodálatos teremtés; jajgat azért az ebért, mintha legalább is a gyermeke esett volna a vízbe s úgy látszik nem is törődik a veszélylyel, melyben maga forgott. Itt vagy az alligátorok szoktak mindenfelé az utban heverni s az emberek bennük keresztül botlani, vagy — a kutyák veszett drágák. No, de nem bánom; én nem törődöm vele, de — gyönyörű szép volt az a leány. Nem láttam még életemben ilyen szép sötétkék szemeket — olyan karcsú volt, akárcsak ezek közül a cyprusok közül valamelyik — de ki lehetett? — az ültetvényes leánya? — de az nem járna egyedül és gyalog itt a mocsárok között, s a mint vettem észre nem is volt igen előkelően öltözve, az itteni kisasszonyok pedig olyan fényt üznek, hogy a magamféle embereknek szinte elmegy a bátorsága mellettük. Hm, talán valami társalkodónő-féle New-Orleansból — de az angol szavakat is olyan idegen-

szerűen ejtette ki, mintha nem mindennap használná s kissé nehezen menne neki — no de nem törődöm vele — az ördögbe! annyira ráfeledkezem arra a leányra, hogy még a puskámat is elfeledtem megtölteni — hm, hm, — mégis csak a legszebb leány volt mindazok között, kiket láttam.

Fejét még mindig hajtogatva, kihuzta a töltővesszőt puskája csöve mellől, kivette táskájából a vakaróvasat, rásrófolta a töltővesszőre s gondosan kitörölte vele a csövet. Az amerikai vadász ezt majd minden lövés után megszokta tenni, különösen ha nem töltött mindjárt a lövés után. — Azután lőport töltött, ráeresztette a golyót s csak akkor nézett körül a meglőtt alligátor után, mikor már puskája rendben volt. — Már egy párszor ugy tetszett neki, mintha a vizen valahol szuszogást hallott volna.

A többi alligátorok ezalatt a lövés hallatára s midőn az emberalakot a töltésen fölismerték, nagyobb távolságra huzódtak vissza, mert gyávák s csak igen ritka esetben intéznek támadást. De nem messze előtte s még pedig oly helyen, hol három cyprusfa állott egy csoportban s köztük egy negyediknek csonka, ledőlt törzse emelkedett ki a vizből, látott egy sötétbarna tárgyat, mely a viz fölületén ide-oda hánykódott.

— Ahá, vén ficzkó — morgá a hajós

megelégedetten nevetve — megcsiptelek, ugy-e? fejfájást kaptál, mi? vagy talán a kis kutya nyomja a gyomrodát? — No várj egy kicsit, remélem, megtudlak gyógyítani. Szeretnélek különben is közelebbről látni.

A töltésen közelebb igyekezett a megsebbzett állathoz jutni, mely fejét épen a csonka fatörzs mögé tolta. Míg azonban az alligátor mindenképen újra szabadulni törekedett kényelmetlen helyzetéből, Jack puskáját készen tartotta, hogy kedvező pillanatot várjon egy második lövésre.

A viz itt nem látszott mélynek, de mégsem mert beleugorni, ahol előbb annyi ravasz ficzkót látott uszkálni és a viz alá merülni s azt remélte, hogy zsákmányát kényelmesebb helyzetbe is kapja.

A csend és nyugalom által azonban a többi alligátorok újra neki bátorodtak, s itt-ott újra kezdtek megelevenedni a rózsaszínű emelkedések, melyekben most az ügyetlen állatok felső állkapczáit ismerte föl, s milyen fogaik voltak tátongós zájukban!

Az ő alligátora azonban most csöndesen és mozdulatlanul feküdt és pedig testének egy részével a fatörzsrre csúszott föl. Bizonyosan meg volt sebesítve, talán már meg is döglött s most ott hagyja? Azt nem tudta volna megtenni. Nem is lett volna vadász, ha ezt teszi.

A töltésről, a hol állt, a viz fenekét tiszt-

tán láthatta. Körülbelül harmadfél vagy három láb mély lehetett a víz s ha belebb mélyebb helyek lehettek is, a cyprus fák alig voltak száz lépésnyire s ott már a szárazföld kis szigetté emelkedett. Gyors elhatározással levágott széles vadászkésével egy 6—7 láb hosszú botot, melynek alsó végén meghagyott egy kiálló ágat kampónak s ezzel puskáját fölvont kakassal vállára vetve, bal kezébe a botot fogva, belement a langyos vizü mocsárba.

Eleinte természetesen igen óvatosan haladt előre s gyanakodva nézett hol jobbra, hol balra, nem lát-e egyet valahol a lomha fickók közül. Mivel azonban a víz nem lett mélyebb s folyton három és négy láb között váltakozott, megszűnt minden aggodalma. — Így haladhatott körülbelül a töltés és a cyprusok közötti tér közepéig, midőn háta mögött hirtelen locsogást hallott. Ijedten tekintett vissza, de megnyugodva vette észre, hogy csak Tekkel volt, mely nem akart egyedül a parton maradni s utánna uszott.

— Csak te hiányzottál még — mormogá Jack fogai között — ha téged is elfalna valamelyik alligátor, akkor akár viasza se menjek az „öreg“-hez a hajóra; takarodjál vissza a partra Tekkel, és ha eszed van, fogd be a szádat.

E szavak közben karjával, melyben a botot tartotta, a part felé mutatott. Tekkel

azonban, — vagy azt hívén, hogy a feléje nyújtott bottal meg akarja ütni, vagy talán, mert nem volt kedve egyedül maradni a töltésen — a hajóst iv alakban megkerülte és nem jött közelébe. Jack magához akarta csalogatni, hogy legalább a karjára vehesse; de Tekkel ezt sem akarta vagy talán attól félt, hogy visszavinné a partra és midőn Jack a kampóval akarta elfogni, akkor megfordult és egyenesen beuszott a mocsárba.

— Nagy gazember vagy te, Tekkel, — mondá Jack káromkodva, — de nem bánom; ha örömed telik benne, nekem nincsen ellene semmi kifogásom. Annyit azonban mondhatok, hogy sirni nem fogok érted, ha valami bajod történik.

Ezzel elfordult a kutyától s a mily gyorsan csak lehetett, a cyprusfák felé tartott.

Tekkel csak erre várt. A mint látta, hogy a hajós nem törődik vele, újra megfordult s nyugodtan uszott utánna, mignem Jack a fák közelében sekélyebb vizre talált s rá nem sokára a fák körüli szárazföldre lépett. Mivel Tekkel még mindig nem mert közelébe jönni, a vizből ferdén kiá ló fatörzs felé uszott s föl akart arra mászni. Ott persze a megsebesített alligátor feküdt utjában s a mint hozzáért, az nagyokat csapott hatalmas farkával s néhány lépést előre csuszott.

Tekkel persze erre szörnyen megrémült, elelnyikkantotta magát, de még szerencsésen elérte a fatörzsöt, melyről előbb lecsuszott, felfutott oly magasra a mennyire csak tudott s biztonságban érezve magát, elkezdett torkaszakadtából ugatni az alatta végvonaglás közt csapkolódó alligátorra.

Jack hangosan felkaczagott, midőn a kutya hősködését látta. Alig hangzott el azonban a kutya éles ugatása a mocsár fölött, az alligátorok minden oldalról gyorsan közeledtek s midőn Tekkel nem szünt meg oda fönn hetvenkedni, alig öt percz múlva legalább is husz darab alligátortól látta magát körülvéve, melyek apró, ravasz szemeiket vágyólag pislogtattak föl rá s a fatörzs körül uszkáltak, nem tudván még, mihez fogjanak.

No tessék, meg van a baj — mondá Jack, ki a nagy számu alligátorok láttára kezdte magát nem jól érezni s a cyprusokat vizsgálgatta, hogy szükség esetében fel tudna-e egyik vagy másik sima törzsű fára mászni. — Tekkel még társaságot is hí meg s az urak t úgy látom saját sovány hullájával szándékozik megvendégelni. Én meg ostrom állapotban ülök itt tiz-tizenkét lábnyi száraz területen s itt fülelhetek talán az egész éjjel, míg e sátán hadnak eszébe jut odább állani. A kutyáknak ma szerencsájük van, annyi igaz

s fogadni mernék, Tekkel kezdi oda fönn belátni, hogy bolondot követett el.

És valóban úgy látszott. Tekkel, — valószínűleg észrevevén, hogy minél többet ugat, annál több alligátor közeledik, melyeknek közelebbi ismeretségét, pedig úgy látszott, nem igen óhajtotta, — egyszerre elhallgatott, óvatosan körültekintett jobbra is, balra is, aztán szép csendesen lefeküdt odafenn, fejét szorosán a fára tette, hogy minél kevesebb helyet foglaljon el.

Az elővigyázattal azonban már elkésett, mert a társaság már tudta, hogy Tekkel odafenn van s szerete volna valahogyan leszólítani onnan, s midőn csakhamar belátták, hogy azt az ide s tova uszkálással nem érik el, más tervet gondoltak ki, mely inkább kecségtette őket eredményel.

Az egyik alligátor, s a mint látszott, az erősebbek közül való 13—14 láb hosszú ficzkó, felkapaszkodott éles karmokkal ellátott előlábaival a fatörzsre, s mialatt farkával lenn a földön megtámaszkodott, hosszú pikkelyes testét mindig jobban és jobban tolta fölfelé. Eközben a kutyához aggasztó mérvben közeledett, mely remegve és fogait vicsorgatva, tekintett le reá, egy másik alligátor azonban most az egyszer segítségére jött. Irigykedvén, hogy társa a jó falatot orra elől kapja el, s körülbelül oly erős lévén, mint amaz, ráro-

hant s ledöntötte a fatörzsről, ez azonban oly segély volt, mely a szegény Tekkelre majdnem veszedelemmel végződött. A fatörzs ugyanis a róla hirtelen lerázott teher miatt elkezdett inogni s Tekkelnek ugyancsak meg kellett mind a négy lábát feszítenie, hogy megtarthassa veszedelmes helyét a sima fatörzsön.

A nagyobbik alligátor a támadást szörnyű rossz néven vette s dühösen rontott a támadóra. Az sem akart azonban meghunyászkodni s a két hatalmas állat a következő pillanatban úgy fölkorbácsolta a vizet, öblös szájukat csattogtatva, hogy a hab és iszap a levegőbe s azon helyre is fecscsent, a hol Jack még mindig határozatlanul állott.

Egy gyöngébb alligátor ezalatt ravaszul fel akarta az időt használni, míg erősebb társai a zsákmány fölött verekedtek, s mint az előbbi tette, ez is a zsákmányhoz kezdett kuszni. De hamar le kellett onnan takarodnia, anélkül, hogy célját elérte volna, mert az öreg ficzkó nem volt olyan könnyelmű, hogy a harcz folyama alatt a zsákmányt szem elől tévesztette volna. Mint a fergeteg, úgy rohant a fatörzshöz, az iszapot magasra csapkodva farkával, kiemelkedett a vízből, s mintegy kihívólag tekintett maga körül, vajjon merészelné-e még egyszer valamegyik megtámadni azt, a mit ő már a maga számára lefoglalt.

Jack ezalatt alig husz lépésnyire állott

lölök a három cyprusfa között s még mindig nem tudta, mit tegyen, segítségére menjen-e a kutyának, vagy átengedje sorsának. Legvégső esetben azon reménye lehetett, hogy az alligátorok szabad elmenetelt engednek neki, ha Tekkellel elbántak. De másrészt mégis sajnálta a szegény kis állatot. Azonkívül a vén alligátor e pillanatban olyan csábitólag fordította feléje lapoczkáját!

Hogy a golyók jól találnak, azt látta az első lövésnél, s a nélkül, hogy sokáig habozott volna, a felágaskodó alligátornak válla mögé a lapoczkájára célzott és lőtt.

Az alligátor a lövés után egy ideig mozdatlanul maradt, de Jack abban a pillanatban láthatta a jobb oldalon a golyó által okozott lyukat, melyből vér sugárzott ki. A megsebesült állat egyszerre eleresztette bal lábával a fatörzset, a fejét egy kissé oldalvást hajtotta, azután nagy locsesanással a vízbe zuhant.

Tekkelnek megint egyensúlyozni kellett s azon öröme is volt, hogy rögtön utána egy másik alligátort látott fölkapaszzkodni, mely nem sokat törődött a lövéssel. De Jack lázas gyorsasággal töltötte meg újra fegyverét s mielőtt az új ellenség a szegény kutyát elérhette volna, a hü puskacső újra durrant s ártalmatlanná tette azt is.

A többi alligátoroknak ez a lárma közvetlen közelükben egy kicsit még is sok volt. Ha-

lottaikat a csatatéren hagyták s valamivel nagyobb távolságra húzódtak vissza, de még mindig nem voltak a lőtávolon kívül.

Tekkelnek most igen jó alkalma lett volna a fáról lejönni s urához menekülni, de még mindig nem bizott a lenn honolt békében. Az alligátorok, habár halálosan meg voltak is sebesítve, még mindig hánykolódtak a vízben, melyet vérükkel vörösre festettek; Jack néhány-szor csalogatta, de nem jött s a fiatal hajós nevetve mondá:

— No, tessék; előbb szájaskodott és hetvenkedett odafönn, mintha mindnyáját föl akarta volna falni, most meg egyszerre az inába szállott a bátorsága. Szégyeneld magadat, Tekkel! — De a többi ficzkókat jó lesz előbb mégis egy kis sé belebb a mocsárba hajtani, aztán majd meglátom, lehozhatlak-e onnan, ficzkó!

Ezzel ujra megtöltötte puskáját s néhány golyót lőtt egymásután az állatoknak a vízből alig kilátszó fejük tetejére. De a víz kápráztatta szemeit, azon rész is, melyre célozhattott, alig másfél hüvelyknyire állott ki a vízből s így fölöttük lődözött el. Célját azonban elérte, mert az alligátorok mindig tovább és tovább húzódtak vissza s Jack most komolyan hozzálátott e nem egészen biztos helyet elhagyni. Mert ha a kutya még egyszer idecsalta volna őket, eszükbe juthatott volna őt

magát is megtámadni s a fák sokkal simábbak és vastagabbak voltak, hogysem azokra föl-mászhatott volna.

Miután tehát puskáját újra megtöltötte s vállára vetette, első teendője volt Tekkelt a fáról lehozni. Ez nem is igen kérette most az egyszer magát s mihelyt Jack a fatörzshöz lépett, a szegény agyonzaklatott állat szükölve csuszott le hozzá s nyugodtan engedte magát karjaira venni.

— Aha, — nevetett Jack, — megjegyztük a leczkét? Remélem, ficzkó, jövőre befogod a szádat, ha nem vagy veled hasonlók között. S most iparkodjunk mind a ketten, hogy ezen átkozott mocsárból kikerüljünk, honnan csak ezt az emléket viszem magammal.

Ezzel Tekkelt balkarjára vette, melylyel a puskát is tartotta, botjának kampóját beleakasztotta a hozzá legközelebb levő leterített alligátorba, s kihuzta a víz fölött uszó nehéz testet magával a partra. A többi alligátoroktól már nem kellett félnie. A lövések által elijesztve nem jöttek többé közelébe és zsákmányával csakhamar kiért a szemközt levő töltésre, honnan már nagyobb fáradságába került a nehéz ficzkót a legközelebbi fák árnyékába czipelni.

IV. FEJEZET.

A büntetés.

Jack már a hajón hallotta Poleridgetől, hogy az alligátorok husa ehető, még pedig Poleridge szerint finomabb nem is létezett a világon. Midőn azonban a hatalmas állat meleg pézsma szagával előtte feküdt, elment minden étvágya tőle s elhatározta, hogy csak hátáról fog egy darab bőrt nyeregterítőnek a hajóra vinni. A kicserzett bőrön, melyről természetesen a pikkelyeket leszedik, azoknak helye megmarad, ami nyeregterítőkön igen csinosan veszi ki magát.

Mig ezzel foglalkozott, levetette ruháját, kifacsarta s a napra tette száradni, azután felöltözött, összezsavarta a bőrdarabot, rövid zsinorral fegyverével együtt a vállára akasztotta s Tekkellel együtt hazafelé indult.

Eleinte habozott, merre forduljon; de a vágy, a fiatal lánykát még egyszer láthatni s megtudhatni kilétét, arra indította őt, hogy azon irányt kövesse, melyen ő haladott. Megindult tehát, de azon irányban nem tudott járt utra találni s a kerítés mellé érve, keskeny mocsár-ághoz ért, melyen a lány nem mehetett keresztül. A puha talajon meg is látszottak lábnyomai.

— Az ördögbe, az a lány csak nem ment

a kerítésen keresztül, — mormogá ingerülten és fejét rázva nézegette a gyapotföld meglehetősen magas kerítését.

De csakhamar határozott. Nem lett volna jó vadász, ha nem tudott volna nyomok után haladni. Visszatért tehát azon helyre, ahol a lány a töltésről rézsutosan a mezőre ment s ott csakugyan fel is fedezte a fűben a kicsi, formás lábnyomokat. Ezek után óvatosan haladva, csakugyan a kerítéshez ért s a gyapotföldön, a puha talajban egészen tisztán látszottak a lányka lábnyomai.

— Teringettét — mondá Jack nevetve, — ha a fiatal hölgyek itt Louisiánában ily pompásan gyalognak, szeretném őket egyszer nyeregben is látni. — Ördögbe! — tört ki egyszerre és megállott — utóbb mégis egyike volt a tegnap esti lovaglónőknek! — de azt szeretném tudni, mit kereshetett egyedül itt a mocsárban. — Ezt meg kell tudnom és ha a kis nyomok után haladok, oda át meg fogom találni.

Hirtelen átvetette magát a kerítésen, közben Tekkelt ismét karjára kellett emelnie, azután könnyedén lépkedett a puha talajon tisztán felismerhető lábnyomok után, míg azok egy másik, a földeket keresztező utra vezették. Itt még egyszer át kellett ugornia a kerítésen s látta, hogy az út egyenesen az ültetvényre

vezet, melynek külső házait egy negyedóra múlva el is érte.

Először egy nagy gyapottisztító géphez ért, melyen a gyapotot magjától tisztítják meg. Házmagasságnyi mag-rakások voltak itt összehalmozva s nyomtatták a földek gazdag termését. Körülötte rendetlenül számtalan sok apró kunyhó állott, melyeknek czélját Jack nem ismerte; végre néhány istálló mellett elhaladva, melyek után néger kunyhók állottak, a tulajdonképeni négerfaluhoz ért, mely szabályos utczákból s teljesen egyforma, számozott kunyhókból állott.

A kis fehér és tisztára kimeszelt lakások csinosak voltak s körülöttök számos egymástól elkülönített kert volt, a melyeket a néger a maguk hasznára művelhettek. Néhány kunyhó előtt öreg vagy beteg férfiak és asszonyok ültek s körülöttök apró, mezitelen gyermekek játszottak a napon, hajszolták egymást s e közben nevettek és ujjongtak.

— Hm, — mormogá Jack, ki szeretett magában beszélgetni — ez itt nem is látszik olyan szerencsétlen állapotnak — s habár nem örömet cserélnék is velük — mégis tulajdonképen én sokkal rosszabbnak képzeltem e négerfalukat. — Jó napot öreg! — köszöntötte az egyik öreg hófehér hajú négert, ki nem a ház árnyékában ült, hanem az égető, napos oldalon guggolt s egy csomó lármás gye-

reket látszott őrizni — hogy vagy? Jó meleg helyet kerestél ki magadnak.

Az öreg kissé csodálkozva tekintett reá, de egy szóval sem felelt, alázatosan meghajolt felső testével azután megint maga elé merengett, míg a kicsinyek a f e h é r idegen hirtelen megjelenésekor, ijedten futottak szét a házakba.

— Halló! — nevetett a hajós csodálkozva nézve az apró fekete ficzkók után, — megéppenséggel nem haraptalak volna ám benneket. Az öreg meg úgy látszik lusta a száját felnyitni s ki aszalja itt a napon még az utolsó csepp háját is, mely sovány bordái között maradt.

Néhol még meg-megállott, ahol ilyen egyes csoportokat látott. Megjelenésének azonban mindenütt ugyanazon hatása volt s ezután nem törődve többé az apró fekete ficzkók csoportjaival, lassan végighaladt közöttük.

Miután most már az uraság háza felé közeledett, egész figyelme oda irányult, mert szemei akaratlanul is ismét a fiatal lányka karcsu, fehér ruhás alakját keresték, kit valahol az erkélyen vélt megpillanthatni. Erősen el volt határozva, hogy e helyet mindaddig el nem hagyja, míg a lányt még egyszer meg nem láthatta s minthogy a mai napra nem volt semmi teendője, volt is erre elég ideje.

Egyszer csak elő kellett neki valahonnan jönni.

A ház közelében néhány néger félénken és gyorsan surrant el mellette, de Jack nem sokat törődött velük. Másokat egy alacsonyan bekerített téren látott gyülekezni s itt valami rendkívülinek kellett történni, mert onnan haragos hangokat s közbe könyörgő női hangokat hallott.

Jack nem ismerte a déli vidékek szokásait: hogy az ültetvényesek nem igen szeretik, ha bekerített telkeiken idegenek járnak és hogy szigorúan meg van tiltva a négerekkel szóba állani. Északon mindenki odamegy, a hová neki tetszik s így most Jack is, nem törődve azzal, vajjon tetszik-e valakinek vagy nem, arra tartott, a honnan a hangokat hallotta s a hol a csodálkozás és meglepetés csakhamar a megállásra kényszerítették őt.

Az ültetvény tulajdonképeni főépületéhez, az uraság házához közeledett, mely szelős virágokkal ékesített erkélyével végtele-nül barátságosan tekintett ki a narancs- és gránátalma-fák ezer meg ezer virágai közül. Az erkélyen éles szemei két világos öltözetű nőt vettek észre, kik közül az egyik fiatal, alig tizenhat éves virágzó szépségű leány, a másik valószínűleg nővére, körülbelül hat évvel öregebb volt, — de a fiatal leány a mocsár kör-

nyékéről nem volt köztük, sem az ablakoknál nem vette észre.

— Istenem, ne verjetelek, — hangzék egy gyöngye panaszos hang nem messze tőle a négererek csoportjából, kik a kertben állottak s kiket eddig nem is vett észre.

— Az ördögbe! — hangzék akaratlanul Jack ajkáról, midőn a keresett leányt könyvtől ázott szemekkel s összekötött kezekkel látta egy csoport néger kezei között.

A közelében félénken álló négererek hirtelen megfordultak szavaira s csodálkozva tekintettek reá, Jack azonban se nem látott se nem hallott e pillanatban egyebet, mint a fiatal leány reszkető alakját és a vér szivéből annyira az arczába tolult, hogy szemei kápráztak s jobb keze görcsösen ragadta meg a vállán függő fegyvert.

— Ne üssetek, ártatlan vagyok, — könnyörgött a lányka még egyszer, — az alligátor egészen előttem feküdt — nem láttam s midőn egy idegen golyójától találva felém csapott, ijedtemben elejtettem a szegény kis kutyát.

— Legalább megtanulod most, hogy jövőre nyitva tartsd a szemeidet, — kiáltá le az idősebbik nő az erkélyről. — Végezze el a dolgát, Hoof ur, a nap már igen alkalmatlankodik.

— Eugenia kisasszony, könnyörögjön éret-

tem, — esedezett a szerencsétlen, össz kötött kezeit kérőleg emelve föl a fiatalabb nő felé.

— Nem, utálatos Szally, — kiáltá ez le majdnem gyermekes daczczal, — mivel oly rosszul ügyeltél szegény Joly mre, megérdemled a büntetést. — Szemeimet szeretném kisírni, hogy az alligátorok egyike az én szegény kis kutyámat meg ette.

Hoof ur, a felügyelő, mint Jack látta — s az egész még mindig mint örült álmom tünt föl előtte — szorosán a lány mellett állott s néger korbácsát jobb kezében tartotta. Bal kezével megragadta a szerencsétlen vállát s korbácsát ütésre emelte föl. . .

Megállj! — kiáltá a fiatal hajós s aggálytól és dühtől torzult arczczal ugrott át a kerítésen, mely a kerttől elválasztotta, — megállj! Csak nem akartok egy átkozott kutya miatt fehérléányt megkorbácsolni?

A felügyelő leböcsátotta az ostort, de csak azért, hogy meglepetve és haragosan nézzen körül, ki merészel itt az ő hivatásába beavatkozni.

— Mit akar ezen idegen ember a mi kertünkben? — kiáltá le haragosan az idősebbik hölgy az erkélyről. Hoof ur, kérje fel őt, hogy rögtön távozzék a helyről.

— Meg is fog történni, kisasszony, — felelé Jack daczosan, — ha megtudom, ki jögsit fel Louisiánában arra, hogy egy fehérléányt megkorbácsolni.

leányt megkorbácsoljatok? Vigyen el az ördög, ha — —

— Kiméld a beszédet, ficzkó, — szakítá őt félbe a felügyelő megvető mosolylyal. — Senkinek sincsen itt eszében fehér leányt megkorbácsolni, — ez a lány néger vérből származik s most légy oly szives és hordd el magadat s a te javadra szolgál, ha azt hiszem, hogy nem tartozol te is a rabszolga-felszabadítókhöz.

— Négervérből? — kiáltá Jack, félig elkábulva az új hír hallatára, — s olyan bőre van, mint a friss hónak.

— Van még más bajod is? — gunyolódék a felügyelő.

— Miért nem takarodik el, — kiáltá le újra az idősebbik nő, míg a szerencsétlen lányka halott halvány arczczal remegett a felügyelő durva kezei alatt.

— És ha — — ördög, pokol! — tört ki Jack magánkívül, midőn a szerencsétlen aggodalomteljes, könnyörgő pillantását magára irányozva látta, — igen is, van még bajom, átkozott kancsalszemü gazember te, és ne volnának e nők itt, ököllel mutatnám meg neked, hogy semmirekellő tolvaj vagy. Most azonban nincs erre időm, de bizonyíthatom, hogy e leány ártatlan.

— Nincs szükségünk bizonyítékaira uram, — mondá gőgösen az ifjabbik lány az erké-

lyen. — Legyen szives, távozzék a kertből s ne avatkozzék oly dolgokba, melyek nem tartoznak önhöz. Nem vesztette-e el a kutyát?

— Mindenesetre, — felelé Jack, de én jelen voltam mikor ez történt. Az alligátor utjában feküdt — már majdnem rálépett, midőn golyóm fejét találta. Amint farkával csapott, alig egy hüvelyk hiányzott, hogy magával nem ragadta a vízbe — majdnem érintette farkával s hogy azt a kis ebet elejtette, az természetes — a kisasszony még a gyereket is elejtette volna, ha ott kezében tartja.

— Minő gorombaság! — kiáltott föl a nő boszusan — takarodjál innen, vagy embereim meg fognak rá tanítani, mi itt Louisiánában a szokás. Ha jó szántából nem megy, küldjön el a sheriffért, Hoof ur.

Jack ugy állt ott, mintha a villám találta volna — a lány négervérből származik — és most — nem is büntény, hanem szerencsétlenség miatt, melynek talán egyedül ő volt oka, hóhérai kezei között volt. Görcsösen tartotta kezével a puska csövét. De mit tehetett itt, nemcsak egyedül a tömeg — azzal talán daczolhatott volna — hanem a törvény ellen is? Az uraságnak teljesen jogában állott, szabadon tenni mindent rabszolgáival és irgalmat? — remélhetett-e irgalmat e hóhéroktól?

A felügyelő intésére most a „négerhajtók“ is közeledtek egy csapat néger kíséretében és

Jacknak eszébe jutott Poleridge asszony figyelmeztetése: az istenért, óvakodjál olyasfélébe avatkozni, ami a rabszolga törvényekre és intézményre vonatkozik. — És be is látta, hogy itt sem erőszakkal, sem rábeszéléssel nem végezhet semmit s azért még egyszer megvetően végig nézve az egész jeleneten, lassan keresztül lépett a kerítésen, a szorosan mellette haladó keskeny gyaloguton megállott, el lévén határozva ezen gyalázatos üzelem végét bevárni.

— Kérem, uram, önnek nincsen itt semmi keresete, — kiáltott utána a felügyelő, — távozzék az ültetvényről, vagy majd mi indítjuk utnak.

— Talán te? sárgabőrü gazember, — felelt vissza Jack fogait csikorgatva dühében, — az uton állok, a ti telketeken kívül és jőjj ki most hozzám s merészed szemembe moindani, hogy elmenjek innen. Ha szégyen ed magadat fehér ember előtt korbácsolni meg azt a leányt, akkor eredj máshová, valami sötét szobába, vagy várd be az éjjet; e helyről azonban nem fogok elmenni.

A felügyelő dühös pillantást vetett feléje, de az erkélyről az egyik nő ingerülten kiáltott le: — Hagyja őt ott állani, ha kedve tartja és lásson dolgához. Negyedszer is parancsoljam?

Jack föltekintett rá — a különben való-

ban szép, szabályos arcz vad szenvedélytől volt eltorzítva s úgy tetszett neki, mintha inkább ördöghöz, mint nőhöz hasonlítana.

A fiatal idegen, ki tegnap este a két nő kíséretében lovagolt, e pillanatban az erkélyre lépett — eddig a nyitott ajtóban állott. Lehajolt a két nővérhez és sürgősen látszott velük beszélni; azonban mindketten elutasító mozdulatot tettek s az idősebbik parancsolólag intett kezével.

A felügyelő újra megragadta áldozatát és Jack látta, amint a szerencsétlen lányhoz hajolva, annak valamit fülébe sugott; de az utálattal fordult el tőle s parancsolólag mondá neki: „Teljesítse borzasztó kötelességét!”

— Jól van galambom, — mondá a felügyelő, — azt megtehetem, s a következő pillanatban korbácsával rá vágott a reszkető gyengéd alakra s a fehér, könnyü ruhán egy véres csik mutatta a nehéz korbács helyét.

Jack vérét megfagyní érezte szívében s úgy rángatództak izmai, hogy a puskát leemelje válláról s lelőjje a lány hóhérát, mint előbb az alligátort. Érezte, hogy ez nagyobb szörnyeteg, mint az alligátor. De nem tehetett semmit, mert nemcsak hogy ő maga a hatóság kezeibe került volna, hanem még a lányon sem segíthetett. A fölügyelő helyét más foglalta volna el — hiszen csak néger volt, a kit korbácsoltak. Szemeit azonban el-

fordította e borzasztó látványról és látta a mint odafönn a két hölgy, kiket kis négerlánykák pávatollakból készült legyezőkkel legyeztek, mosolyogva támaszkodtak az erkély korlátjára s a szerencsétlen lány büntetésében gyönyörködtek.

Az idősebbik szemei véletlenül a hajós felé tévedtek, de midőn annak gyűlölségtől és megvetéstől égő pillantásával találkozott, büszkén fordította el tőle fejét new-orleansi látogatója felé, kihez néhány szót intézett. De ennek gondolatai másfelé kalandozhattak, mert nem válaszolt semmit s midőn a nő csodálkozva és sértődve fordult egészen feléje, némán, udvariasan meghajtva magát, eltávozott az erkélyről.

A hölgy ajkát harapdálta, míg odalenn ütés után ütés érte a szerencsétlen lány gyenge vállait. Egyszerre gyors elhatározástól föl emelte kezét s lekiáltott:

— Elég — oldjátok föl kötelékeiteket, remélem meg fogja e leczkét jegyezni s máskor figyelmesebb lesz, — s anélkül, hogy egy pillantást vetne le, nővére kíséretében eltűnt az erkélyről.

A lányka hősiesen tűrte el az ütéseket, teste reszketett ugyan, de halvány arcza egy rándulattal sem árulta el a fájdalmat, melyet érzett. Midőn azonban a felügyelő kezét levette vállairól s az urnő parancsára a korbá-

csolást megszüntette, akkor ingadozni kezdett, néhány lépést tett előre — azután ájultan rogyott össze.

A felügyelő intett néhány nőnek, kik a kertben dolgoztak, hogy vigyék ágyába, — leszakított néhány levelet a legközelebbi bokorról, letörülte velük ostorát s mintha valami közönséges munkát végezett volna, egykedvűen lépegetett kis háza felé.

Jack feje szédülni kezdett s a kerítésbe kellett kapaszkodnia; de senki sem törődött többé vele, s mintha ittas volna, úgy tántorgott a ház mellett el a keskeny uton a folyam felé.

Mögötte megszólalt a négerharang, mely a munkásokat a földekről rövid pihenésre szólította, — Jacknak azonban ugy hangzott, mintha egy szép álom halotti kongása volna s csak akkor tért egészen magához, midőn a Mississippi fölött elvonuló hűvös szellő homlokát érintette.

Gépszerűen ballagott a parton végig, mig hajójához ért. Szó nélkül a sarokba dobta ott puskáját, lefeküdt a földélzeten s lebámult a locsogó habokba.

A hajón csak az „öreg“ és Poleridge asszony voltak. Az asszonynak azonnal feltűnt Jack szótlansága, közeledett hozzá, de Jack nem vette észre.

— Jack, — szólítá meg őt, midőn látta, hogy nem mozdul, — mi történt veled?

A hajós fölemelte fejét s szótlánul nézett Poleridge asszonyra.

— Szent Isten! — kiálta fel az asszony, — mi bajod, Jack? Olyan sárga vagy mint a fal. Beteg vagy, vagy az ördögöt láttad valahol?

— Igen, — felelé Jack, — azt láttam, ha csak nem valami rosszabbat is.

— Mondd el hát, mi történt? — kérdé az asszony megrémülve.

— Semmi, épen semmi, — felelé Jack, és ismét a folyamba bámult, — csak a par-ton voltam s ott megnéztem egy darabot a mi szép, szabad Amerikánkból, egyéb semmi sem történt.

— De te veled odakinn valami szokatlannak kellett történni. Olyan különös vagy, — talán nem szabad a történeteket megtudnom?

— Mit használna? Mi ketten nem fogjuk ugyesem megváltoztatni a dolgot.

— Tehát még sem csalódtam! Mindjárt megláttam én rajtad, hogy bajod van.

— Valószínűleg nem ujság az itt Louisianában, ami odakinn történt, — mondá Jack. — Annak voltam szemtanuja, midőn egy fehér leányt úgy megkorbácsoltak, hogy a vér csorgott le gyenge vállairól, s mind

ez azért történt, mert egy alligátor megette az ő gondjaira bízott kutyát.

— Fehér leányt? — kérde Poleridge asszony csodálkozva.

— Olyan fehér volt, akár maga, vagy bármelyik asszony Illinoisban, de a négerek azt mondják, hogy ereiben néger vér foly.

— Bizonyosan quadroon lesz, — mondá Poleridge asszony, — azok némelykor egészen fehérek, de mégis a négerekhez tartoznak. — Csak annak örülök, hogy nem avatkoztál bele dolgaikba. Azt nem szeretik, s az ember csak rosszabbá teszi a szegény négerek sorsát.

— Rosszabbá? — mondá Jack közönyösen s nem szólt többet.

Az asszony fejét rázta, — szeretett volna még többet megtudni Jacktól, de az ültetvény felől egy csoport néger közeledett lármázva, le kellett tehát sietnie a hajószobába, hogy férjének segítsen.

Nappal a négerek csak pénzen vásároltak, vagy legfőlebb oly terményeket cseréltek be, a mit maguk termeltek kis kertjeikben.

A négerek énekeltek, nevettek, ujjongtak odalenn a hajószobában. Itt egy négerlányka új kendőjét próbálta, ott egy másik csillogó, tarka függőket akasztott füleibe, míg egy négersuhancz egy kis, piros és aranyozott papirossal körülragasztott nórimerbergi tükröt tartott előtte. Egyik rikitó színű kasmir kendő-

ket, szalagokat, a másik szagos vizet, szappant tartott kezeiben.

Az öreg Salomo is ott volt a csoport között, de őrizkedett egy szót is kiejteni, ami nem „mostani“ üzletére vonatkozott. Mert egy négerhajtó, ki az egész üzérkedésre felügyelt, folyton közelükben állott s annak gyanuját nem volt szabad felkölteni. Megvett tehát egy zsebkést, egy csomó dohányt s lassan kiballagott a partra.

Az egyik néger szinte zsebkést vett, melyen azonban dugaszhuzó is volt s a földélzeten társaival nézegette. A felügyelő észrevette őket.

— Mutasd csak a késedet, ficzkó, — mondá s a csoporthoz lépett.

— Tessék, massa, felelé a néger s átadta a kést.

— Hm, csinos, de mire való a dugaszhuzó?

— Hiszen nem kell, — felelé a néger megzavarodva, — rajta volt, hát mit csináljak vele? Nem tudom levenni.

— Ugy? — Nem tudod levenni? No majd talán tudom én, — mondá a felügyelő, kinyitotta a dugaszhuzót, letette a földre s lábával letörve, átadta a megcsonkitott kést a négernek.

— Itt van, barátom, egy kissé javítottam rajta, most nem lesz olyan nehéz a zsebedben czipelni.

A többiek nevettek s a szegény ördög megcsonkitott kését megszegyenülve dugta zsebébe.

— Most már elég lesz! kiáltá egyszerre a „négerhajtó“, kihuzván hatalmas ezüst óráját, — az idő elmúlt — ki veletek a partra. Ha oda át a harang megszólal s én még valamelyiket itt kapom, jaj lesz annak. Hallottátok?

— Igen, massa, — mondák a négerék és rohantak a partra. Tudták, hogy a „hajtó“ nem tréfál s a keze viszketett, ha egy kis ideig nyugodott az ostora.

Az üzlet tehát félbeszakadt s Poleridge alig tudott néhány ficzkót megakadályozni abban, hogy fizetés nélkül el ne szökjenek. Az egyik néger selyem-nyakkendőt vett s az adott pénzből vissza kellett volna kapnia. Remegve állott Poleridge előtt s tartotta markát, de az „öreg“, ki e négerre előbbi lármás magaviselete miatt haragudott, egy kis leczkét akart neki adni s addig keresgélt aprópénzt zsebei-ben, míg a négerharang megszólalt.

— Oh, istenem, istenem, — jajgatott a néger Poleridge előtt türelmetlenül tipegve, — szegény néger verést kap, gyorsan massa, gyorsan.

— De rossz kedved lett egyszerre, — előbb meg te szájaskodtál leginkább — ne itt a pénzed és most kotródjál a partra.

A néger egy ugrással a parton termett s

a „négerhajtó“ mellett el akart rohanni, ez azonban már várt reá s midőn a közelébe ért, ostorával jót huzott hátára.

A szegény néger mindkét kezével hátához kapott az ütésre, de nem nézett vissza, hanem futott társai után.

A parton ezalatt minden elcsöndesült.

A töltésen egy lovas léptetett a hajó felé s midőn a narancserdőhöz ért, megállította lovát, leszállt, a gyeplőt a kerítésbe akasztotta s azzal a töltésen keresztül menve a hajóra indult.

Jack, ki nem törődve az égető napsugarakkal, még mindig a földélezeten hasalt, midőn a lépteket hallotta, arra felé fordította fejét és fölugrott, mintha vipera csipte volna meg. Az érkezett idegen Hoof, a felügyelő volt.

— Odalenn van a kapitány? — kérde a felügyelő.

Jack nem felelt neki s az érkezőre gyölöletteljes pillantásokat vetett.

A felügyelőre e fogadtatás kellemetlenül hatott.

— Ah, ön az a tüzesvérü idegen, a ki az imént odaát olyan galibát szerzett. Úgy látszik, nem sokszor volt ön ezen a vidéken s nem ismeri a törvényeket s szokásokat. Ha elfogadja a jó tanácsot, azt mondom, őrizkedjék a négerrek dolgaiba beleavatkozni.

— És maga még elég arczátlan egy becsületes fehér ember előtt törvényekről és szokásokról beszélni?

— Arczátlanság? — kedves barátom — kikérek —

— Barátom? — Az ördög a maga barátja, — tört ki Jack haraggal — s ha soha nem vágytam egy alávaló gyáva semmirekellőt a földhöz teperni, e pillanatban nagy kedvem volna hozzá.

— Jó volna, ha a nyelvét egy kissé megfogná, — mondá a felügyelő sápadtan, de egész nyugalommal. Csak jobb keze nyult lassan mellénye alá, hogy onnan egy elrejtett pisztolyt vonjon elő.

Jack elértette e mozdulatot.

— Azt hiszi, mivel az a pisztoly a zsebében van, megijedek? — mondá gunyos mosolylyal. — De mivel olyan könnyen tud tanácsokat osztogatni, hallgassa meg az enyémet is. Én csak annyit mondok: bordja el magát innen, mert istenemre, mielőtt e vidékről távoznék, kezeimet beszennyezem a maga piszkos vérével.

— Hohó! — kiáltá Poleridge, ki e pillanatban fejét kitolta a hajószoba ajtaján, — kit akarsz agyonütni, Jack!

— Uram, ön a tanum, — kiáltá a felügyelő, alig fojthatva vissza haragját, melyet eddig a félelem féken tartott, — hogy egyik

embere milyen gyalázatosan bánt velem. Állásom nem engedi meg, hogy másképp feleljek neki — a bíróság majd el fogja dönteni, vajjon köteles-e egy louisianai polgár ilyesmit itt saját államunkban egy rabszolga felszabadítótól eltűrni.

— Jack, az ördög bujt-e beléd? — kérde Poleridge elbámulva.

— A törvény? — kérde Jack gunyos mosolylyal, ura megjegyzését figyelembe sem véve. És te alávaló tolvaj mersz még a törvényt nyel fenyegetőzni? Uraságod előtt csuszol-mászol, a szegény négereken pedig kitöltöd állatias dühödöt! Eredj nyomorult a bírósághoz, majd én is kikutatatom házadat s majd meglátjuk, hány csomag gyapot van az ott elrejtettek közül a számadásba bevezetve. Ha nem takarodol el azonnal e hajóról, istenemre! nem állok jót magamért.

Kezeit ökölre szoritva, szikrázó szemekkel közeledett a felügyelő felé, ki ijedten hátrált.

Poleridge már czélszerűnek találta a közbelépést, mert nem igen óhajtotta a hatóságot hajójára figyelmessé tenni.

— Jack — mondá haragosan — hagyj ezt az urat békében. Az ördögbe! igazán szeretném tudni, mi történt ezzel a gyerekekkel. Nem tud békében maradni?

A felügyelő iparkodott a felbőszült hajós

közeléből távozni. Mindennél jobban nyugtalanította őt az, hogy Jack tudott az „öreg“-gel folytatott üzérkedése felől. Fölhasználva tehát azon pillanatot, melyben Poleridge közéjük lépett, gyorsan kisietett a hajóról s fölvetvén magát lovára, elvágatott az ültetvény felé.

— No, most a nyakunkban van a baj, — mondá Poleridge s fejét rázva nézett a felügyelő után — minek avatkoztál üzletünkbe? Mi közöd hozzá, ha jó üzletet csinálhatok az ilyen urakkal? Azt hiszitek, megfizethetem béretekért abból, amit New-Orleansban kukoriczából és whiskeyből beveszek? Mi bajod volt azzal az emberrel?

— Nekem? — semmi — de vigyen el az ördög, ha be nem verem a fejét, hogyha még egyszer az utamba kerül.

— Ha olyan nagy kedved van a sheriffel ismeretséget kötni, akkor legalább várhatnál volna addig, míg itt hagyta az én hajómat.

Jack hallgatott és sötéten nézett maga elé.

Poleridge egy ideig határozatlanul járkált a földézetten, azután egyszerre gyors elhatározással megfordult s az ültetvény felé indult.

Csak estetelé tért vissza s igen roszkedvű volt.

A többi hajósok is hazaszállingóztak s

nevetve beszélte el mindegyik napi élményeit.

Jack főfájásról panaszkodott s korán lefeküdt.

Vacsora után a hajósok egy része lefeküdt, a többiek pedig még a parton csatangoltak. Poleridge ruhástól dőlt le ágyára, hogy, ha önnök majd az éjjeli látogatók, talpon lehessen.

Egyszerre valaki megrázta a vállát.

Meglepetve tekintett föl s Salomot látta maga előtt állani.

Oly nesztelenül jött a hajóra, hogy még a kutya sem vette észre.

— Hohó, Salomo, olyan késő van már? — kérde Poleridge s fölkelte ágyáról.

— Nem, susogá a néger aggodalmasan, még nincs késő. De nem jöhetünk ma és holnap sem.

— Micsoda? — Hát baj van már megint? Észrevettek odaát valamit?

— Igen, massa, — intett a néger szomorúan, — Hoof ur mindenfelé szaglászott s több korsó whiskeyt talált — nagy baj van az ültetvényen — szegény néger sok verést kap és semmi whiskeyt.

— Átkozott dolog — dörmögé Poleridge elkeseredetten, — ennek csakis az a bolondos Jack az oka. Mi az ördög lelte ezt a gyereket ma?

— A hajóra is el akarnak jönni, — mondá Salomo.

— A hajóra? — kérdé meglepetve Poleridge, — ki akar ide jönni?

— A sheri^{us} — mondá a néger, — nem tudták mindjárt megtalálni, de minden pillanatban itt lehetnek — azért siettem ide, hogy magát figyelmeztessem. Ha megtalálnák a malaczokat, meg a ludakat a hajón —

— Rosz dolgotok lenne, ugy-e?

— Hoof ur ismeri a disznók jegyeit az egész ültetvényen — mondá a néger félénken körülnézve.

— Igazad van ficzkó, — ezt még se várjuk be — asszony, aluszol?

— Nem, mi baj van? — kérdé Poleridge asszony.

— Adj ennek a ficzkónak egy üveg Whiskeyt — te meg aztán siess a partra, Salomo, mi, azt hiszem, egy negyedóra múlva elindulhatunk innen, — akkor aztán jöhet a fölügyelő sherifjével együtt s megvizsgálhatják a helyünket.

— Ez lesz a legjobb — mondá az öreg néger meglegedetten.

Poleridge a földélzetre sietett, két mutató ujját ajkai közé illesztette s éles fütytyentést hallatott.

Salomo ezalatt üvegjével együtt végig

csuszott a fődélzeten s csakhamar a parton termett.

V. FEJEZET.

A menekülés.

— Az ördögbe, — kiáltá Bill, ki néhány társával pár száz lépésnyire a hajótól a töltésenült, — mi volt ez? Nem az „öreg“ adott jelt?

— Csak nem vészett meg, hogy még ma elinduljunk — mondá az egyik hajós.

— Az „öreg“-től minden kitelik, — jegyzé meg Bill, — de akkor — csakugyan, már másodszor is füttyöl — szakítá meg beszédjét s fölugrott. — Pajtások, itt valami baj történt, siessünk a hajóra.

A hajósok mind fölugráltak helyeikről és lesiettek a hajóra.

Ott már Poleridge várta őket s szokott nyugalmával kérdezé:

— Mindnyájan itt vagytok?

— Azt hiszem igen, — mondá Bill.

— Hol van Jack?

— Itt vagyok kapitány ur.

— Jól van — szedd be a czölöpöket.

— Elindulunk, kapitány úr?

— Semmi közöd hozzá.

— Most már talán egy kicsit késő is lesz elindulni, — jegyzé meg Tom, a hajósok egyike

— a sötétben és a nagy ködben valószínűleg neki megyünk valaminek.

— Bill, meg tudod a kötelet ott fönn a csökön erősíteni? — kérde Poleridge — ülj bele a csónakba s evezdél vele fölfelé. De nagyon megörvendeztetnél, ha sietnél egy kicsit.

Bill egy pillanat alatt a csónakban termett s gyorsan a kijelölt csök felé evezett. Nagy munka volt a gyöngé csónakkal az erős áradat ellen haladni, de Bill markos legény s ügyes hajós volt, s rövid idő múlva a csök egy kiálló ágát, melynek segélyével könnyen odahuzhatta csónakját, körülcsavarta a kötéllel s néhány evezőcsapással ismét a hajónál termett.

Ezalatt az egész legénység a kötélbe kapaszkodott, a hajót elmozdították a parttól a folyam közepe felé, azután Bill megint a csökhöz evezett, leoldotta a kötelet s visszaevezvén a hajóhoz, felmászott s a csónakot megerősítette a hajó faránál.

— Most rajta, dologra, legények! — mondá Poleridge.

Az evezők egyszerre elkezdtek működni, a kormány nyikorgott s a hajó nyilsebesen suhant lefelé az áradat irányában.

E pillanatban Poleridge, ki véletlenül a partra tekintett, egy lovast látott a töltésen lefelé vágatni. A fölügyelő nem volt, tehát csakis a sherif lehetett.

Az éj beállt ugyan már, de a hold megvilágította a folyamot s ha a part közelében maradtak, bátran haladhattak előre.

Jack szótlanul ült az evező mellett s szomorúan nézett azon épületek felé, amerre elhaladtak.

Fölismerte a kertet, — a nagy facsoport elárulta a helyet, hol a szegény leányt ma megkorbácsolták; — egyik alacsony kunyhóban, mely fehér falával a töltésből előcsillámlott, fekszik a szerencsétlen — szégyentől és fájdalomtól kinoztatva — szegény rabszolgalány! — —

De a rabszolgákat uraik el is szokták adni — jutott egyszerre Jack eszébe — nem jó volna-e tehát, ha eladná odahaza kis birtokát és megszabadítaná a leányt?

E gondolatnál szive hevesen dobogott s egész teste reszketett. — Ha elébe lépne s azt mondhatná neki, hogy az övé — hogy szabad — s a szegény agyonkinzott leány először volna boldog életében.

— Vigyázz, Jack! — kiálta le hozzá az „öreg“ a kormányról s felkölté őt boldog álmaiból, — ha azon a kis sarkon ott tul vagyunk, akkor nem bánom nyugodhattok.

A part felől csónak közeledik a hajó felé — mondá Bill — ott a saroknál, kapitány ur. — Láttam már, Bill — felelé az „öreg“

— szeretném tudni, mit akarnak. — Talán hozzánk szeretnének jönni?

A part felől csakugyan egy kis csónak közeledett feléjük.

— Vigyen el az ördög, ha nem asszony ül abban a csónakban, — dörmögött Bill.

A csónak ezalatt nyilsebesen rohant el a hajó orra előtt s hiába várták, hogy a másik oldalon előjőjön — eltűnt szemeik elől s idejük nem igen volt arra, hogy kereshették volna.

Most a folyamba kiszögellő szárazföldhöz értek — a hajósok erősen dolgoztak az evezők mellett s gyorsan haladtak el a veszélyes hely mellett.

A parton egy lovas alakját vehették ki, aki kezeit fenyegetőleg emelte feléjük s valamit kiáltozott, de a hajósok nem értették.

— Mit mond az odakünn? — kérde Bill, elbocsátva az evezőt és zsebkendőjével homlokáról az izzadságot törülgette.

— Nem tudom, — felelé Poleridge, — de nem is sokat törődöm vele. Ha valami dolga van velünk, jött volna akkor, mikor még a partnál voltunk. Most már késő s egy negyedóra múlva túl vagyunk a másik oldalon, más államban. Az ott túl már a Mississippi,*) ugy-e Bill?

*) Mississippi állam, mely a hasonló nevű folyó mellett Louiziana átellenében fekszik.

— Igen, kapitány ur — felelé a kérdezt. — De hová az ördögbe lett a csónak.

Az öreg egészen megfélekedett már a csónakról; most azonban, midőn a kormányrudat a másik oldala felé tolta, kinézett a hajó balfelén a vízbe.

— Hohó, Bill — dörmögött az „öreg“ — itt van a csónak az első evezők mellett. Ki ülhetett benne?

Poleridgenek igaza volt. A csónak szorosán a hajó mellett állott s egy fehér alak ült benne, de nem mozdult s kezével a hajó orrába kapaszkodott.

— Hm — mondá Bill, ki szintén lenézett a csónakra — olyan valaki lesz, a ki kényelmesen akar a folyamon lefelé jutni. De akaszszanak föl, ha nem fehérnép ül a csónakban.

A többi hajósok most szintén a hajó szélére jöttek és Jack, ki épen a csónak fölött állott, megrendült, mintha a villám csapott volna le előtte.

A csónakban női alak guggolt s feléje fordított hátán a fehér ruhán keresztül sötét foltok látszottak.

— Ur isten! ha csakugyan az a lány volna — mormogá Jack s a hajó orrához rohant, honnan a csónak elejét elérhette; megfogta a csónak orrához erősített kötelet s azzal a hajó oldalához kötötte.

Midőn már nem volt veszély, hogy a csó-

nak elmaradhatna a hajótól, fennhangon lekiáltott:

— Ki van a csónakban? Fel akar jönni a hajóra?

Erre a lány felemelte halvány arcát és könyörgő s reszkető hangon felelt.

— Oh, ne áruljatok el — mentsetek meg!

— Mi történik itt? — kérdé e pillanatban Poleridge, ki a kormányra Billt állította és Jack felé közeledett.

Poleridge asszony is meghallotta a siránkozó női hangot s főzőkanállal kezében tipegett elő a konyhából.

— Istenem! — suttogá Jack s nem tudta szemeit a lányka halvány arczáról elfordítani.

— Fehér lány! — szörnyüködék Poleridge asszony, — s éjnek idején egyedül ül egy csónakban! Segítsd a hajóra Jack.

Jack lenyujtotta kezét a leánynak, ki remegve fogta meg azt — s fölsegítette a hajóra.

— Mondja csak gyermekem, mi hozta éjnek idején ilyen nagy ködben egyedül ide a folyam közelébe? — kérdé a lánytól Poleridge asszony s a hajó belsejébe vezette őt. — Egészen vizes a ruhája a nagy ködtől. — Mindjárt főzök egy kis theát, az majd föl fogja melegíteni.

A lányka reszketve állott az asszony előtt s gyanította, hogy itt másnak tartják, mint

ami valóban s rettegett azon pillanattól, melyben föl fogják fedezni eredetét — s félig ájultan rogyott a számára kijelölt székre.

A hajósok ezalatt a fődélzeten a fölött tanácskoztak, honnan kerülhetett elő e rejtélyes leány. Az „öreg“ maga is fejét rázta e különös dologra.

Jack, ki egyedül adhatott volna felvilágosítást, fejét kezére támasztva mozdulatlanul ült a hajószoba ajtaja előtt.

Nem tudta, mit tegyen? Fölfedezzen-e mindent Poleridge asszony előtt, vagy a dolgok kifejlődését a sorsra bizza? Megtartanák-e a leányt a hajón, ha megtudnák, hogy rabszolgavér foly ereiben? Nem figyelmeztette-e épen ma Poleridge asszony arra, hogy ne avatkozzék ily dolgokba, melyek ha felfedeztetnek, a legkomolyabb következményeket vonják maguk után?

Egyszerre ijedten kapta föl fejét.

A csöndes éjben tisztán kivehette egy őket követő csónak szabályos evező csapásait.

Halálfélelem vett rajta erőt.

Talán már az üldözők voltak ezek.

A hajó hátsó részéhez sietett, hogy onnan tisztábban kivehesse, hová fordul az idegen csónak, s mely irányt követi.

— Nos, Jack — szólítá meg őt Bill a

kormányról, — láttad vendégünket? Ki lehet az a lány?

— Nem tudom — felelé Jack, alig hallva társa szavait, — Hová lett az a csónak, mely utánunk jött?

— Valószínűleg keresztül akar vágni a folyamon, az evezőcsapások legalább úgy hangzottak. Most azonban egyszerre nem hallok semmit, úgy látszik, lefelé ereszkednek — hohó, itt vannak már.

A hajósok most mind észrevették őket.

— Nem is csodálnám — mondá az „öreg“, ki közeledett Jackhoz és Billhez — ha ezek a csónakkal vendégünk után jönnének. Le kell mennem megtudni, mi történik odalenn, s hogy minő feleletet adjak, ha kérdezősködnek utánna.

Megfordult s a hajószoba felé indult.

— Mit lehetne mondani? — jegyzé meg Bill, — a csónakot a hajó oldala mellett a legelső pillanatban észreveszik.

— Igazad van, Bill, — mondá Jack, ki erre nem is gondolt, — ezt el kell az utból tennem — az istenért! csak el ne áruljátok azt a szegény leányt! El kell rejtenünk a szerencsétlent.

— Hohó, — nevetett Bill, midőn Jack a hajó orra felé szaladt, hogy tervét keresztül vigye. — Jack egész nap nem nyitotta föl a száját, most meg egyszerre csupa tűz. No én

nem fogom elárulni. Nincs is semmi közöm hozzá, végezzék azt el azok odalenn.

Jack ezalatt leugrott a hajóhoz kötött csónakba, feldobta az evezőt a hajóra s a csónak egyik szélére állott úgy, hogy azon a víz befolyhatott.

A csónak egy percz alatt annyira elmerült, hogy csak a széle látszott ki a vízből.

A hajó árnyékában csak akkor lehetett volna észrevenni, ha valaki közvetlen közelébe jött volna.

Poleridge e közben lement a hajószobába.

A lányka az alacsony széken ült mozdulatlanul, kezeit ölében tartva.

A kis lámpa fénye épen a lányka kedves, halvány arczára esett. Poleridge, ki különben nem volt valami gyenge természetű, olyan szokatlanul érezte magát e szenvedő angyalarcz láttára.

— Hallja csak, kisasszony — akadozék az „öreg“ — én nem akarnám háborgatni — de odalenn — egy — egy csónak jön utánunk, mely épen olyan mozdulatokat tesz, mintha a kisasszony csónakját keresné. Nagyon valószínű, hogy azok az emberek a hajóra is föl akarnak jönni. Azért meg akartam kérdezni, szabad-e azoknak megtudni, hogy a kisasszony a hajón van.

A lányka könnyörögve emelte fel szemeit, s szelid, panaszos hangon mondá:

— Ha elárul, elvesztem!

— Hm, dörmögé Poleridge, fejét rázva — tehát így áll a dolog; — de hát az istenért, hogyan — —

— Ugyan, hagyd e lánykát békében, — mondá Poleridge asszony, — éjjel csak nem fogsz idegen csónakot a hajóhoz bocsátani? Ki tudja, miféle rablóbanda van a csónakban. Ha valamit akarnak, jöjjenek nappal. Látod, hogyan remeg a lányka félelmében.

— No, no, — csitítá őt férje — az ugyan nem tartozik üzletemhez, hogy éjjel lányokat szöktessek meg, de ha épen úgy akarsz, nem bánom. Hogy a hajóra ne jöjjenek, az az én dolgom. No ne féljen, — mondá a lánykának barátságos hangon, a mint, látta, mily aggodalmasan tekint reá s kezeit zsebébe dugva felballagott a fedélzetre.

Alig távozott Poleridge a hajószobából, midőn az asszony legnagyobb csodálkozására Jack lopózkodott be az ajtón.

— Nos Jack, mi hoz téged ide?

— Poleridge asszony, — mondá Jack zavardottan, — valami fontosat kell önnel közölnöm — hallgasson meg.

— Ur isten! mi bajod, Jack, — kiáltá az asszony megrémülve, — hogy oly halvány vagy?

E szavak után a lámpához közeledett, hogy jobban felcsavarja, midőn azonban kezét felemelte, ijedten vevé észre, hogy egészen véres.

— Istenem, gyermekem, ön vérzik!

Jack erre közelebb lépett hozzá s könnyörgős, suttogó hangon mondá:

— Hallgasson meg jó asszonyom és segítsen egy szerencsétlenen, ki ön nélkül elveszett.

— De Jack — én nem értem, — mondá az asszony meglepetve. — Férjem már megígérte, hogy meg fogja őt védelmezni.

— De a lányka rabszolgalány — mondá Jack, suttogva s az asszonyhoz hajolva.

Poleridge asszony halk kiáltást hallott s meglepetve tekintett a lányka halvány arczára.

— Lehetetlen, Jack, hiszen olyan fehér, mint bármelyikünk.

— És mégis rabszolgalány, — suttogá, Jack. — Hallgasson meg mindent s azután ítéljen.

Gyorsan és röviden elbeszélte mindent, mi az elmúlt napon történt, s mi birta a szerencsétlen lányt a szökésre.

VII. FEJEZET

A z ü l d ö z ő k.

Az üldöző csónak azalatt nagy kanyarodást tett a hajó körül s látszólag el akart ma-

radni. Egyszerre azonban visszafordult s egyenesen a hajó felé tartott s rövid idő alatt oly közel jött, hogy a csónakban ülők számát meg lehetett olvasni.

Négyen voltak az evezők mellett s egy a kormánynál; az elsők négerek lehettek, míg az utóbbi fehér ember volt.

— Hohó, hajósok, — kiáltá egy durva hang, — nem láttátok azt a csónakot, mely az imént hajótok előtt evezett?

— Ez a hang ismerősnek tetszik, — dörmögé Poleridge. — Minő csónakot? — kiáltá aztán hangosan.

— Minő csónakot?! — kiáltá vissza haragosan ugyanazon hang. Ördögbe, azt a melyikben az a magányos leány ült.

— Hm, azt? — nem! — mondá az „öreg“ nyugodtan.

— Nem? — Látnotok kellett, — kiáltá a csónakbeli hang. — Alig haladt el husz lépésnyire előttetek.

— Meglehet, de nekünk egyéb dolgunk is van s nem törődünk azzal, a mi a folyamodon uszkál, — felelé Poleridge.

— Vigyen el az ördög, — dörmögé Bill, ha ez nem az a kancsal gazember az ültetvényről, ki a négereknek az éjjel még egy kis foglalkozást akart szerezni.

— Én is azt hiszem, — mondá az „öreg“, — de épen jókor jön. Először elrontja az üzle-

temet, aztán még itt milyen hetykén beszél velünk. — De mit is akar azzal a fehér leánnyal?

A csónak ezalatt egészen a hajó közelébe ért.

— Poleridge ur, — mondá a kormány-nál ülő fehér, — valamit szeretnék önnel beszélni, — dobjon le egy kötelet, hadd menjek föl a hajóra.

— Sajnálom — ma este már nem vagyok idehaza. Ha valamit akar, legyen oly szives holnap reggel jönni.

— Bolondság — mondá ingerülten a csónakbeli ember — reggelig legalább is husz angolméröldnyire lesztek innen.

— Isten segítségével igen, — felelé az „öreg“ — de hát éjjel és ködben nem örömetst bocsát az ember idegent a földélzetre

— De hiszen én nem vagyok idegen — nevem Hoof — azon ültetvény fölügyelője vagyok, melynél ma estig hajójuk állott.

— Ugy? — mondá Poleridge szárazan, — akkor örülök, hogy most vehetek öntől bucsut, miután az este egészen megfeledkeztem róla.

A fölügyelő ajkába harapott.

Emberei bevonták az evezőket s a csónak folytonosan a hajó mellett haladott a folyamon lefelé.

— Polerigde ur, — mondá a fölügyelő komolyan, — félek, hogy ön nagyon vesze-

delmes játékot üz. Az ön hajóján megszőkött rabszolgalány van s ön azt elakarja titkolni. Tudja-e, hogy törvényeink értelmében fegyház-büntetés vár önre?

— Megszökött rabszolgalány? — kérde az öreg megütkezve. — Bolondság, barátom; menj haza feküdjél le s ne bolygass ostoba fecsegéseiddel. Senki sincs hajómon s nem is állok tovább veled szóba.

— Majd meglátszik — kiáltá a felügyelő dühösen. — A hajóra kell bocsátania, hogy magam meggyőződhessek. Ezt nem szabad megtagadnia.

Nem szabad? — nevetett Poleridge. — E szerint éjjel minden csónak hajómhoz jöhetne s négereket akarna keresni. Nem olyan biztos a Mississippi éjjel, hogy azt tehetném.

A fölügyelő nem felelt; embereinek azonban megparancsolta, hogy lássanak újra az evezéshez.

A csónak csakhamar a hajó mellett tement s a felügyelő fölállott, hogy a hajó szélébe kapaszkodják.

Tom — add ide a puskámat! — kiáltá Poleridge dörgő hangon — s az elsőt, ki hajómra lép, lelövöm, mint a kutyát. Ördög, pokol! mégis csak szeretném látni, ki az ur hajómon, én-e vagy te?

Néhány pillanat mulva az egyik hajós Poleridge kezébe adta a puskát s a felügyelő

nem merte őt ingerelni, mert tudta, hogy az „öreg“ képes fenyegetését teljesíteni és semmi-féle törvénszék nem ítélheti el érte.

Káromkodva lökte el csónakját a hajó mellől s emberei újra folytatták az evezést.

Az egyik néger e pillanatban észrevette az elsüllyesztett csónakot s figyelmessé tette rá a felügyelőt is.

— Ezer ördög! a lány mégis a hajón van, — kiáltott föl a felügyelő örömmel. — Most majd meglátjuk, van-e jogod, rabszolga-felzabadiító, hajóddal az ültetvények közelében kikötni és négereket lopni. Vonakodol-e még a rabszolga-lányt kiadni?

— Négereket lopni? — kiáltá Pole-ridge haragosan. — Most már takarodjál ám innen, azt mondom, mert olyant találok elkövetni, amit később magam is megbánnék.

E szavak után fenyegetve emelte föl puskáját — mire a felügyelő, ki gyáva volt ott mindig, hol a többség nem az ő részén volt, — visszafordította a csónakot s az csakhamar lőtávolon kívül maradt vissza.

Az „öreg“ nek azonban nem ment ki fejéből a „rabszolga-lány“ szó.

— Bill, — mondá, a kormányon állóhoz fordulva, — tartsd szemmel azt a csónakot — s ne ereszd őket a hajóra.

Ezzel lement a hajószobába.

— Hohó, Jack — mondá, midőn a ha-

jóst odalenn találta, — tudod mit mondott ez a gazember Hoof, ki odakünn van a csónakban?

— Az igazságot, ember, — mondá Poleridge asszony.

— Ördög, pokol! — kiáltá a „kapitány“ megijedve, s a lányka reszketve rejtette arczát kezeibe.

Nyugodtan tette le Poleridge puskáját, kémlő pillantást vetett a lányra s oly mozdulatot tett, mintha a szobából távozni akart volna.

— Így tehát nincs is szükségem a puskára — dörmögé magában! — ezt előbb kellett volna tudnom.

— Mit akarsz tenni, ember? — kérdé hevesen Poleridge asszony, férje karját megragadva.

— Mit akarok tenni? — ismétlé az „öreg“, csodálkozva nézve feleségére. — Ide hívom a csónakot és a lányt átadom nekik. Azt gondolod, hogy talán nagy kedvem van a louisianai fegyházakkal megismerkedni?

— De nézd meg ezt a leányt, — mondá Poleridge asszony, — nézd ezt a szép, halvány angyalarczot. — Ezután felemelé a lányt helyéről s férje elé vezetve, annak hátára mutatva, folytatá: Nézd hogyan agyonkinozták a szerencsétlen teremtetést s mindezt azért tették,

mert egy alligátor a gondjaira bizott ebet megette.

— Hm, — dörmögé az „öreg“, — mindenestre gonosz dolog, — de a törvény ellen nem tehetünk semmit.

— Hát csakugyan a kezükbe akarod ezt a lányt szolgáltatni?

— Ha előbb tudtam volna, hogyan áll a dolog, nem is hagytam volna a hajómra jönni. Még most nincs elrontva semmi. — Ne is beszélj tovább, nem használsz vele semmit.

— Hadd őt legalább csónakjába szállni s meneküljön a szegény, a merre tud.

— Ezzel azonban nem rázzuk le az üldözőket nyakunkról. Vagy felfödözik a csónakot s akkor nem tud előlük menekülni, vagy pedig engem fognak követni s a legközelebbi ültetvényen valami bajba kevernek.

— Adjatok ki nekik — szólalt meg a lány panaszos, könnyörgő hangon. — Belátom, hogy nincs jogom benneteket ily veszélynek kitenni s én ugy is elvesztem. Ha eltudnék is ide az erdőbe jutni, mit használna ez nekem? vagy ha emberek közé mennék is, mindenütt üldöznének ezen átkozott törvények. Adjatok ki nekik — nem marad egyéb választásom, mint meghalni.

— Talán mégis? — mondá ekkor Jack s előlépett a szoba háttéréből — akarod-e rám bizni magadat, lányka?

— Te rád, Jack? — kérde Poleridge,
— mi jutott eszedbe, ficzkó?

— Én fogom kísérni e lányt, Poleridge úr!

— Ostobaság! — mormogá az „öreg.“

— Azt hiszed, hogy elmenekülhetsz az üldözök nagy és négyevezős csónakja elől kis lélekvesztőddel? Félóra alatt utólérnek s mit csinálsz akkor? Azt nyerheted el, hogy a kezükbe kerülsz s fölakasztanak a legelső fára.

— Ha élve megtudnak fogni — nevetett Jack. Mi nekem az az egy fehér négy négerével?

— De hová akarsz menni? Jobbra van Louisiana, balra Mississippi, egyikben csak úgy divik a rabszolgakereskedés, mint a másikban. De ha szabad államba jutnál is el, onnan is csak úgy kiszolgáltatják a rabszolgákat mint innen.

— Tudom én ezt mind — felelé Jack — s mindez nem képes visszatartani. Tervem készen van.

— Itt akarsz hagyni, Jack?

— Már most nincs itt rám többé szükség. Adja ki „kapitány“ ur a béremet és a többi az én gondom.

— Hát a lányka?

A szerencsétlen leány visszafojtott lélekzettel hallgatta a beszélgetést s új remény éledt szívében.

— Rám bízod-e sorsodat? — mondá Jack

— feléje közeledve s kezét nyujtva neki. — Akarsz-e követni s hiszed-e, hogy becsületes szándékom van veled?

Sötét pir borítá el a lányka halvány arczáit, reszketve tette kezét Jackéba s megindult hangon mondá:

— Követni fogom önt, mintha testvéreimet követném, s az isten fizesse meg, amit velem, elhagyatott teremtéssel tett.

— Akkor isten segítségével mehetünk, — mondá Jack, — az éj még hosszú, sokat tehetünk. Olyan jó kedvem van, hogy szeretnék kiáltozni örömben.

— Azt igen okosan tennéd, — mondá Poleridge szárazan, — legalább Hoof ur megkérdezné, mit kívánunk. Különben ha vakon akarsz rohanni a szerencsétlenségbe, eredj; én mindent megteszek, hogy menekülésteget előmozditsam. Készülődjél, addig én körülnézek, mi történik odafönn.

Ezzel kiment a hajószobából.

Jack határozatlanul állott, nem tudta, mihez fogjon.

Poleridge asszony azonban, az okos asszonyok mintaképe, tudta mit kell most tenni.

— Eredj, hozd rendbe a csónakot s készen légy akkorra, ha az öregem az időt alkalmasnak fogja találni. Én addig betakargatom ezt a szegény teremtést, hogy meg ne fázzék. Egy kis harapni valót is adok veletek, szükség-

tek lehet reá. És te légy nyugodt, gyermekem, — mondá a lányhoz fordulva. — Jack derék, becsületes ficzkó, bátran rá bízhatod magadat.

Mig Poleridge asszony mindent elkészített, azalatt Jack nesztelenül fölemelte az előbb alámélyített csónakot s kimerte belőle a vizet.

A hajó most egy oly szigethez közeledett, minők a Missisippin nagy számban vannak.

Ezt vélte Poleridge alkalmas helynek.

A hold már meglehetősen alant állott s a fák árnyékában a csónaknak sikerülhetett szerencsésen elmenekülni.

Poleridge tudatta embereivel is Jack szándékát s lelkükre kötötte, hogy bárki kérdészködjék tőlük, ők nem látták és nem hallottak semmit.

Jack egyenkint kezét fogott társaival.

Poleridge ezalatt lement a hajószobába s elbámult, midőn felesége a leányt elébe vezette.

Ugy föl volt öltözve, hogy senki sem ismerte volna föl abban a rabszolga-lányt.

— Nos, rendben van-e minden, ficzkó? kérdé az épen belépő Jacktól.

— Minden rendben van, uram, — felelé a hajós.

— Nesze, itt a pénzed, egy pár dollárral több, mert teljesnek számitottam a hónap-

dat. Majd megfizeti azt apád, ha téged föl találának akasztani. Hát a puskád rendben van-e?

— Igen is, kapitány ur, s golyó is van elég nálam.

— Hát a löportartód?

— Tele van.

— No, hát isten veled! légy bátor, — én most fölmegek a födélzetre.

Ezzel kezét nyujtott mindkettőjüknek s eltávozott a hajószobából.

Bill átadván a kormányt egyik társának, a hajó orrába huzódott és onnan vizsgálta a környéket.

A hold ugyan elég alacsonyan állott, de annyira még világított, hogy egy jó darab területet be lehetett látni.

Az üldözők a szigetnél vártak reájuk, valószínűleg, hogy megfigyeljék, mely irányban fog a hajó haladni.

A sziget nem volt ugyan nagy, de sűrűn be volt növe fákkal és bokrokkal

A felügyelő jól tudta, hogy ez a legalkalmasabb hely a szökésre.

Jack elővigyázata daczára meghallotta az egyik néger a locsogást, amint Jack a vizet a csónakból kimerte s a felügyelő azonnal tudta, mit jelent az.

Gyanította, hogy Poleridge — elhárítandó a felelősséget magáról — a lányt a szigetre

akarja kitenni, honnan — mihelyt üldözői a sziget közeléből távoztak — könnyen megmenekülhetett.

Ezt meg kellett akadályoznia, azért a csónakot egy a vízbe dőlt fa árnyékába kormányozta s onnan tartotta szemmel a hajó minden mozdulatát.

De a hajón levők figyelmét sem kerülte ki ezen dolog és Jack épen erre építette tervét.

A felügyelő nem gondolta meg, hogy a menekülő lánynak nem is lehetett szándéka a szigeten kikötni, ahol — ha felfedeztetik — okvetlenül üldözői kezébe került volna.

A csónak környünek látszott s két evezővel, ha üldöztettek is, egy ideig csak elmenekülhettek üldözőik elől.

A lányt azért Jack a csónak orrához ültette még pedig arczczal a csónak hátulja felé, hogy szükség esetében szintén evezhessen. Jack maga pedig a csónak szélén állott s a jelre várt, melyet az „öreg“ fog adni.

Poleridge nem tévesztette szem elől azon helyet, ahol az üldözők csónakja állott-e pillanatban körülbelül száz lépésnyire haladtak előttük el.

— Most — suttogá Poleridge a türelmetlenül várakozó Jacknak, — úgy igyekezzél, hogy a hajó mindig közted és a sziget között legyen s minél kevesebb zajt okozzál.

A figyelmeztetés fölösleges volt.

Jack tudta, mi a teendője s puszkáját az egyik, az evezőt a másik kezébe fogva a csónakba ugrott; Poleridge asszony eloldotta a kötelet s a csónak nagyot kanyarodva gyorsan siklot tova a vizen.

Jack nesztelenül evezett s csak néha-néha tekintett vállán keresztül visszafelé, hogy a hajóval irányt tartson.

A leánynyal egy szót sem váltott. Mindenek előtt üldözőiket kellett tévutra vezetniök. S ez pompásan is sikerült egy ideig.

A felügyelő csónakját amennyire lehetett a hajó és a sziget közt tartotta s így az egész folyamat beláthatta, kivéve azon helyet, mely a hajó mögött volt.

A megáradt folyam azonban közvetlen a sziget közelében fadarabokat és ágakat hordott össze s hogy a hosszú evező szijakkal meg ne akadjanak, jobban a part felé kellett tartania. Ez által azonban a hajó kissé előbbre haladt, egyszerre észrevette — egy néger — bár jó nagy távolságban — a menekülő csónakot.

Azonnal figyelmeztette rá a felügyelőt s most megkezdődött a kétségbeesett hajsza.

Poleridge a hajóról azonnal észrevette a bajt. Jacknak azonban nem adhatott jelt, hogy fel vannak fedezve, mert maga is bajba keveredhetett volna.

Mást gondolt ki, hogy Jackot figyelmeztethesse.

— Halló uram! — kiáltott a felügyelőre, még pedig oly hangosan, hogy Jacknak is okvetlenül meg kellett hallania, — hová tartanak ilyen szörnyű nagy sietséggel? — Azt hittem, továbbra is követni fognak bennünket.

— Gazember — dörmögé a felügyelő bosszusan, de azután gunyosan nevetett — de kiáltozásod nem használ semmit — a lány az enyém. — Rajta emberek, lássatok az evezéshez, mindegyik 5 dollárt kap saját zsebemből, ha azt a lányt el tudjuk fogni.

A négereket nem kellett többé biztatni; megfeszített erővel dolgoztak s a csónak nyilsebességgel sikamlott tova a folyamon.

Jack csakugyan meghallotta Poleridge hangos beszédjét s ha nem is láthatta, de mindenesetre gyanította, mi történik a sziget mellett.

— Most vedd az evezőt kezébe, gyermekem, — mondá a lánynak, — s ha karjaid nem fáznak, légy a mennyire teheted, segítségemre, hogy e gazemberek elől menekülhessünk. — Ne félj, szívem, semmit — tevé hozzá vidámbabb hangon — ha utolérnének is bennünket, még azért nem vagyunk a kezeik közt. Ha már egyszer pártfogásom alá vettelek, vagy megmentlek vagy — együtt halunk meg. De e gazemberek kezére nem hagylak, arra esküszöm!

A leány nem válaszolt, hanem — bár

karjaiban heves fájdalmat érzett — felvette az evezőt, s hogy tudott vele bánni, azt már előbb is megmutatta.

A kis lélekvesztő könnyen siklott át a hullámokon s lassanként közeledtek az erdőhöz, mely a még nagy távolságban levő parton elterült.

De a csónak is közeledett és Jack hátrafordulva, nem nyomhatott el egy szitkot, mert úgy látta hogy az összeütközés majdnem kikerülhetetlen, még mielőtt a partot elérnék.

Mellette hevert ugyan fegyvere s készen is volt reá, hogy szükség esetén használni is fogja, de mi lesz akkor, ha egyszer kilötte? — Az ingó lélekvesztőn meg sem töltheti újra!?

Azt látta, hogy kis járművök, ha inkább az árral tart, sokkal gyorsabban szeli a vizet, de ez által nem is igen közeledhetik a parthoz, míg üldözőik mindig nagyobb előnyt nyernek.

Nem maradt tehát más hátra, mint egyenesen a legközelebbi szárazföldnek venni az irányt. Ki tudja minő előny lehet már az is, ha egyszer a part közelébe juthatnak.

S hogy ezt felhasználja, arra erősen el volt határozva.

A leány ezalatt csak evezett csöndesen és hallgatagon.

Csak midőn az üldözők evezőinek csobbanását hallá, fordult vissza egy pillanatra. Aztán evezett ismét tovább.

Mögötte a halál, előtte az élet. S ehhez ragaszkodott még a szegény egész erejével.

Jack is teljes erejéből evezett, mennél inkább látta, hogy amazok előnyben vannak, annál haragosabban szorítá össze fogait.

Nem félt, mert hiszen életét százszor is kockára tette már s nem egyszer előtte teljesen közönyös dolgokért, de az boszantá, hogy neki ama sehonnai felügyelő elől menekülnie kell.

— Nyomorult! — mondá e közben — lenne csak én alattam is olyan jármű, mint a tied, melyben felállhatnék a nélküli, hogy felborítástól kellene tartanom, mint e dióhéjban itt, majd megtanítanálak én téged.

És evezett tovább. — Arczáról nagy csöpekben hullott a verejték s mégis mindig közelebb hangzottak az evező csapások. S e mellett úgy vette észre, hogy a szárazföld, melyet pedig már közel lenni gondolt, még mindig távol van, még mindig széles víztükör választja el tőle, míg az üldözők már oly közelre jutottak, hogy a golyó elérné őket.

De egy hangot sem szólt, mit is használt volna a beszéd?! Itt tenni kellett, mert a csónak mindinkább közeledett.

Mig a szegény leány fájó karja perczről-perczre jobban kifáradt, addig azok ujult erővel kezdték az evezést, mivel látták, hogy a

távolság köztük s az üldözöttek között mindig fogy.

Aztán meg érdekükben is volt az iparkodás, mert egy oldalról gazdag nyereségre volt kilátásuk, másik oldalról meg a korbács fenyegette őket.

Természetes, hogy ez utóbbit nem választották.

Tíz percz mult így el.

A csónak már alig volt távolabb száz lépésnél s a felügyelő hangos kaczaja tisztán áthallatszott hozzájuk.

Jack dühösen csikorgatta fogait s hirtelen vakmerő terv fogalmazott meg agyában.

— És még sem kerülsz kezeik közé Szally! — sugá oda a leánynak. — Ha már együtt csakugyan nem menekülhetünk, legalább meghiusítom tervüket.

— Mind hiába! — sóhajtá fel a szegény leány, miközben az evezőt elbocsátá. — Köszönöm azt a nagy jóságát és szivességet, melyet irántam tanusított, s nagyon sajnálom, hogy ilyen veszélybe sodortam. Megkönyezném — ha volna könnyem még. — De már vége . . . néhány percz mulva hatalmukban leszünk.

— Még nem, — mondá Jack az evezőt kettőzött erővel használva, — a sziget már alig van kétszáz lépésnyire tőlünk s most adnók meg magunkat? — Van még egy mentő gondolatom :

„Azon a kis darabon, míg a sziget-
hez érsz, csak el tudsz evezni, s hogy üldözni
nem fognak, arról biztosíthatlak. Még egy da-
rabig evezek s bevárjuk, míg mellettünk elha-
ladnak, akkor fogódzál meg jól, mert akkor át
fogok ugrani csónakjukba s megfogom őket az
evezésben akadályozni mindaddig, míg te biz-
tonságba jutottál.“

— Hát ön? Mi lesz önből?

— Mit tehetnek velem? — mondá Jack

— Jó uszó vagyok, majd megmenekszem
előlük.

— Hiába, — mondá a lányka fejét rázva.

— Mit használna, ha a szigetre tudnék is me-
nekülni. Utánam jönnének, megtalálnák csóna-
komat, összekötnék s holnap a szomszédos
ültetvények felügyelői eljönnének vérebeikkel
nyomozni. Egész szökési tervem örültség volt
s csak arra szolgált, hogy önt is belesodorjam
a veszedelembe.

— Bolond beszéd, — dörmögé Jack —
annyira még nem jutottunk s legalább te kísé-
reld meg a menekülést.

A lány egy darabig hallgatott; egyszer-
re Jack füléhez hajolt és suttogó hangon
mondá:

— Azt mondta ön, hogy e g y ü t t fogunk
menekülni. — De önt megölik — míg én elér-
ném a partot — nem megyek — önnel e g y ü t t
akarok meghalni.

Sajátszerü vad, fájdalmas és mégis oly édes érzés hatotta át Jack szívét e szavakra.

— Velem h a l n á l meg, Szally? — no jól van, gyermekem — meg lehet — de még nem vagyunk annyira. Ha a felügyelő a végsőre kényszerít bennünket, ám lássa a következményeket. Ha nem adott kegyelmet másnak, ne számítson ő sem kegyelemre — s ha te úgy gondolkodol akkor — egyszerre elhallgatott s vad tűz lángolt fel szemeiben s e pillanatban mégis eltűnt minden fájdalma, minden aggodalma.

Hátravetette fejét s visszatekintett az üldöző csónak felé, mely alig volt már kőhajításnyira.

A felügyelő fenyegető szavait már tisztán megérthették

— Megadod már magadat, ugye? Belátod már, hogy nem menekülhetsz meg előlünk?

Jack futó pillantást vetett a közel levő szigetre s egy helyet épen alkalmasnak talált a kikötésre.

A part majdnem mindenütt meredek volt, s csak kissé alább kezdődött egy zátony, melynek felső végén remélte a kiköthetést.

A csónak orrát egy kissé oldalt, a sziget felé fordította s a felügyelő csak most vette észre, hogy a menekülő rabszolga lány nem egyedül van a csónakban.

— Ördög, pokol! — kiáltá — mi ez? — talán nem az igazi csónakot követtük, vagy kísérője akadt annak a lánynak? Azért tudott hát oly ügyesen evezni! No várj csak, kedvesem, majd elveszem a kedvedet a szökéstől. Szeretném ismerni utitársadat is.

— Azt könnyen megismerheted! — kiáltott át Jack s puskáját térdeire fektette.

— Ördögbe! — ez nem négerhang — ez —

— Ez egy jó barátod és régi ismerősöd, — szakítá őt félbe Jack s evezőjét félre dobván, a puskát lövésre készen tartotta. — Tartsd a csónakot addig felénk, Szally, mig azzal a ficzkóval oda át nem végeztem — és most forduljatok vissza gazemberek, — vagy istenemre, golyót bocsátok agyatokon keresztül.

— Ez Poleridge embere! — kiáltott föl a felügyelő, — száz dollárt kaptok, emberek, ha élve kezembe adjátok, hogy fölakasztathassam.

A négerék hozzá is láttak az evezéshez; a csónak minden pillanatban jobban közeledett.

A felügyelő csónakját egyenesen a menekülők lélekvesztőjének oldala felé irányozta és Jack rögtön átlátta annak tervét.

Ha sikerül neki az ingó lélekvesztő oldalába ütközni, az okvetlenül fölborul, puskájá,

akkor nem használhatja s ők a vízbe bukva menthetlenül üldözőik kezébe kerülnek.

A lányka rémulten fordította féire fejét; hóhérának hangja halálfélelemmel töltötte el szivét s csak gépíleg engedelmeskedett kísérője parancsainak.

Jack tudta, hogy a döntő pillanat elérkezett.

A kis lélekvesztő csöndesen uszott a vízben lefelé, míg az üldöző csónak gyorsan közeledett feléjük.

Jack a puskát lassan fölemelte a hold bádgyadt fénye megtörött a csillogó csövön . . . tudta, hogy e lövéstől függ élete, s midőn a csónak alig volt már tíz lépésnyire — elsütötte a puskát

Velőtrázó kiáltás hallatszott a lövés eldördülése után

Jack félredobta fegyverét, felkapta az evezőt s csónakja villámgyorsasággal közeledett a zátonyhoz

A halálosan megsebesített felügyelő a kormányrudra esett s az üldöző csónak egészen eltért eredeti irányától.

Hoof ur uralkodásának azonban vége volt.

Jack golyója jól talált.

Egy ideig még élt ugyan és vad szitkokat szórva, hánykolódott a csónakban.

Ez által azonban a csónakot eltérítette

rendes irányából, a lövés pedig a négereket úgy megzavarta, hogy félben hagyták az evezést.

Jack fel is használta a várva várt alkalmat.

Nem hallatott ugyan örömkialtást a sikerült lövés fölött s egy pillantást sem vetett vissza az elmaradó csónakra, uj reménnyel szívében, evezett a sziget felé.

A négerek észrevették ugyan a lélekvesztő menekülését, de mire evezőikhez kapkodtak, az már nagy előnyben volt és szorosán a part mellett siklottak a megmentettek a folyón lefelé.

Megmentettek? — Nem!

Még talán komolyabb veszélyek is fenyegethették őket, mint ha a folyóba vesztek volna.

De legalább az első támadás elől megmenekültek.

A legveszélyesebb ellenség, a felügyelő, ártalmatlanná volt téve s a fiatal hajós minden más veszélynek bátran nézett a szemébe.

A csónak most üldözni kezdte őket.

A négerek a haldokló felügyelőt, miután se gíteni nem tudtak rajta, a csónak fenekére fektették s újra üldözni kezdték a menekülőket, de nem oly hévvel, mint előbb tették.

Mit tehettek ők, a rabszolgák, egy fehér emberrel.

El nem foghatták, mert halálbüntetés várt arra, aki a szabad állam bármely polgárát bántalmazta.

Igaz ugyan, hogy az üldözött rabszolgát szöktetett meg s a bíróság tálán fölmentette volna őket, de csak tálán!

S az első lövés is olyan biztosan volt irányozva s áldozatát oly hirtelen kiragadta körükből, hogy halálfélelem fogta el őket. . . .

Egyszerre, midőn egy a vízbe hajló fát akartak kikerülni, a csónak eltűnt szemek elöl.

Az üldözők négyen voltak; két „négerhajtó“ és két néger. El akarták a menekülők elöl az utat vágni az által, hogy csónakjukat, melyet valószínűleg a parton hagynak, elsüllyesztik.

Igy lehetséges volt, hogy a szigeten reggel mindkettőjüket feltalálhatják és elfoghatják.

Rövid idei tanácskozás után elhatározták, hogy csónakjukkal benyomulnak az ágak és főtörzsek közé, a merre a menekülő lélekvesztő haladt.

Óvatosan fogtak tehát a munkához; bevonták az evezőket, s a csónakot az ágaknál fogva huzván előre, csakhamar oda jutottak, hol a menekülők lélekvesztője eltűnt.

Mielőtt azonban a sűrűben megtalálhatták volna, a fiatal hajós dörgő hangon rájuk kiáltott :

— Vissza, emberek, mert ha csónakokat még csak egy ölnyire előre toljátok, úgy a legelsőt, ki szemem elé kerül, lelövöm. Megértettétek ?

A négerek nem válaszoltak, de hogy a hajós nem tréfál, arról a véres bizonyíték csónakjukban volt s amily gyorsan csak lehetett, kifelé iparkodtak a sűrűből.

Látták, hogy erőszakkal itt semmit sem végezhetnek s más tervről kezdtek gondolkozni, hogy a csónak menekülő útját elvágják.

Ezalatt Jack is kifőzte tervét.

Mihelyt csónakjuk a parthoz ütődött, Szally kiugrott s remegve várt a parton megmentőjére.

Jack sem késett őt követni, s midőn szárazföldet érzett talpa alatt, egészen fölindult.

Első dolga volt a kilőtt fegyvert újra megtölteni s most a töltött fegyverrel kezében tudta, hogy a fegyvertelen négereket könnyen távol fogja tarthatni.

Első kísérletüket — mint láttuk — csak pusztá fenyegetéssel is meggyőztette.

Egy darabig hallgatózott a négerek távozása után, a mig csak hangjokat hallhatta, aztán óvatosan visszacsuszott a csónakba.

—Hová akar ön menni? —suttogá Szally, kezeit ijedten összekulcsolva.

— Csak csöndesen, szivecském, — felelt Jack szintén suttogó hangon. — Először meg kell tudnom, mit terveznek ezek a ficzkók odakünn, csak maradj békében — ne félj — visszajövök nem sokára.

Fegyverét magával vivén, lassan huzta előre lélekvesztőjét az ágaknál fogva, míg eltűnt a bokrok közt a reszketve utána néző lány szemei elől

Néhány percz, . . . egy negyedóra eltelhetett már és még sem jött. . . .

Talán elmenekült s őt egyedül hagyta itt, szomorú sorsára bizva?

A lány e gondolatra még jobban összeborzadt.

A sűrű nád s a bokrok közt olyan titokzatosan suttogott a szellő, a bagoly oly rémesen huhogott benn az erdőben.

Félóra telt már el ily kínos várakozásban.

Egyszerre úgy tetszett neki, mintha neszt hallana.

Szive hevesen kezdett dobogni — Jack visszatért.

A nád és ágak közül nesztelenül siklott elő a hosszú, keskeny lélekvesztő s a következő perczben Jack puskájával kezében a part-ra ugrott.

Nem szólt egy szót sem, — kiszédett mindent, ami még a csónakban volt. Azután megfogta a csónak orrát s lassan — hol az egyik, hol a másik oldalon emelgetve — föl-huzta a partra.

Nagy erőmegfeszítésébe került a dolog, mert Szally nem igen lehetett segítségére

A partra huzott csónakot egy bokor mögé rejtette, azután a nyomokat simította el, amennyire lehetett.

Ebben már Szally is segítségére volt. Míelőnn minden nyomot elsimitottak, akkor megfogta a lányka kezét, fölsegítette a partra s kézen fogva vezette az erdőbe befelé.

Még mindig nem beszélt — utjában mindenütt a tisztásabb helyeket kereste ki, hogy a lányka arczába ütődő ágakat kikerülje.

A part messze mögöttük maradt

Szally minden kérdezősködés és minden panasz nélkül követte őt tüskön-bokron keresztül.

Jack egy szerre megállt, ledobta a pokróczót a földre, puskáját egy közel álló fához támasztotta és barátságos hangon mondá:

— Most, gyermekem, egy időre megmenekültünk üldözőid elől; hogy mi sors vár ránk, azt a jó isten tudja. — Van-e még erőd néhány óráig e fárasztó uton követni?

— Igen, — mondá a lányka halk hangon

— bárhová vezessen is ön ; nem kérdem mit és hogyan akar tenni.

— No már azt nem fogadom el kedvesem — mondá Jack nevetve — neked okvetlenül kell tudnod, mit szándékozom tenni. A négerrek azért, hogy csónakunktól elriasztottam őket, azt fogják gondolni, hogy a vizen akarunk menekülni. Azt is tudják, milyen vadonak ezen erdők s nem hiszik, hogy idegen ember azokban el ne tévedjen. De az erdő az én tulajdonképeni hazám, nálam jobb vezetőt nem találhattál volna.

— De üldözőink a legközelebbi ültetvényre eveznek s a lakosokat nyomunkra vezetik.

— Ha ezt akarnák az éjjel tenni, akkor most már megint utban volnánk csónakunkon. — mondá Jack — és sokkal jobb dolgunk volna. De amint láttam, csónakjukat megerősítették a bokrok között s ott bevárván a reggelt, egyszersmind menekülésünket meg akarják akadályozni. Reggelig azonban már üthetik nyomunkat. Midőn a kikötésre alkalmas helyet kerestem, egy kissé alább, tőlünk alig félórányira, gyenge fényt vettem észre. Ott bizonyára valamely favágó kunyhója van, ki azért telepedett itt le, hogy az erre járó gőzhajókat fával elláthassa. Ezen embereknek mindig szokott csónakjuk lenni. Ha azt a kunyhót megtaláljuk nap fölkelte előtt, akkor ezek leshet-

nek bennünket kényük-kedvük szerint, mi elmenekszünk s elviszlek oda, hol boldogabb napokat fogsz élni, Szally.

— Boldog napokat? — sohajtott a lányka — tarthatok-e én boldogságra számot?

— Igen, Szally, — mondá lágy hangon Jack, miközben a lány kezét megfogta — ha szerencsésen megmenekszünk minden veszélyből, mely még most bennünket fenyeget, akkor boldog jövőre számithatsz. Ezt Jack igéri neked! De most vigan föl, gyermekem Menjünk, ne töltsük az időt fecsegéssel. Nagy utat kell még megteennünk s félek, hogy ez sok is lesz neked.

— Oh, ne aggódjék miattam, — mondá a lányka s hangja e pillanatban oly vig, oly gondtalan volt. — Majd meglátja, milyen kitartó tudok lenni s e pillanatban úgy érzem, mintha minden bánat eltűnt volna szivemből. Isterem, sohasem tapasztaltam életemben, milyen érzés az, ha az emberről valaki gondskodik. Ön az első, ki bárátságosan közeledett felém, kinek ajkáról nem hallok durva szavakat s most már ha kinzóm kezeibe kerülnék is, ha egész életemen keresztül kellene is e perczekért bünhödnöm, — békével tűrnék — mert boldog voltam!

— Szegény gyermek, — mondá Jack a lány kezét melegen megszorítva. — De remél-

jünk, a jövő boldogan mosolyg felénk. Menjünk — légy mindig nyomomban — szedd össze erődöt még egy-két órára s akkor — azt hiszem — a legroszabb részt már kiállottuk.

Fölvette a földről a takarót, vállára vetette puskáját s gyorsan haladt a sötét erdőben előre.

Eközben óvatosan mindig a tisztásabb helyeket kereste s közbe közbe megállt, hogy a sűrű ágak között az égre tekintsen s a szerint tájékozza magát.

A lánykát gondosan átsegítette minden fatörzsön, árkon, mocsáron s habár fáradtságos volt az ut, mégis elég gyorsan haladtak előre.

Igy mehettek körülbelül két óráig, midőn egyszerre egy tisztás helyre értek, hol egy levágott fa emberi lak közellétét árulta el.

Jack gyorsan lehajolt s kezeivel a földet megtapogatva, felkiáltott:

— Ut! . Ut!

— Hogyan, erre már ut vezet? — kérdé csodálkozva a lányka.

— Igen, még pedig kocsiút, melyen az emberek az összevágott fát a kikötőhöz szállították. Így tehát a part már nem lehet messze. Nem hallod a hajó zakatolását, mely a Mississippin lefelé halad? Ha most tudnók bizonyo-

san, mely irányban fekszik a ház, rövid idő alatt odaérhetnénk.

— Kutyaugatást hallottam, — kiáltott föl egyszerre Szally a fiatal hajós karját megragadva s arra felé mutatva, honnan a hangot hallotta.

— Onnan hallatszik a csöngettyű is. — kiáltott Jack ujjongva. — A hajó kiköt hogy fát vegyen föl — öt percz múlva tudjuk hányadán vagyunk.

— De a hajó lefelé megy! — mondá a lány lehangoltan.

— Tesz az valamit? — nevetett Jack. — Szeretek az erdőben lakni, és sohasem voltam boldogabb, mint midőn a lombokat fölöttem hallottam susogni. De ez a nagy út elvette a kedvemet az erdőtől s a mély nyomok, melyeket a puha talajban hagyunk, könnyen elárulhatna bennünket. Azért jobb — ha bármely irányba megyünk is — de elhagyjuk e helyet.

A harang ismét megszólalt, egészen tisztán áthallatszott hozzájuk éles hangja és Jack tudta, hogy a hajón e jelet éjjel csak akkor adják, hogy utasok szállnak ki, vagy pedig a hajó fát vesz föl.

Az első eset nem igen volt valószínű, mert a sűrű erdőben nem volt sehol ültetvény, ha pedig fáért kötött ki, akkor elég idejük maradt jókor odaérkezhetni.

Mindenekelőtt tudniok kellett a helyes

irányt, melyben a gőzhajó kikötött s azt, hogy jó helyre vezet-e ezen ut, melyen állottak.

De efölött sem voltak sokáig kétségben.

A harang harmadszor is megszólalt s utána mindjárt hallatszott a kibocsátott gőz sisetegése.

— Hurrah, tisztában vagyunk már — ujjongott Jack — most csak előre kedvesem — még egy rövid ut s célunknál leszünk.

Gyorsan, jó kedvvel haladtak előre s csakhamar megpillantottak egy nagy tisztást, hol tanyát véltek találhatni.

Jack egyszerre ijedten állott meg.

A csillagokat az uton maga előtt vízföldről látta visszacsillámlani.

Egy széles mocsár előtt állottak, mely köztük és a folyó partja között terült el.

— Az ördögbe, — dörmögé — ez ugyan kellemes meglepetés! Már majdnem a célnál vagyunk s most rekesztene itt bennünket ez az átkozott mocsár.

— Az ilyen helyek hemzsegnek az alligátoroktól — tört ki megrémülve a lányka, és Jack, ki szintén erre gondolt, határozatlanul állott a lány mellett.

— Igen, tudom, Szally — mondák edvetlenül — ma pedig volt már egyszer velük dolgunk —

A gőz ismét siseteregni kezdett s most ugy

tetszett a szökevényeknek, mintha a hajó alig volna tőlük 5—600 lépésnyire.

— Hátha megkisérelnök a mocsárt megkerülni? — kérde a lányka félénken.

— Azt nem tehetjük, egész éjjel járhatnánk s még sem érnénk célzt s azonfölül még a nyakunkat törhetnök az átkozott sok cyprusfa gyökérben. Ha már itt vagyunk, Szally, keresztül is kell mennünk; amint ma reggel láttam, ezek az alligátorok roppant gyáva férgek. Csak bátran kedvesem, fogd a puskámat — vigyázz, hogy a sárkányát föl ne huzd — s most jöjj, átviszlek.

— A mocsáron keresztül?

— Ne félj semmit — a viz ilyen helyeken nem szokott mély lenni — hiszen mindenféle fák állanak s e pocséták által csak nem riasztatjuk vissza magunkat. Félsz nagyon?

— Önt féltém — mondá a lányka halk hangon s vonakodva nyult a puszka után — én inkább az alligátorok áldozata leszek, minthogy üldözőim kezébe kerüljek.

— Egyik sem valami kellemes dolog — mondá Jack nevetve — de reménylem, hogy mindkettő elől szerencsésen megmenekülünk, csak előre!

Karjaira vette a karcsu lánykát s elszántan ment neki a széles mocsárnak.

Bátran haladhatott előre, mert a viz a legmélyebb helyeken a térdeig ért.

Jobbra-balra hallott néha locschanást s itt-ott vett észre egyes sötét pontokat, hol aligátort sejtett, de a gyáva ficzkók nem mertek közeledni és Jack körülbelül egy negyedóra múlva ismét szárazföldet érzett lábai alatt.

Előttük volt a gőzhajó is. A lombokon keresztül látták a tüzet, melyet a hajósok a parton gyújtottak s midőn még egy kis darabig előre siettek, a tűz fényénél meglátták a kis favágó házat is, mely a tisztás hátterében állott.

A hajó a parton állott s a legénység nagy csomókban hordta be a fát a partról.

— Fel fognak-e bennünket a hajóra venni? — kérdé aggódva a lányka, kit a sok féher ember látására újra megszállt a félelem.

— Nem kérdezzük őket, — mondá Jack. — Hordd magasan, gyermekem, a fejedet s ne mutass félelmet. Egyenesen bemegyünk a hajóra — senki sem fog kérdezni bennünket, mert nincs most arra idejük. Ha utban leszünk, akkor majd elintézem a dolgot.

Megfogta Szally kezét s belevegyültek a sürgő-forgó tömegbe.

Egy-két ember ugyan csodálkozva nézett a női alakra, de azt gondolták, hogy az utasok közül való, vagy hogy a favágó családjához tartozik — s nem sokat törődtek vele.

A legénység között föltünés nélkül be-
mentek a hajóra s ott minden habozás nél-
kül lementek a terembe az alvók és kártyá-
zók közé.

Jack csakhamar talált egy üres ágyat,
odateritette takaróját, azután lefujta puskája
serpenyőjéről a lőport s azt az ágy mellé ál-
litotta.

Odakünn ezalatt csöngettek, a berako-
dással készen voltak; a gőz sistergése meg-
szűnt s a hajó zakatolva indult el a
parttól.

Jack elkészítette védencze számára a
fekhelyet, betakarta a szegény lányka fáradt
testét a gyapju takaróba s azzal néhány báto-
ritó szót mondva neki, a géphez ment, hogy
vizes ruháit megszáritsa.

VIII. FEJEZET.

S z a l o m o.

Most már semmi esetre sem voltak oly
nagy veszélynek kitéve, mint eddig. Szally
olyan fehér volt, hogy nem kelthetett gyanút
senkiben az iránt, hogy néger vér foly erei-
ben, ha csak személyesen nem ismerte valaki.

A quadroonoknál rendszeren csak a kéz-
ujjak körmein látható egy halvány barna jel,
mely származásukat elárulhatja.

De Szallynál ez is oly jelentéktelen

volt, hogy csakis a figyelmes vizsgálónak tűnhetett föl.

Szally tudta ezt s azért vigyázott is.

De Jack az utolsó éj borzasztó fáradalma daczára nem tudott aludni.

Most, midőn nyugodtabban gondolkodhatott az elmúlt nap és éj eseményei fölött, belátta, mennyi veszély fenyegeti még.

Itt a rabszolga államok között minden pillanatban azon veszélynek volt kitéve, hogy valaki a lányt fölismerheti. Ekkor vagy le kellett volna mondania a lányról, vagy pedig annak származásáról számot adnia, — az elsőt nem akarta, a másodikat pedig nem tudta tenni.

Reggelre üldözőiknek fel kellett fedezniök szerencsés megmenekülésüket s bizonyára jelentést tettek a felügyelő meggyilkoltatásáról is.

Habár ez utóbbi fölött épen nem érzett is lelki furdalást, de tudta jól, hogy a szökésből nagy lármát ütnek s a lapok igyekezni fognak a lány személyleírását minél gyorsabban közölni.

Sohasem volt az elkeseredés a déli államokban olyan nagy az északi államok ellen, mint épen most s a felügyelők sohasem őrizték a rabszolgákat annyira, mint az utolsó években.

Borzasztó szigorral büntettek minden négert, aki csak a legkisebb összeköttetésben ál-

lott is az északi államok „rabszolga felszabadító“ társulataival.

Jack mindezt már akkor hallotta odahaza, midőn Poleridge hajóján utra kelt dél felé s most egyszerre eszébe jutott.

Nem szándékozott a Missisippin tovább lefelé menni, mint amennyire épen szükséges volt, hogy üldözőit tévutra vezesse s reggel felé épen jó alkalomnak kínálkozott egy közel eső kikötő helyen kiszállani.

Mindenesetre nagy városban akart kiszállani, hol a figyelem nem irányul annyira reájuk s midőn hallotta a hajósoktól, hogy reggel Natchez-ban, a Missisippi állam legjelentékenyebb városában kötnek ki, akkor elhatározta, hogy Szallyval ott elhagyja a hajót.

A rabszolga-lány szökésének hire ide még nem juthatott el s ott mindennap négy-öt hajót is találhatott, mely észak felé indult.

Fölkeltette tehát Szallyt s midőn a hajó kikötött, minden akadály nélkül kiszállottak, hol Jack azonnal egy német vendéglőt keresett azon reményben, hogy ott legkevésbé fog ismerősre akadni.

Külön szobácskát fogadott s itt kényelemben helyezkedve, türelmetlenül várták az északi államokba menő gőzhajó indulását.

De eltelt az egész nap, eltelt az éjjel is, anélkül, hogy hajó indult volna.

Képzeltetni a szökevények izgatottságát és a kiállott félelmet.

Az idő gyorsan múlt s minden pillanatban attól tarthattak, hogy a lány szökésének híre ide is eljut s felismertetvén, mindketten üldözőik kezébe szolgáltatnak. . . .

Végre, napkeltekor közeledett délről Natchez felé azon nagy gőzhajók egyike, melyek különösen New Orleans és Saint-Louis között járnak.

Jack tudta, hogy ha Natchezbe már érkezett tudósítás szökésükről, akkor a beszálló hidnál rendőrök fognak állani, kik minden be- és kiszálló utast szemügyre vesznek, s e gondolat nyomasztólag hatott lelkére.

A bizonytalanság miatt egészen elvesztette erélyét s midőn Szallyért bement a szobába, a lányka reszketve nézett rá, mert halotthalvány arcza a legrosszabbat sejtette vele.

— Fel vagyuak fedezve? — kérdé rémülten s arczát kezeibe rejté. — Oh, ne titkolja előttem; ugy-e üldözőink nyomunkban vannak?

— Hogyan megijesztettél, Szally—mondá Jack s maga is érezte, hogyan reszketnek térdei — minek beszélsz olyan hangosan? a falak itt vékonyak s egy áruló szó elég arra, hogy vesztünket okozza. Még semmi sem történt. De vigyázzunk, ne áruljuk el, hogy félünk

s remélem, hogy minden jól fog menni. Emelt fővel menjünk tehát kedves Szally; megmutattad a napokban, hogy szilárd határozott jellem van; ne essél tehát kétségbe; csak egy pár nap s biztonságban leszünk.

— Menjünk tehát — mondá a lány összeszedve magát — igaza van, meglátja, hogy erős tudok lenni

Jack dobogó szívvvel nézett a lányka könyben uszó motolygó szemeibe s úgy érezte, mintha szívébe e pillantásra minden bátorság visszatért volna.

Elfeledte a veszélyt, melyben maga forgott s csak a kedves gyermekre gondolt, ki sorsát egész bizalommal az ő kezébe tette le.

Visszatérni érezte erejét, hogy a megkezdettet bevégezze.

Bátran majdnem daczosan haladt a lányka mellett s csak néha vetett egy-egy kém-lő pillantást jobbra-balra, vajjon nem fedez-e föl a tömkelegben ismerős vagy gyanus arcot. . .

De mind idegen volt az, akivel találkoztak. A sok ember között alig tudtak a hajóra bejutni.

Különben Jack mindent elkövetett, hogy a lányról minden gyanut keltőt eltávolítson. Egyszerű karton ruháját csinos testhez illő ruhával cserélte föl s kezeire keztyüt huzatott s igit eltakarta körmei áruló jeleit.

A hajón eleinte szorongó érzés szállta meg őket, de miután semmi gyanusat nem vettek észre, megnyugodtak.

Jack a hajó orránál állott, gondolataiba elmélyedve, midőn egyszerre számos bárkát és hajót látott szemközt a Missisippin lefelé uszni.

A legelsőn, mely közvetlen a gőzhajó közelében haladt, a kormányos oly ismerősnek tetszett neki, mintha Poleridge volna.

Amint efölött tépelődött, egy kis kutya szaladt föl a fördélzetre s a zakatoló gőzhajót szörnyen megugatta.

— Tekkel! — kiáltott föl Jack önkénytelenül s a következő pillanatban fölismerte a fördélzeten pajtásait és a „kapitányt“.

Ujjongva integetett feléjük s mindenképen észre akarta magát vétetni.

— Jack! — vigyen el az ördög, ha nem az! — kiáltott föl Bill, őt felismerve.

— Jack! kiáltott az „öreg“ örömmel és sapkájával integetett. — Rendben van minden?

— Minden! — felelé Jack.

— Éljen! — Hurrah! — ujjongott az „öreg“, miközben nyilsebességgel surrantak le a gőzhajó mellett.

Jack örült, hogy találkozhatott Poleridge hajójával egyrészt azért, hogy még egyszer isten hozzád-ot mondhatott pajtásainak, más-

részt pedig, hogy most már biztosan tudhatta, miszerint a hajót nem üldözték tovább, vagy ha üldözték is, nem fedezték föl, s így nem vonhatták felelősségre azért, hogy egy rabszolgalánynak — habár rövid időre is — menedéket nyújtott.

Gyorsan lesietett a terembe, hogy a lánynyal az örvendetes, hirt közölje.

A hajó ezalatt egy ültetvénynél kötött ki, hogy utast vegyen föl, vagy tegyen ki; de Jack itt nem mutatta magát, nehogy ismerőssel találkozzék.

Nem sokáig időztek a parton s a hajó azon oldal felé tartott, melyen azon sziget volt, honnan az éjjel menekültek.

E helyet ugyanazon éjjel csak a felgyújtott tüzek világánál látta, mégis fölismerte azt s szive hevesen dobogott, midőn az ismeretes helyet újra s oly közlelről látta.

Szerette volna Szallyt is kihivni, hogy e mindkettőjükre nézve oly gazdag emlékü helyet még egyszer megmutassa neki, de annyi utas volt a födélzeten, hogy nem merte Szallyt közzéjük vezetni, nehogy valaki felismerje.

A hajó gyorsan suhant el a sziget mellett és Jack tisztán kivehette azon helyet, hol Szallyt karjaira véve, átgázolt vele a mocsáron.

Nem keresték-e őket ott most talán lábnyomaik után üldözőik? . . .

E gondolatnál kárörvendve nevetett.

Odaértek azon helyre, a honnan a lélek vesztőben a szökést kezdték. Ott volt a nádas, melyen oly nehezen tudtak keresztül vergődni, ott volt a magas part, a zátony, hol kikötöttek, — ott volt a vízbe hajló nagy fa, mely alatt üldözőik reájuk vártak — —

— Itt volt, massa — suttogá mögötte egy hang s midőn ijedten megfordult, egy öreg négert látott maga előtt, ki csak szemeivel intett neki, hogy kövesse.

Jack úgy érezte, mintha vére jéggé fagyott volna s minden tagját megbénultnak érezte a rémülettől.

Az öreg néger óvatosan haladt előtte s a hajó azon részébe vezette, ahonnan az égető napsugarak az utazókat elűzték.

Senki sem volt ott.

A néger egyszerre megfordult.

— Massa, Poleridge hajójáról való, ugy-e? — szólítá meg őt. — Tudok mindent. Én is azon csónakban voltam, melyben Hoof urnak oly csinosan keresztül lőtte a fejét, hogy alig rugott utána még egyet-kettőt és vége volt. Gonoszabb f e h é r nem élt, mint ő s a szegény f e k e t é k ö r ü l n e k, hogy az ördög elvitte — Szalomo nem fogja massát elárulni.

— De honnan kerülsz te ide? — kérdé Jack, kinek az ijedtség torkát összeszorította.

— Inkább én kérdezhetném, honnan jön

a massa ide? — mondá nevetve a néger. — Roppant ügyesen kellett a massának eljárnai, hogy már erre fölfelé halad, mintha New-Orleansból jönne. Én a két négerhajtóval és Scipioval vagyok itt, kik ott elől a napon alusznak — uram szintén a hajón van.

— Urad is itt van?

Szalomo vigyorogva intett.

— Nagyon örülne, ha tudná — itt óvatosan körülnézett — mily közel van hozzá Szally.

— Láttad Szallyt? — kérde Jack rémülten.

— Szalomo nem oly ostoba — mondá szemivel jelentőségteljesen pislogatva — ha finom ruhája és keztyüi vannak is, azért megismertem. Szegény leánynyal úgy bántak, hogy a kő is megsajnálhatta volna; Hoof ur és a kisasszonyok annyira kinozták! Szalomo inkább meghal, minthogy elárulja.

— De ha valamelyik „négerhajtó“ meglátná a leányt —

— Pszt, — nem kell félni — mondá a néger nevetve — Szalomo gondoskodik róla. Szally áldott teremtés — megérdemli — mindig ápolta a szegény beteg négert.

— De Szallyt mégis figyelmeztetnem kell.

— Nem szükség. — Szalomo látta és intett neki. Erre Szally lement a hajószobá-

ba és a fal felé fordulva úgy tesz, mintha aludnék.

— Hátha urad átkulatiatná a hajót?

— Bo!ondság — nevetett Szalomo — nem is sejtí, hogy massa Szallyval itt járhatna. Midőn tegnapelőtt a lélekvesztőt nem találták — Szalomo nem szólt semmit, midőn a nyomokat látta, amerre a lélekvesztő a partra lett huzva — hazaeveztünk az ültetvényre, hirnököt küldtünk urunkhoz s a holttestet kítettük a partra. Mig a csendőrök a vérebekkel massát és Szallyt a szigeten keresték, mi másik csónakon lefelé mentünk a Missisippin s minden ültetvénynek hirt vittünk a szökésről. Urunk is lejött a legelső hajóval, de mivel nincs most felügyelő otthon, sietnie kell haza — a napokban azonban újra le fog utazni.

— Közületek nem ismer engem kívülled egyik sem?

— Nem, egyik fehér olyan, mint a másik, de menjen massa a sarokba. huzza kalapját szemére — egy fél óra alatt az ültetvénynél leszünk.

— Isten veled Szalomo — mondá Jack kezét nyujtva feléje — derék becsületes ficzkó vagy!

A néger óvatosan körülnézett, mielőtt az odanyujtott kezét elfogadta volna, azután megszorította Jack kezét s hirtelen visszavonva mondá:

— Köszönöm, massa, hogy a szegény négernek kezet nyújtott — de ha valaki látta volna, — óh istenem, milyen lármát ütnének emiatt — üdvözlöm Szallyt — Szalomónak nem szabad hozzá mennie — mondja meg neki, hogy a fekete emberek imádkoznak érte — ugy-e jól fog vele bánni, massa?

— Mintha testvérem volna, Szalomo, — mondá a fiatal hajós lelkesülten.

— Isten áldja meg, massa — isten áldja meg, — suttogá a néger s még egyszer megszorítá a hajós kezét; — de most már sietek. Anélkül, hogy egy szót szőtt volna, megfordult s a földélzetre akart menni.

— Hej, Szalomo, hol bujkálsz te odalenn? — kiáltott le e pillanatban valaki a földélzetről.

Magas erőteljes alak volt, előkelően öltözve. Fején nagy karimájú szalmakalap s kezében nád bot volt.

— Itt vagyok massa, — kiáltott Szalomo vissza, — épen most akartam fölmenni — azt néztem, hogy nem látok-e gyanusat ideleln.

— Az már más, — mondá az ültetvényes a négartól a folyam felé fordulva, — Ben, Scipió, ide jöjjetek — a legközelebbi ültetvényen ki akartok szállani — legyetek ké-

szen csónakotokkal — tudtok-e a víznek szemközt csónakotokkal a partra szállítani?

— Bajosan, massa — mondá Scipio kalapját tiszteletteljesen leemelve — itt igen sebes a víz.

— Lehet, massa — vágott közbe Szalomo, kinek érdekében volt, hogy urát a négerekkel együtt minél előbb kiszállásra birja — csak két hely veszélyes.

— Jól van, legyetek tehát készen.

Jack ezalatt borzasztó gyötrelmeket állott ki. A fölött aggódott, hogy Szallyt fölismerhetné-e a négerek valamelyike. De később eszébe jutott, hogy Szally Szalomot látta s így tudván, hogy veszélyben forog, vigyázni fog magára.

Amint a fődélzet körülátjának támaszkodva lebámult a tájtéző habokra, hallotta a mögötte járkáló négerek lépteit, érezte amint azok mellette elhaladva ruhájához dörzsölődtek, s szive mindannyiszor összeszorult.

Minden pillanatban attól félt, hogy most és most fogják megragadni. . . .

Egyszerre éles füttyentés zavarta föl gondolataiból; a kerekek zakatolása megszűnt, a kerék által fölvert habok lesimultak s a hajó lassan haladt magától a vizen fölfelé.

— Jőjj, segíts Scipio — mondá Szalomo a hajóhoz kötött csónak kötelét föloldozva — ugorj bele és segítsd beszállani urunkat.

A négerék a csónakot a hajó kiszálló részéhez vontatták s míg a két négerhajtó urokat a csónakba segíté, azalatt a másik két néger az evezőket huzta a szijakba.

Az ültetvényes elhelyezkedett párnás ülésén — Szalomo eloldozta a másik kötelet is — az egyik „négerhajtó“ intett s az evezők elkezdtek működni.

A gőz fűtyölt, a kerekek ismét zakatoltak s gyorsan szelte a hajó a habokat.

A csónak a part felé tartott.

Szalomo, ki a kormánynál ült, futó pillantást vetett a hajó födélzetére, de a fiatal hajós eltűnt a hajó korlátja mellől.

IX. FEJEZET

Megmentve.

Szally ezalatt halálfélelem közt töltött egy órát s az elmúlt napok aggodalmait és kínjait ezen egy óra alatt még egyszer végig szenvedte.

Szive telve volt édes reményekkel, a szabad élet oly csábitón mosolygott feléje — félig ébren, félig álmodozva ült a hálóterem egyik félreeső helyén; nem gondolva többé veszélyre, környezetéről egészen megfeledkezett s csak is azon édes érzésnek engedte át magát, hogy a hajó zakatolva haladt észak felé — tovább és tovább . . . a szabad ság hazája felé.

Egyszerre valaki megállt mögötte — föl-

nézett, azt hívén, hogy Jack jött le hozzá — de abban a pillanatban megállott szive verése — — Jack helyett Szalomot, urának rabzolgáját látta maga előtt.

Rémületében szemét sem tudta levenni róla; látta, hogy az öreg néger először óvatosan körülnézett, aztán barátságosan intett s a nyugágy felé mutatott; még egyszer körülnézett, mintha várna valakit maga után, azután ismét eltűnt.

Szally csak akkor tért magához, midőn a néger alakját az ajtónál eltűnni látta.

Tudta, hogy Szalomo egyedül nem lehet a hajón — azon bizonytalan gondolatok közt, hogy Szalomo talán nem árulja el — lassan ágyához közeledett, lefeküdt ágyára arczzal a fal felé fordult s beburkolódzott.

Midőn Szalomo később újra körülnézett a hálóteremben, legnagyobb meglepődésére már az ágyon fekvő találta. Fölsietett tehát, hogy Jackot felkeresse.

Mozdulatlanul feküdt Szally ágyában s lelkében borzasztó kinok dultak. Hallotta ura hangját — eszébe jutott, hogy Jack nem sejti, minő veszélynek van odafönn kitéve és nem mehetett őt figyelmeztetni.

Hallotta a „négerhajtók“ hangját . . . egyszerre megállott a hajó . . .

Talán fölfedezték? . . . Talán az ültetvény előtt vannak s üldözőinek durva kezei most

fogják megagadni, midőn a boldogság és szabadság küszöbén állott? . .

Minden csöndes volt — a hajó újra elindult — a gép zakatolt — a gőz sistergett, a nehéz kerekek zuhogva csapkodtak a vízbe. — Alig birt lélegzeni — imádkozni akart — de nem tudott. Gondolatai összezavarodtak s lefolyt élete összes rémképei végig vonultak lelkében. . . .

Egyszerre valaki megérintette vállát — a szökevény rabszolga-lányt illette ez? — meg-rázkódott.

— Szally — suttogá Jack barátságos hangon, füléhez hajolva — légy nyugodt, kedvesem — fölkelhetsz, a veszély — a legutolsó, mely bennünket fenyegetett, — elmúlt. Meg vagyunk mentve.

A lány nem mozdult. — A kiállott aggodalom és gyötrelém után igen hirtelen érte az öröm és meglepetés.

Visszafojtott érzelmei végre megeredt könyeiben találtak utat.

Jack visszavonta kezét s leült az ágy mellé. Tudta, hogy az előtörő könyek az agyonzaklatott szívnek enyhülést szereznek. . .

De a lányka szívét a sok szenvedés meg-edzette s csakhamar legyőzte pillanatnyi elézékenyülését. Leszállt az ágyról, rendbe szedte ruháját és Jackkal együtt fölment a földéltre. . .

A hajó mindinkább közeledett azon ültetvényhez, honnan Szally megszökött.

Már láthatták a kis négerházakat a fák között fehérteni

Szally szótlanul, gondolataiba mélyedve állott Jack oldala mellett.

— Ott fekszik a néger falu — szólalt meg egyszerre s összeborzadott, — ott van az a ház, mely poklom volt, nem nézhetek oda — tört ki s elfordult, — úgy tetszik, mintha a korbácsot hallanám még mindig magam fölött suhogni.

— Boszut álltam érted, gyermekem, — mondá Jack komoran. — A hóhér, ki agyonkinozott, szétzuzott agygyal fekszik a föld alatt. Nem fog többé korbácsot suhogtatni senki fölött s nem kinozza a szerencsétlen négereket.

— Én miattam ontott ön embervért, — mondá Szally könyes szemekkel tekintve föl a fiatal hajósra, — én miattam koczkáztatta életét, miattam a szegény, megvetett rabszolgalány miatt.

— Szally! — mondá Jack szemrehányó hangon. — Különben tudod bizonyosan, hogy csak is mi a t t a d tettem ezt? — folytatá, tréfára fordítván a dolgot.

A lányka mélyen elpirult.

— Légy most már nyugodt, kedves Szally — folytatá Jack, midőn a lány nem felelt, —

üzd ki agyadból a szomorú gondolatokat, mert e helyen túl már megmenekültünk minden veszélytől. Az utasoknak e hajón sejtene sem szabad, hogy mi nem vagyunk boldogok. Légy vig, megelégedett s gondolj mindig arra, hogy a szabad északi államok alig néhány napi járásra vannak tőlünk. Már nem messze van tőlünk egy szép, szabad ország, — az én hazám s reményem nemsokára a tied is. El fogod-e a szenvedett fájdalmaikat felejtenei? . . .

Szally fölemelte rá szemeit. Oly pillantás volt ez, mely Jack szivét megremegteté.

— Csak egy órát engedjen még, aztán minden el lesz feledve — suttogá a lány s mielőtt Jack szólhatott volna, lesietett a födélzetről.

Jack azonban ujjongni tudott volna örömeiben s alig tudta megállani, hogy a legelső utasnak, ki elébe kerül, nyakába ne essék. Az ugyan nagyot nézeit volna, hogy honnan jut ehhez a nagy szerencséhez.

Körülbelül egy óra múlva Szally vidám mosolylyal arczán, közeledett feléje. Minden bánat, minden gond eltűnt szép arczáról s az utolsó könyvek nyomai is le voltak törölve szemeiről.

Az utazási idő ezentúl gyorsan múlt el. Nappal kedélyesen elcsevegtek. Jack elmondta a lánynak, minő élet van északon. Elmondta,

hogyan művelik ott a földeket, hogy ott nem a szegény négerek verejtéke termékenyíti a földet; beszélt neki a boldog családi életről, apjáról, anyjáról, testvéreiről, — a szép, szabad ország gyönyörű réteiről és erdőkoszoruzta hegyeiről.

Éjjel Jack a lányka ágya közelében foglalt helyet s az öreg Szalomonak tett ígérete szerint gondoskodott róla, mintha testvére volna.

Öt nap telt már így el. Eleinte Jackot mindig szorongó érzés szállta meg, valahányszor valamely nagyobb városnál kötöttek ki, vagy ha a parttól csónak közeledett feléjük, — de lassankint ezt is megszokta.

Mindig közelebb értek az északi államokhoz; mögöttük terült el Arkanzasz és Mississippi, balra Missouri, jobbra pedig Kentucky állam erdős hegyei húzódtak.

Midőn az ötödik napon a nap lenyugodott, Jack Szally kezét megragadva, felvezette a huricanera, *) honnan az egész vidéket beláthatták.

Jack oly izgatott volt, minőnek Szally öt még nem látta s csodálkozva tekintett reá.

A jobb parton elterülő hegyek felé mutatva, reszkető, megindult hangon mondá :

*) A Missisippin járó nagy hajókon a földé-
zet fölött levő tetőzet, hol egyedül csak a hajó-
vezető kis őrszobája van.

— Nézz arra, kedvesem. Látod ott a szép széles folyót, mely keletről lefelé hömpölyögve a Missisippibe szakad?

— Látom, — felelé a lányka vontatva s nem tudta megmagyarázni Jack felindulását. . .

— E folyam torkolatánál fekszik Ohio állam, — mondá Jack, — s tovább az a kis ország, melyet egy óra múlva elérünk, Illinois, az első szabad állam s a jövőben hazánk. Oda át fogunk kikötni s az Ohión járó kis hajók egyike még ma este el fog bennünket szállítani szülőim karjai közé — apámhoz, anyámhoz!

— Apa, anya, — suttogá a lány szomoruan, — mily édesen hangzanak e szavak — én nem mondhattam soha — atyám, anyám!

— Meg fogod tanulni, kedvesem! — mondá Jack s szíve az érzelmek árja alatt megremegett. — Az én szülő hazám legyen ezentúl a tied is, ahol szabad leszel, ahol nem fognak a rabszolgakereskedők keresni s ha megtalálnának is, nem ragadhatnak el tőlem. Most, midőn szabad vagy s szülőföldem határán állunk, kérdem tőled lányka, akarsz-e az enyém — akarsz-e feleségem, az én drága, kedves feleségem lenni; aki meg fogja velem osztani örömemet és bánatomat?

Szally elhalványult s szép nefelejtskék

szemeit félénken és csodálkozva emelve a hájósra, mondá:

— A rabszolga-lányt akarja ön magához fölemelni?

— Oh, ne mondd ki e szót többé! — mondá Jack könnyörgő hangon s megragadta a lány kezét. — Ha megszabadítottalak hóhéraid körmei közül, szabadságodat is biztosítani akarom, ha mindjárt Canadába kellene is mennem. Mikor először megláttalak, megszerettelek s szeretlek most is lelkemből. Szülöm áldása fölött nem kételkedem, — ismernek ők engem jól s választásomat csak helyeselni fogják. Szólj tehát, kedves Szally, akarsz-e az én kis feleségem lenni?

Karját a lány karcsu dereka köré fonta s érezte, hogy az érintésére egész testében reszketett.

Szally nem szólt. Szép szemeit az égre emelve, fejét Jack vállára hajtá, ki szótlanul szoritá a szeretett lányt dobogó szívére. . . .

Minek szóljon ott az ajk, ahol a szív érez!

X FEJEZET.

B e f e j e z é s .

Három év mult el a fenn leirt események óta s az ültetvényesek Louisianában a gyapottermés betakarításával voltak elfoglalva.

A négerék künn dolgoztak az árnytalan földeken a déli nap égető sugarainak kitéve. Könnyű káka-kosaraikba szedték a gyapjút, hogy estelig a kiszabott sulyú gyapotot összegyűjtsék, mert ha a mérlegelésnél csak csekélylyel is kevesebbet tudnak este a kiszabottnál felmutatni, akkor a büntetést el nem kerülhetik.

Az ültetvényes háza körül mély csönd uralkodott. Az uraság siestát tartott s nem lett volna tanácsos valamelyik négernek a ház közelében csak egy hanggal is megzavarni a csöndet.

Az ablakok sűrűen el voltak függönyözve s csak a verandára nyiló ajtó fél szárnya volt nyitva, hogy a Missisippi felől legedező szélőnek szabad utat engedjen a szobákba.

A Missisippin, mely lassu mormolással haladt széles medrében, csónak-jött keresztül orrával élesen kettémeiszve a tajtékozva lefelé rohanó hullámokat s az evezőknél ülő két férfi a rekkenő hőség daczára ugyancsak hozzá látott az evezéshez.

A kormánynál egy korosabb férfi ült, ki a csónakot mindaddig a legerősebb áramban tartotta, míg a kikötő hely átellenébe jutottak s ekkor egyenesen a kikötő helynek tartott.

A parton álló öreg néger, ki a folyamon uszó fadarabokat fogta ki csáklyájával, bámulva

nézett a kis jármű felé, mely oly derekasan daczolt a hatalmas habokkal.

Néhány percz mulva a csónak a part alatt állott, egy kiálló fagyökérhez erősítve.

Három egyén szállott ki s puskájukkal vállukon ketten lassan ballagtak a töltésen, a harmadik azonban előresietett és úgy látszott, mintha türelmetlenkedett volna, hogy az előtte elterülő vidéket mielőbb beláthassa.

Midőn fölért a töltésre, bevárta az utána jövőket, kik egy ideig szóttanul állottak mellette. Végre megszólalt az idősebbik, ki a csónakban a kormánynál ült.

— De vigyázz ám magadra, Jack — mondá, — és ne csinálj bolondokat; — vagy legalább tartózkodjál közelünkben, hogy legrosszabb esetben a csónakba menekülhessél.

— Ne aggódjatok miattam, — felelé a fiatal ember nevetve. — Nagy idő mult el azóta, mikor mi itt voltunk s bajosan ismeri csak egy is a fiatal legényt, ki akkor alig volt a parton látható. De ha megismernének is, mit bizonyíthatnának rám? — Különben — mondom — a fejembe vettem, hogy az izenetet magam akarom átadni — és nincs egy csepp kedvem sem tervemet abba hagyni.

— Hogy vakmerő ficzkó vagy, azt már régen tudom, — mondá ez öreg félig nevetve, félig boszusan; — de most nem is fogsz senkivel beszélhetni. Az uraság egész családjával

együtt déli álmát alussza ilyenkor és a világot sem hagyja magát egyik is nyugalmából kizavartatni.

— Nem törődöm vele — felelé a fiatal ember — még előbb ugyanis más végzendőm is van. Megigértém Szállynak, hogy az itteni alligátorok egyikének bőréből nyeregtakarót viszek. Ezt mindenekelőtt be kell szereznem, mert ki tudja, lesz-e később erre időm.

— Még utóbb is rajtavesztesz — mondá az öreg, fejét rázva. — Nem bánom, menj, a merre tetszik, mi itt maradunk az árnyékban, s ha nem jössz meg idejében, elmegyünk nélküled. — Várni nem fogunk rád semmi esetre.

A fiatal ember nevetett s köszöntvén társait, végig ballagott a kocsin egészen a kertajtóig, a többiek pedig visszahúzódtak s a töltés mellett leheveredtek, úgy hogy ez által teljesen fődözve voltak.

Itt egy erdő terült el, melynek árnyékában kényelmesen nyújtózkodtak s várták a történendőket. Csónakjuk közelükben a part alá volt elrejtve.

A fiatal ember ezalatt elérte a kertajtót s mivel annak ajtaját bezárva találta, végig ment a mellette elhaladó gyaloguton, mely a négerfaluba vezetett.

Mindenütt csönd volt, mintha az ültetvény kihalt volna; még a gyermekek és öregek

is behuzódtak az égető napsugarak elől az árnyékos helyekre.

Az idegen megállott s valakit keresni lát-szott, akitől utbaigazitást kérjen — midőn a földek felől egy lovas közeledett feléje.

Magas, szikár alak volt, egy kissé mogorva, de épen nem visszataszító arcvonásokkal. Illedelmesen kérdezte fiatal emberüinktől, hogy keres-e valakit.

— Mindenesetre; — felelé a kérdezett — az ültetvényessel, Beauchamps urral szeretnék beszélni. Egy kis üzleti dolgom van vele.

— Akkor kérni fogom, hogy egy kissé várakozni sziveskedjék. Beauchamps ur most alszik és semmi szín alatt sem engedi magát föl-zavartatni.

— Mikor lehetne tehát vele beszélni?

— Körülbelül másfél óra múlva. Ha szives lesz kis lakásomra kísérni, szolgálni fogok egy kis kávéval!

— Köszönöm szives ajánlatát, — felelé idegenünk, — már régóta óhajtottam alligátort löni, — ezt az időközt épen felhasználhatnám. Ugy-e bár vannak itt a környéken?

— Rengeteg sok van, különösen arra alább az erdőszélen.

— Ön az ültetvény felügyelője?

— Igen, uram.

— Kaphatok engedélyt arra, hogy oda ki-menjek?

— Arra nincs is szüksége, — mondá a felügyelő — alligátoraink készséggel állanak szolgálatára. Ha különben kedve van egy pilanatilag várakozni, vagy ha lassan halad azon uton, melyen én jöttem, akkor magam fogom önt elkisélni. Még egy kis dolgom van, de azt mindjárt elvégzem s még utolérem önt. Nagy szolgálatot tesz nekünk, ha lő egy pár alligátort, — zsirjukat most felhasználhatjuk gyapottisztító gépeink kenésére.

A fiatal ember lassan ballagott a mocsár felé s nem haladt messzire, midőn lódobogást hallott maga mögött s a felügyelőt látta jönni, hátamögött a lovon kis négerfiu ült, kezében gerelyt tartva.

— No, — mondá, midőn idegenünket elérte, — most már megkezdhetjük a vadászatot. Itt van a gerely, a meglőtt állatok kibuzására a vizből, ez a gyermek pedig majd ide fogja csalni őket, hogy lövésre kerüljenek.

— Tud ugatni?

— Ah, ön úgy látszik nem először van alligátor vadászaton. Volt már ön ezen a vidéken?

— Nem, most vagyok először Louisianában. Régen van ön itt az ültetvényen?

— Körülbelül három éve, mióta elődömet egy rabszolga-szöktető agyonlőtte.

— Ah, arról hallottam én is, — mondá az

idegen közönyösen, — nem leányt raboltak el akkor?

— Igen, egy csinos quadroon-leányt. — Különbben magam sem tudok sokat a dologról; a négereket nem akartam megkérdezni, az uraság pedig nem szeret erről beszélni.

— Nem fogták el azt a leányt?

— Dehogyan fogták. Azóta is folyton történnek itt szöktetések, azért röviden bánunk el az ilyen emberekkel.

— Mit csinálnak velük? ha jól tudom, fegyház büntetés vár rájuk?

— Igen, ha a bíróságnak adjuk át őket; de mi rövidebb módot követünk; ha elfogjuk valamelyiket, felkötjük a legelső fára.

Ezalatt a mocsár mellett elhúzódó töltéshez értek. A néger fiu leült egy fa mellé s a malacz visítást utánozta.

Az idegen egy cziprusfához támaszkodva merengve nézett szét a vidéken.

Elmult idők emlékei vonultak végig lelkében . . .

— Jönnek már, — figyelmezteté őt a felügyelő, karját megragadva.

— Kicsoda? — kérdé az idegen fölrezenve gondolataiból.

— Kicsoda? . . csak egy tuczat alligátor — mondá a felügyelő nevetve.

— Ah, csakugyan! — mondá az idegen, puskáját a lövésre készen tartva.

— Most lőjjön! — mondá a felügyelő egy közeledő alligátorra mutatva.

Az idegen czélzott — egy durranás — és az alligátor fölfordult.

A felügyelő elvette a néger fiutól a gerelyt s kihuzta vele a vonagló állatot a partra.

Az alligátorok a lövés által elriasztva, visszahúzódtak, de a négerfiu ismét odacsalta őket. . .

Az idegen újra lőtt s ismét talált.

— Ön pompásan lő, — mondá a felügyelő — nem szeretném, ha én volnék valaha cél-táblája.

— Alligátorra könnyebb lőni, mint emberre.

— Próbálta már?

— Nem tudnám hol. Háboruban nem voltam, s nálunk északon nincsenek embervadászatok.

— Ön északról való? — kérdé a felügyelő meglepetve.

Az idegen előkelő öltözete és széles karamáju kalapja azt sejtette vele, hogy ültetvényessel van dolga s ez volt oka rendkívüli előzékenységének is. Midőn azonban hallotta, hogy északról való, azonnal sürgős dolga akadt emberei után nézni.

Felült lovára s onnan adott az idegennek utasítást, merre menjen és hol fogja az uraságot találni.

Azután megbillenté kalapját s elvág-
tatott.

Az idegen egy ideig még gondolataiba mé-
lyedve állott helyén.

Gondolatai nem lehettek szomorúak, mert
gyakran elmosolyodott. Egyszerre fölkerede-
dett s könnyed léptekkel haladott az ültetvény
felé vezető uton.

Midőn az urasági lak elé ért, bekopogta-
tott s az eléje jövő négerlánykától Beauchamps
ur után kérdezősködött.

— Az ur odafönn van, — mondá a leány
— mindjárt bejelentem neki, hogy massa be-
szélni akar vele.

— Jól van, gyermekem, — mondd meg
neki, hogy üzleti dologban keresem s idejét
egy negyedórára igénybe szeretném venni.

A lány fölsietett a lépcsőkön, az idegen
pedig azalatt a sarokba állítván puskáját, fel-
alá sétált az előcsarnokban.

A lány néhány percz mulva visszatért s
felkérte, hogy kövesse.

— Uram már ébren van s kéreti massát,
hogy menjen föl.

Jack — mert mint a nyájas olvasó is
eltalálhatta, az idegen nem más, mint a mi
Jack barátunk, — fölsietett a lépcsőkön s né-
hány szobán keresztülhaladva, egy barátságos
terembe jutott.

Beauchamps ur egy kényelmes khinai nádszékben ült és Jack beléptekor felkelt s maga mellett mutatott ki neki helyet.

— Ott vannak, uram, szivarok — mondá Jacknak — mellette van gyufa is — tessék rágyújtani.

Jack rágyújtott egy regáliára s a kijelölt széken foglalt helyet.

— Beszélni akart ön velem ?

— Igen, uram.

— Kihez van szerencsém ?

— Dodge Henry, Kentuckyból, — mondá Jack.

— S mivel lehetek szolgálatára ?

— Egy barátom megbizásából jövök, megengedi uram, hogy a dologra térjek ?

— Kérem, — felelé az ültetvényes, kit e kérdés meglepett.

— Annál jobb ; könnyebben fog az egész dolog menni. Nemde uram, önnek volt egy Szally nevű rabszolganője, ki megszökött, vagy ellopták — nem is tudom egész bizonyossággal.

— Igen, volt, — mondá az ültetvényes s érdeklődéssel várta a fiatal ember további szavait. — Tud ön felőle valamit ?

— Miatta kötöttem itt ki, — mondá Jack nyugodtan.

— Talán elfogták Kentuckyban ? — kiáltott föl az ültetvényes örömmel.

— Fájdalom, nem, felelé hidegen az idegen
— Kanadában él.

— Ördögbe! — dörmögé Beauchamps ur, lábával toppantva — nem szégyen-e, hogy Kanadát a mi határunkon az angolok kezében hagyjuk? Hogy eltűrjük, miszerint a tőlünk megszökött rabszolgáknak menedéket nyujt. Ennek meg kell változni. Kanadának a mienknek kell lenni.

— Mindenesetre kellemetlen dolog — mondá az idegen, — de e pillanatban nem tehetünk semmit ellene. — Mennyit ért a leány?

— Nem adtam volna nyolczszáz dolláron alul, s meg vagyok győződve, hogy a new-orleansi vásáron ezer dollárt is kaptam volna érte. . .

— Hm, ezen az áron nálunk két rabszolga-lányt is lehet venni.

— A lány egészen fehér volt s épen ez a körülmény könnyítette szökését is.

— S eladná még most is azt a leányt?

— Eladni? — Ki venne meg tőlem egy megszökött rabszolgányt?

— Megbizattam, hogy önnek a lány eladására nézve ajánlatot tegyek.

— Ön valószínűleg elfogatta a lányt Kentuckyban s most olcsó pénzen szeretne hozzá jutni, — mondá az ültetvényes gyanakodva.

— Jó uram, — felelé Jack közönyösen — ha ez az eset forogna fönn, akkor bolondság

volna tőlem a lányért bármily keveset is ígérni. Csak Tennesseebe vagy Alabamába kellene őt küldenem s ott jó pénzért eladhatnám. Nem. — Szally teljesen biztonságban van s édes keveset törődnek a felszabadító levéllel, ha férje nem érezne lelkiismeret furdalásokat.

— Férje? — Tehát férjhez ment?

— Igen, még pedig egy vagyonos fehérültetvényeshez. Férjével Kanadában utazásom alkalmával ismerkedtem meg, s hallván, hogy délre utazom, felkért, hogy vegyem meg számára nejét.

— És mennyit szánt nejéért?

— Hatszáz dollárt, — én azonban nem adnék többet ötszáznál.

— Kanada melyik részében él Szally?

— Quebeckben — vagy legalább környékén. De nem lehet ám elfogatni, — mondá az ültetvényes kérdésének okát eltalálva, — s ha okosat akar tenni, legjobb lesz, ha eladja.

Az ültetvényes fölkelte helyéről s hátán keresztbe rakva kezeit, fel s alá járkált a szobában.

Egyszerrre megállt Jack előtt s élesen szeméi közé nézve, mondá:

— Tudja-e uram, hogy ez a dolog nekem igen gyanusnak tetszik?

— Én is úgy voltam vele, — mondá az idegen nevetve, — s ha nem is mondtam, de

gondoltam, hogy az az ültetvényes elég bolond Kanadából azért a lányért pénzt küldeni.

— S ha nem adnám ki önnek a felszabadító levelet?

— Az az ön dolga volna. Ha azt hiszi, hogy akad valaki, ki e lányért, helyesebben asszonyért többet ad, akkor helyesen teszi.

Az ültetvényes ajkait harapdálta.

— Elhozta a pénzt? — kérdé hosszas hallgatás után.

— Megbizattam, hogy önnek hatszáz dollárt fizessenek a felszabadító levélért, — nekem pedig fáradságomért és az időveszteségért száz dollár van ígérve.

— És hogy hívják azt az ültetvényest?

— Szavamat kellett adnom, hogy nevét nem fogom említeni. Nevének helyét sziveskedjék ön kitöltetlenül hagyni. A mint hallottam, megbízom a szöktetési dologban szinte — —

— Felügyelőmet ez alkalommal agyonlőtték, — mondá az ültetvényes komoran.

— Azt hiszi tán, hogy megbízom a tettes? Utóvégre nem is volna ez lehetetlen! — Kérem azonban gyorsan határozni, mert a legközelebbi hajóval tovább akarok utazni.

— A felszabadító levelet azonban a bírónak is alá kell írni.

— Természetesen — messze lakik innen?

— A szomszéd ültetvényen.

— Akkor hamarább rendbe hozhatjuk a dolgot. Ha nem tévedek, a felügyelő ur épen a ház felé közeledik — és ott jön a négerfiu is, ki az alligátor-bőröket hozza. — Bátorkodtam uram, néhány alligátorától megfosztani.

Az ültetvényes még mindig határozatlanul állott az ablaknál.

— Magam fogok a bíróhoz menni, — mondá egy hirtelen gondolattól megkapatva.

— Nagyon jó lesz, én azalatt sétálni fogok a folyam mellett.

— Nem volna szives személyesen velem jönni? Sokkal könnyebben lehetne az ügyet elintézni.

— Köszönöm, — mondá Jack, — eleget fáradtam már ezen ügyben s nem nagy kedvem volna még ezt az utat is megtenni.

Az ültetvényes meglepetve nézett Jackra. A közönyös hang, melyen Jack ez ügyről beszélt, eloszlatta gyanakodását.

Fölkelt s kalapját vette, hogy távozzék, midőn felnyilt az ajtó s egy fiatal leány dugta be fejcskéjét.

— Bocsánst, papa, — azt hittem egyedül vagy.

— Jőjj csak be, kedvesem, — mondá Beauchamps ur, — Dodge ur Kentuckyból — Luiza, idősebbik leányom; hol van Eugénia, kedvesem?

— Künn van az erkélyen, papa, — el akartunk csalni sétálni.

— Akkor Dodge urat fogom felkérni, hogy helyettesítsen. Egy kis dolgom akadt a bíróval s egy félóra távoznom kell.

Jack meghajtotta magát.

— Ez pompás lesz, — mondá Luiza. — Kentuckyról fog ön nekünk sokat beszélni? Nekem azt mondták, hogy ott még meg vannak az őserdők telve medvékkel és párduczokkal. — Ugy-e bár Kentucky egészen északon a jeges vidéken fekszik.

— No, annyira még nincsen, kisasszony — mondá Jack mosolyogva, — de ha megengedi, elkisérem kegyedet, hogy kedves nővérét ne váraoztassuk soká.

Meghajtván magát az ültetvényes előtt, felkérte a fiatal hölgyet, hogy néhány perczig türelemmel legyen, míg az udvaron váraozó négerfiutól elveszi az alligátor-bőröket.

Mig Beauchamps ur elővezetett lován elvágatott, azalatt Jack elvitte az alligátor-bőröket azon kis erdőhöz, melynek szélén társai heverésztek.

Ezekkel néhány szót váltva, náluk hagyta puskáját s visszament a kertbe, ahol a hölgyek már várták.

Séta közben mindig arra ügyelt, hogy társai közelében maradjanak.

A nap közben mindig alább szállott; a levegő hűvösödni kezdett s a Mississippifölé vékony ködlepél borult. Egyes helyeken csak mint az átlátszó fátyol terült el a víz fölött úgy, hogy rajta keresztül lehetett a tájképző folyamat látni, másutt pedig már sűrűbb rétegeket képezett s harmincz-negyven láb magas rétegben fődte el a folyam felszínét.

Egyszerre lódobogást hallottak s a széles uton két lovas közeledett egy négerfiu kíséretében.

— Ah, itt jön már a papa — kiáltott föl Eugenia kisasszony.

— S ki azon ur, ki vele van?

— A biró — felelé Luiza. — Lacoste ur, atyámnak jó barátja.

Jack mosolygott s köszöntötte a férfiakat, kik lovaikról leszállva, a gyepelőt a négerfiunak dobták.

— Nos, meg van a levél, Beauchamps ur? — kérdé Jack.

— Igen, meg van — felelé az ültetvényes — de mielőtt átadnám, kérem sziveskedjék néhány közelebbi adattal a dolog mibenlétéről felvilágosítani.

— A mennyire tehetem, a legnagyobb készséggel; szabad azt a levelet egy kissé meg nézmem?

Az ültetvényes eleinte vonakodott, de ké-

sőbb mégis a fiatal ember kezébe adta megtekintés végett.

— Egészen hitelesen van kiállítva, mondá, a levelet Jacknak átnyujtva, de arra kell önt kérném, hogy legyen vendégem mindaddig, míg bizonyítékokat nem szolgáltatott arra nézve, hogy Szally csakugyan az Egyesült-Államok törvényhatósága által el nem érhető.

— Szally? — kérde Luiza meglepetve — mi baj van Szallyval, talán Dodge ur tud felőle valamit?

— Mindenesetre, kedves kisasszony, — mondá a fiatal ember nevetve, — engedje meg, uram, hogy mindenekelőtt a vételárt kézbesítem!

E közben az ültetvényesnek egy kis csomó bankjegyet adott át.

— Előbb bizonyítékait kérem uram

— Elégséges két tanu, kiket elő fogok állítani? — kérde Jack.

— Az attól függ, hogy kik a tanuk, — mondá a bíró. — Őszintén megvallom, ez a dolog nekem nagyon gyanusnak tetszik, s ön uram nem fog addig e kerületből távozni, míg be nem bizonyította, hogy a szöktetésben és a fölügyelő meggyilkoltatásában nem volt része.

— Én nekem? — kérde Jack s élesen nézett a bíró szemébe. Épen a kis erdő közelében állottak, ahol Jack társai voltak. — Tanuim az ellenkezőről fogják önt meggyőzni.

— Es kik a tanui? — kérde Beauchamps ur. . .

— Férfiak, — kik azonnal szolgálatára állanak. — Halló! — kiáltott az erdő felé — itt vagytok?

Beauchamps ur és a bíró csodálkozva fordultak az erdő felé hol e pillanatban a két hajós erőteljes alakja puskával kezökben a töltésen megjelent.

— Minden rendben van, Jack? — kérde az öreg hajós.

— Minden, — felelé Jack. — Megelégesznek e tanuimmal uraim?

— Megálljon, uram! — kiáltott rá a bíró, — ez fenyegetés a törvénnyel szemben, melyért meg fog lakolni. Uram, ön foglyom.

Jack felkaczagott, — miközben észre vette, hogy az úton egy csapat lovas közeledik.

— Sajnálom, — mondá, — hogy nem maradhatok; Szally megunná a hosszas várákozást.

— Szally? — kiáltott fel újra Luiza kisasszony, ki növekvő csodálkozással hallgatta a történeteket, míg Eugenia félénken húzódott félre az idegen elől.

— Hol van az a leány? — folytatá Luiza —

— Szally már három éve feleségem s mindnyájuknak szívélyes üdvözetét jelenti, — felelé Jack nevetve.

— Ah apám, hiszen ez az a hajós, aki

Szally megkorbácsoltatását meg akarta akadályozni, — kiáltott fel Luiza.

— Kitünő emlékező tehetsége van a kisasszonynak, — mondá Jack, — de most már sietnem kell — —

— Megálljon! — kiáltott rá a bírós utját állta. — Ön a felügyelő gyilkosa!

— Fogd meg, Szalomo! — kiáltott az ültetvényes a négernek, ki a folyam partján állott.

Jack a bíró karját félrelökve, két ugrással a töltésen termett.

— Sajnálom — mondá nevetve, miközben a közeledő lovasokra mutatott, — hogy azokat az urakat hiába ide fárasztotta.

E szavakkal eltűnt a töltés mögött.

A lódobogás már egészen a közelből hallatszott — de a hajósok néhány ugrással a csónakban voltak — s nyilsebességgel repültek be a folyam közepe felé.

E pillanatban értek üldözőik a töltésre, de már későn. . .

A csónak sebesen haladt a vizen lefelé. . .

Az egyik rendőr utánuk lőtt, de a golyó a menekülők mögött csapódott a vízbe.

A rendőrök azonnal a közellevő csónakhoz rohantak, hogy a menekülőket üldözőbe vegyék, de azoknak volt annyi eszük, hogy az alatt, míg Jack az ültetvényessel volt elfoglalva, átluggatták a csónakot s használhatlanná tették.

Az ültetvényes elkeseredetten káromkodva tért vissza a biróval és leányaival lakásába.

Alig tűntek el, midőn az öreg néger csuszott elő a töltés mellől s egy ideig óvatosan utánuk nézett, míg a kertben el nem tűntek s az ajtó bezárult mögöttük

Ekkor villámgyorsasággal a parton termett s lekapván kalapját fejről, a levegőben csóválta, miközben ugrált, kaczagott s ujjongva kiáltozó :

— Poleridge ur, Poleridge ur, — és Szally a fiatal ültetvényes neje — fehér ember neje, — északon asszonyoság lett — —

— Mi az ördög lelt téged, hogy ugy ugrálsz és tánczolsz odalenn? — kiáltott egy durva férfihang a töltésről s midőn a néger ijedten odanézett, a felügyelőt látta ott állani, kezében a korbácscsal.

— Oh massa, — jajgatott a néger, ügyesen feltalálva magát — nagy darab fa szegény néger lábára esett.

— Te csak mindig a régi ügyetlen ficzkó maradsz, Szalomo. — Takarodjál haza, mit bujkálsz még ilyenkor is itt a folyó körül ?

— Igen, massa, megyek! — mondá a néger. — Lihegve emelt föl egy nagy darab fát a vállára s eltipegett vele — a fölügyelő által kísérvé, a négerfalu felé.

PIROS KÖNYVTÁR.

XVIII.

A

RABSZOLGA-LÁNY.

AMERIKAI REGÉNY.

IRTA

GERSTÄCKER FRIGYES.

Fordította

Henyey László.

Ára 30 kr.

Budapest.

LAMPEL RÓB. BIZOMÁNYA.

LAMPEL RÓBERT

könyvkiadásában Budapesten, váczi-uteza 13.

következő

rendkívül leszállított áru regények

kaphatók és megrendelhetők:

- Detlef K.** A titokteljes énekesnő.
(196 oldal.) —.30
- Féré Octave.** A párisi milliomosok. 2 kötet (543 oldal) 1.—
- Lermina F.** Tricoche és Cacolet hagyatéka. 4 kötet (790 old.) 1.30
- Spielhagen Fr.** Üllő és kalapács. 3 kötet (1107 oldal) 2.—
- Vachot S.** Derü és ború. 2 kötet (544 oldal) —.40
- Verne Gyula.** A Chancellor (226 o.) 1.—

Külföldi színműtár.

- I. kötet. **Angolosan.** Vigjáték 2 felv.
Görner után magyarosította Komlóssy F. —.50
- II. k. **Az utolsó levél.** Vigjáték 3 felv.
Sardou után Szerdahelyi K. —.80
- III. k. **A nyolczadik pont.** Vigjáték 1 felv.
Murger után Walzel és Szerdahelyi —.50
- IV. k. **Tűz a zárdában.** Vigjáték 1 felv.
Barriére után Feleki Miklós —.50

A „Piros könyvtár“-ban

eddigelé következő **rendkívül érdekesítő** regények jelentek meg:

- I. köt. **Hugó V.** Egy halálra ítéltnek utolsó napja — 50
II—III. **Ifj. Dumas S.** A kaméliás hölgy 2 köt. 1.—
IV.—V.—VI. **Gerstäcker F.** A Mississippí folyam kalózzai. 3 kötet, 674 old. . . . 1.50
VII. **A Gyermekekgyilkosnő.** (Egy haldokló valamásai után.) 88 old. . . . —.30
VIII.—IX. **Az elátkozott fia.** Regény két kötetben. 592 old. . . . 1.30
X. **Rózsásy L.** A titokteljes gróf 80 old. . . —.24
XI. **Győrffy.** Az elítélt bűn. 88 oldal. . . —.30
XII. **Mortier A.** A szörny. 400 old. . . . 1.30
XIII. **Szegedy B.** A betyár. 76 old. . . . —.20
XIV. **Kendeffy V.** Beszéleyei. 288 old. . . . —.80
XV. XVI. XVII. **A fekete torony.** 3 kötet.
960 oldal 1.80
XVIII. **Gerstäcker.** A rabszolgalány. 164 old. —.30

Kaphatók és megrendelhetők

LAMPEL R. könyvkereskedésben

Budapesten, váczí-utca 13. sz. a.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár